

מנהל הטלויזיה חגי פינסקה

השתיטה בטלוויזיה

יצחק שמעוני

דן שילון

מרדכי קירשנבאום

גלוריה סטיוארט

עזריה רפפורט

חיים יבין

??? מי ניצל ומי נזרק ???

קריאה קרי

בשבוע שעבר התרענו מפני סכנת הצנזורה הסוליתית. בין השאר, הצבענו על כך, שגם כיום מוטלים לפעמים תפקידים פוליטיים על הצנזורה הבטחונית. אחת הדוגמאות לכך קשורה במעשה שאירע בסוף השבוע הראשון של חודש ינואר השנה.

כל עיתוני ישראל דיווחו אז על המירדף אחרי חבלנים שערכו כוחות צה"ל בהר חברון, באזור הכפר בית פאג'ר. אף אחד מהעיתונים לא יכול היה אז לפרסם כי בין משתתפי המירדף היה גם השר מנחם בגין. באותו שבוע עמדנו לפרסם את הסיפור הבא:

קריצור בציד אדם

בחצות הלילה העירו את השר מנחם בגין משנתו. הוא קיבל הזמנה מאלוף פיקוד המרכז, האלוף רחבעם זאבי, לבוא לחזות כיצד מבצעים לוחמי צה"ל את המירדף.

לפנות בוקר הגיע מנחם בגין לבסיס היציאה של הכוח שעמד להשתתף במירדף. כדי להגן על חייו, במקרה הצורך, סופק לו אקדח והוא חגר אותו.

בבוקר יצא בגין עם הכוח אל איזור המערות שבסביבת בית פאג'ר, שם הסתתרו החבלנים. בתום קרב של שתיים, בו הטילו החיילים רימונים אל תוך אחת המערות, נישבו 5 חבלנים שהסיתתו בתוכה. חבלן שישי נמצא הרוג בתוך המערה. הוא העדיף כנראה להתאבד מאשר ליפול בשבי.

היה זה אחד המבצעים המוצלחים של ביעור רשתות החבלה בהר חברון. אולם השאלה היא: מה עשה מנחם בגין באותו מירדף? ללא ספק יכלו חיילי צה"ל להסתדר גם ללא עצותיו של מפקד האצ"ל לשעבר, ששהה כל זמן המירדף בעמדת הפיקוד.

מירדף הוא כסופו של דבר ציד אדם. חיילי צה"ל מבצעים אותו משום שזהו תפקידם וזהו חובתם. אבל מירדף אינו משחק שחימט המאפשר לקריצורים להתבונן מהצד במהלכו. נוכחות מוזמנים במירדפים. אפילו אם הם במעמדו של בגין, היא פגם מוסרי.

אשר ביקור בפיקוד!

הסיפור הנ"ל לא פורסם. הצנזורה מסלה אותו. לא השלמנו עם פסילה זאת. ראינו בה הסלת צנזורה פוליטית, כיון שאין שום דבר בפירסום עובדת השתתפותו של בגין במירדף העלול לפגוע בבטחון המדינה. משום כך הגיש אורי אבנרי ב-15 לינואר את השאלתה הבאה לשר הבטחון:

הובא לידיעתך כי במירדף אחרי חבלנים שנערך בכפר בית פאג'ר, ביום 7.1.70, הוזמן השר מנחם בגין על-ידי אלוף פיקוד המרכז, רחבעם זאבי, להשתתף במירדף ואף שהה כל הזמן בחבורת הפיקוד כשהוא חגור באקדח.

ברצוני לשאול את כבודו:

1. האם נהוג להזמין שרים ואזרחים אחרים להשתתף במירדפים?
2. האם כדי להזמין אישים כגון ישי צורן באישור הרמטכ"ל?
3. האם הזמנתו של השר מנחם בגין על ידי אלוף פיקוד המרכז, נעשתה באישור הרמטכ"ל?

השבוע השיב משה דיין מעל במת הכנסת לשאלתה, בקיצור גמרי: לשאלה 1: לא. לשאלה 2: כן. לשאלה 3: השר בגין. ביקש לבקר במיקוד והביקוש אושר על-ידי הרמטכ"ל.

דיין התחמק מלהשיב על השאלה האם ידע הרמטכ"ל שמנחם בגין יטול חלק במירדף, ולא רק בביקור בפיקוד המרכז? אבל לא תשובת דיין היא החשובה. לא היינו זקוקים לאישורו כדי לדעת את התשובות לשאלות ששאלנו. מה שחשוב הוא שנוכחות חברינו בכנסת איפשרה לנו בפעם נוספת למנוע צנזורה פוליטית ולהביא לידיעתך עובדות שהמישטר מעוניין להעלימן.

חוק לשון הרע

מזה חמש שנים אנחנו נמצאים במצב מורד מול אותם המפייצים עלינו שקרים. או נתקבל חוק-לשון הרע. חוק זה היה מכתן בעיקרו נגדנו. בעלי — אנשי מפא"י והמפד"ל — קיח לחסלנו בעזרתו. ההמשך ידוע. במקום להתחלל, נכנסו עורכי השבועון המסויים לכנסת. במערכת הבחירות של 1965 מילא חוק זה תפקיד לא מבוטל. לאחר מכן חוקן החוק מכמה בחינות, לטובה. אך הוא נשאר עדיין חוק חמור. היה ברור כי העולם הזה אינו נוטה להשתמש בחוק זה. וכך נוצר כמרוצת השנים מצב משונה מאד:

אויבי העולם הזה, שידעו כי השבועון המסויים סולד מפני חוק-לשון הרע, התחילו לפרסם השמצות יותר ויותר נגדנו, מתוך בטחון גמור שלא נתבע אותם לדין על שקריהם.

העולם הזה, שלא רצה להשתמש בחוק לשון הרע, לא יכול היה להתגונן בפני השמצות אלה, מכיוון שעם קבלת חוק זה בוטלו כל שאר החוקים נגד הוצאת דיבה.

כך נוצר מצב אבסורדי, שנתן לכל משמיץ ופסיכופאט חופש מוחלט להפיץ שקרים עלינו. לאחרונה הגיעו הדברים לידי הפקרות ממש, עם התחלת מסע-הלינץ' נגדנו בפרשת "מיהו יהודי".

יש גבול להפקרות

השבוע החלטנו שיש לשים קץ להפקרות זאת. איננו יכולים לשותק מול האשמות שקר, רק מפני שחוק-לשון הרע הוא החוק היחיד העומד לרשותנו.

בעיקבות החלטה זו הגשנו משפט על לשון הרע נגד מזכיר הכנסת ומנהלת לשכת יו"ר הכנסת, בעון הפצת חוברת מכתב-ההשמצה של היושב-ראש. הודענו למערכת הצופה ופי האתון, שפירסמו חומר שקרני ומשמיץ במיוחד, שאנו עומדים להגיש משפטים דומים נגדם, אם לא נבוא על סיפוקנו המלא.

אחרי אלפי השמצות שפורסמו עלינו במשך השנים, אנו אדישים למדי בשטח זה. אבל יש גבול — ומוטב שכל השונאים הפאתולוגיים של העולם הזה יידעו זאת.

לא ניתן לחוק — שחוקק במגמה לחסל אותנו — לכבול את דינו, כשעלינו להתגונן בפני מערכת-שקרים ודוגיות.

האולפן ללימודי הטלוויזיה

מודיע על פתיחת ההרשמה לקורסים הבאים:

קורס הכנה במסגרות הטלוויזיה

בימוי	טלוויזיה
צלום	טלוויזיה
הפקה	טלוויזיה
כתיבה	טלוויזיה
איפור	טלוויזיה
הגשה	טלוויזיה

קורס לפרסום בטלוויזיה

הקורס מושתת על מתכונת למודי המבוא בתחומי מקצועות הטלוויזיה: הפקה • בימוי • כתיבה • צלום • תסריטאות • איפור • פרסום בטלוויזיה • מניעים פסיכו-לוגיים • סקרי צפייה • הערכת עיתוי וסוגי התכנות • ספוטים • אותות זמן ומבזקים • מקומה של הטלוויזיה במערכת צנורות הפרסום.

הקורס מיועד לבעלי נסיון או זיקה מקצועית כלשהי בתחומים: פרסום, יחסי-צבור, עתו-נות, ניהול מכירות.

קורס לגרפיקה ואנימציה בטלוויזיה

הקורס מיועד לבעלי נסיון או זיקה מקצועית בנושאי גרפיקה, ציור, צלום ואמנויות פלסטיות.

במסגרת הקורס ילמדו התלמידים על מבנה הטלוויזיה באופן כללי, על כל מחלקותיה וישתלמו בעבודה מעשית בנושאי גרפיקה, אנימציה, עזרים טכניים, תפאורה.

במסגרת הקורס, יתורגלו התלמידים בעבודה מעשית במערכת טלוויזיה במעגל סגור.

צוות המורים והמדריכים מורכב מאנשי טל-וויזיה שהוכשרו בחי"ל והעוסקים כיום בטלוויזיה.

משך הלימודים ששה חודשים, פעמיים בשבוע בשעות הערב. מספר המקומות מוגבל.

ההרשמה: החל מיום 1.3.70 בבית בני-ברית, תל-אביב, רח' קפלן 10, בימים א'—ה' בשעות: 10.00—13.00, 16.00—19.00.

נא לא להתקשר טלפוני.

באופנת לבני נשים, "בי-פרי" המלה האחרונה

"בי-פרי" (היי חופשית), סדרת "תחתוני תמיכה", המהות חידוש באופנת לבני הנשים, בעיצובה של חברת "ביסל-קס-אינטרנשיונל", הוצאה לשוק בימים אלה, על-ידי "דיוה-אכסלוסיב", המשחקים הישראליים של "ביפלסט". תחתוני "בי-פרי" עשויים מאריג לייקרה-טריקו אורירי ונטול-גומי. חידוש זה מעניק לגוף חופש תנועה וגמישות. "בי-פרי" עוטף את הגוף בעדינות, עד כי אין מרגישים כלל בקיומו. תחתוני "בי-פרי" משטחים את הבטן, מדגישים את קו המותן ושומרים על מראה צעיר של הגוף. הם נועדו ללבישה מעל הגרבוניים ומתאימים למראה השקוף-עירום-קצר של האופנה האחרונה.

את תחתוני "בי-פרי" ניתן להשיג בחנויות המובחרות בתוספת חזיות שקופות תואמות בצבע העור, בשחור, בלבן, בתכלת, בחרוד ובאדום.

מחירי תחתוני התמיכה "בי-פרי" נעים בין 9.— ל"י (ללא דוגמא) ל-9.75 ל"י (עם דוגמא באריגה). מחירי החזיות בין 10.50 ל"י (ללא גומי) ל-11.25 (עם גומי).

בית קברות חילוני

נודע לי שחללי המלחמה ממשפחות מעורבות נקברו מחוץ לגדר ולא בבית העלמין. אני שואל את דעת הציבור החילוני: מה יש לכם להגיד לדבר הנפשע הזה? ואני שואל את שר הבטחון משה דיין ואת הרמטכ"ל חייב ברלב: יש לכם מה להגיד לזה?

בישראל לפחות 20.000 בני משפחות מעורבות. מדוע אין בית-קברות חילוני בשביל אנשים שאינם קשורים עם שום דת? ובני משפחות מעורבות הם כאלה ברובם. זה יותר מפשע לקבור חלל צה"ל שהקריב את החיים למען ישראל מחוץ לגדר. יש להרים צעקה שישמעו אותה היטב כל הארץ. יש לדרוש משר הבטחון: או לא לגייס את בני המשפחות המעורבות או שיהיה יחס של כבוד מלא לחללי המלחמה מבני משפחות מעורבות? די להם לגולנים שלנו.

ש. ה. תל-אביב

האם פנינו

שלוש?

אינני יודע מה רצון ממשלת-ישראל, אך בטח לא שלום. לוא היו פני הממשלה לשלום, היו חייבים לעשות את הצעדים הבאים:

להקים מטה כללי לשלום אשר יכלול בין השאר את ירוחם כהן, אליהו ששון עורך הדין סעד מלכי, ועוד כמה יוצאי ארצות ערב אשר להם קשרים הדוקים עם שרים שם, או אישים ידועים בארצות-ערב, כמו ד"ר שמעון שרשבסקי ואורי אבנרי. כי אם יפגש ירוחם כהן עם חברו לש-עבר מחמוד ריאד, שר החוץ של מצרים, בטח לא ישוב עם ידיים ריקות.

ואליהו ששון לא יחזור ריקם מהמ"ך חוסיין, איתו היה ביחסים ידידותיים.

ואם מדובר במג'יגים ירדנים אחרים הרי לכך מתאים ד"ר שרשבסקי אשר ריפא לפני מלחמת 1948 רבים מהנכבדים הערביים. ולג'יגים הל משא ומתן עם הפלסטינאים, אין טוב מאורי אבנרי.

מה יעזור אכן עם תעודות האויף ספורד שלו עם אנשים המחכים למי ש הוא שיבין אותם קודם כל, שיבין את המנטאליות שלהם. וכמובן גם תקוע יש אר תקוע ללא כל תזווה קדימה, כי הוא זר עבור הערבים, והערבים זרים לו. כמובן, כל זה לבד אינו מספיק, יש לתת לאותם אנשים סמכות בניהול השיחות עם בניהודו שלנו. ואם עד כה לא עשתה זאת הממשלה, הרי אין פניה לשלום.

נורית גורדשמיין

אשקלון

אנחנו לא גרים

על הירח?

עלידי קבלת החוק מיהו יהודי? נתנו אנשי השילטון בישראל שוט בידי האנטי-שמיים בעולם. וגם לא רק בידי האנטי-שמיים. גם בידי ידידנו.

אנו איננו גרים על הירח ויש לנו צורך דחוף בידיים. יש לגמור עם ה"אתה בחתוננו", לטובתנו אנו.

בעיני רוב העולם ובעיני הרוב החילוני היהודי, חוק מיהו יהודי הוא חוק גזעני. קורא, תל-אביב

הקק דעבודת

האדלים!

הליגה למניעת כפייה דתית היא חסרת אונים. יש להקים מיד אגודת אתאיסטים כדי לעקור משרשה את המעשיה התפלה על קיומו של אלוהים!

רודפי שררה מינו את עצמם לנציגיו של "הבורא" ובעזרת "היד החזקה" שלו הם נוגשים בשוטים.

כל כת דתית בעולם טוענת שאלוהים (המשן בעמוד 8)

היתרונות של הדגמים האלקטרוניים החדשים 1970

T-1006, T-1010, T-1020, SL-9001, TS-1080, WR-2001-A

רק 5 מנורות • 16 טרנזיסטורים • 21 דיודות • 3 מישרי זרם

אפשרויות שינוי בלתי מוגבלות. 6 מנענעים לבחירה מוקדמת ל- כיוון אלקטרוני. תמונה ברורה ויציבה על פני שטח המסך, 61 ס"מ, מתקבלת הודות למסכת קרינה תלולה.

טיב הארגז ועצובו: עץ משובח, עצוב חיצוני חדיש, נוח לשמוש. הודות לקיר אחורי מיוחד אין אורית חום במקלט.

מתקנים אוטומטיים: סריקת שטח אוטומטית על-ידי אלומות קרנים אלקטרוניות. מתקן למניעת כתמי אור ורעש בעת כיוון המכשיר. ייצוב או-טומטי של תדירות גבוהה.

שכלולים מיוחדים: קשת צלילים רחבה המועברת על-ידי 2 רמקולים המצויים ב- חזית המקלט. וסט-צלילים בעל

SCHAUB-LORENZ

מכון פסיכולוגי

בהנהלת נתן רזניק

הרפית מתח ולמוד הפנוזה טפול בחוסר בטחון ותסביכים

ת"א, המלך ג'ורג' 44, בשעות: 18.00-15.00, חיפה, טלפון: 69300.

מי אתה? מה עתידך? קריאה בכף היד "מ ר י ס" טל' 245703, ת"א

מזכירה, נשארתי ללילה!

ועונה לטלפון 24 שעות ביממה כמוכן המזכירה האוטומטית.

וכן אנו מספקים:

- מכשירי האזנה
- מגבירי טלפון
- התקנת מיקרופונים
- והקלטות

רדיו דוקטור, רח' שלום-עליכם 18, תל-אביב, טלפון 244118.

ראלים האלה חותמות המציאות כי הם מהווים אישיות בלתי-רצויה. לידעה זו לא בא כל אישור ממקור אחר.

מעודדים השתקעות

פליטים מעזה

בגדה המערבית

חלק מתושבי רצועת עזה המועסקים במדינת-ישראל מקבלים את עבודתם דרך ליטכות העבודה שבגדה המערבית. אותם פליטים מקבלים רשיונות עבודה אך ורק באמצעות ליטכות אלה, וזאת בתנאי שיגורו בגדה המערבית במשך כל ימות השבוע.

חלק מעובדים אלה מעדיף להשתקע בע"ר הגדה ובכפריה, קרוב למקום העבודה ואף מעביר לשם את המשפחות מרצועת עזה — דבר הנוכח לעידוד המימשל הצבאי.

התקלה ב"ג'ט קומאנדר"

— באשמת האמריקאים

התקלה שנגרמה לפני שבועות מיספר בעת טיסת הניסוי של מטוס המנהלים, "ג'ט קומאנדר" מתוצרת התעשייה האווירית הישראלית — לא נגרמה באשמת היצרנים הישראליים של המטוס, אלא בגלל טעות בחוראות הייצור שמסרה החברה האמריקאית ממנה נרכש היידע לייצור המטוס.

למסקנה זו הגיעה ועדת החקירה שבדקה את סיבות התאונה, בה איבד טייס הניסוי של המטוס את השליטה עליו בגלל תקלה באחד המייצבים בכנפיים, וכתוצאה מכך נאלצו ארבעת נוסעי המטוס לצנוח ממנו ולנשטו באדיר.

רוגז על

ששון ב"עבודה"

שרי-המשטרה לשעבר, ח"כ אליהו ששון, יעמוד במרכזו של זיכוח מדיני בצמרת מפלגת.

יותר ויותר ניצים מתמרמרים על ששון, מומחה לעניינים ערביים, מזוהה עם הדוגלים בפתרון הפלס-

טיני. כתחמושת אחרונה הם משתמשים בהכרתו הש"ב, במיסגרת התוכנית בומראנג בטלחיויה, כי בעת שיחות ועדת הפיוס בלואן ב-1952, פנו אליו נציגים פלסטיניים בהצעה לנהל משאומתן ישיר לשלום. ההצעה נדחתה על-ידי ממשלת-ישראל, שקיוותה לה- גיע ליד הסדר עם המדינות הערביות והאמינה שאין מי שקל לגורם הפלסטיני.

איזו דיעה מייצגים

קוק וריקליס?

שעה שבישראל נפוצו הידיעות על כוונתם של ה-מיליונרים היהודים האמריקאים משולם ריקליס והלל קוק להוציא עיתון ערב חדש, לא המתין שני אלה עד להוצאת העיתון, פירסמו בעיתונות האמריקאית הצהרה בגנות ביקורו של נשיא צרפת, ז'ורז' פומפידו, שם.

לפי נוסח מודעה ענקית זו, המשתרעת על פני עמוד שלם כימפט, והתחומה בידי "אמריקאים למען שלום במזרח-התיכון", אגודה שנשואה הוא משולם ריקליס ואחד מחבריה הוא פטר ברגסון-קוק, ניתן ללמוד על מגמתו של העיתון החדש, אם ייצא לאור.

במודעה מכריעים השניים את העמדה ה-רשמית של ממשלת ישראל, בדיוק כמו שני עיתוני הערב הקיימים בישראל.

אלמוגי מגבש

גוף בתוך "העבודה"

שרי-העבודה יוסף אלמוגי, שבחדושים האחרונים כימפט ולא נשמע קולו הן בממ"ד שלה והן במפלגתו, החל לגלות לאחרונה פעילות בתוך המפלגה כמטרה לגבש סיי-עה, שתתייצב מאחוריו כאשר תגיע שעת ההכרעה לגבי המועמד הבא לראשות הממשלה, אחרי סיום הקאדנציה של גולדה מאיר.

הקבוצה החדשה שהתארגנה בעבודה, קבוצת "לשי-לוב", נראית יותר ויותר כיצור כפיו של אלמוגי. פעי-לים במיוחד בקבוצה זו אנשים הנמנים על כל הסיעות המרכיבות את המפלגה: יוסי שריד, המייצג את מפא"י לשעבר; עדי אמוראי, איש אחדות-העבודה לשעבר; אברהם וולפגון, המייצג את רפ"י לשעבר ועוזי ברעם, המייצג את המשמרת הצעירה.

העובדה שחלפגון מועסק על-ידי אלמוגי בחיפה ויוסי שריד התמנה בימים אלה למנהל ליטכת האקדמי אים במשרד-העבודה, מרמז על מגמותיו של אלמוגי לעתיד.

נראה גם שקבוצה זו עומדת לגלות בקרוב פעילות באמצעות פירסומים.

"האופטיים נגמר — המשחק מתחיל מחדש!"

צוותי "אל-על" מתאמנים

בג'ודו ובקרטה

כל צוותי-האוויר של "אל-על" קיבלו היר-ראה להתאמן בג'ודו ובקרטה. ההוראה חלה אף על הדיילות והיא אחת המסקנות שהוסקו לאיר לקחי ההתקפה על מטוס "אל-על" במינכן.

חקירה פנימית העלתה כי ידיעה בקרבות-מגע עשויה לעזור לאנשי הצוותים להיחלץ ממצבים מסוכנים על הקרקע ובאוויר. כל אנשי הצוותים ללא יוצא-מ-הכלל חייבים לעבור קורס זה, ודיילת או איש-צוות אחר, שיסרבו, לא יוכלו להמשיך ולטוס.

הקורסים שהחלו בימים אלה נערכים כי-אולם ספורט פרטי כשהמדריכים הם מטו-בי מדייני האיומן הגופני בישראל.

קצין העיתונות של אל-על, משה אילת, שנחבקש להגיב על הידיעה, השיב: "אין תגובה".

ניכסו לוחץ על ישראל

לחתום על

האמנה האטומית

מקורות בוואשינגטון כבורים, כי נשיא ארצות-הברית ריצ'ארד ניקסון משהח את החלטתו בעניין אספקת מטוסים נוספים לישראל, בעיקר כלחץ על ממשלת-ישראל שתביע את הסכמתה לחתום על האמנה למניעת הפצת נשק-גרעיני.

עד כה סירבה ישראל לחתום על אמנה זו. עתה, כשגרמניה המערבית הצטרפה לחותמים ומיספרם מת-קרב למיספר הדרוש לאישור האמנה, מעוניינים האמ-ריקאים שישאל תחתום אף היא עליה. פקידים של הסטייט-דפארטמנט סבורים, כי חתימת ישראל על האמ-נה עשויה לרכז את העמדה הסובייטית בשיחות ארבע המעצמות.

מימשל ניקסון התחייב

לספק מטוסי תחלופה

סופר הניוירוק טיימס, המצטט דיפלומט ישראלי כי-האשינגטון, טוען כי מבלי לשים-לב מה תהיה הח-לטתו של הנשיא ניקסון בקשר למטוסי הפאנטום והי-סקיי-הוק הנוספים שמבקשת ישראל, התחייב מימ-שד ניקסון כי עם סיום משלוח ה-50 "פאני-טומים" שישאל רכשה כבר, לא ייסגר קו האספקה וכי ישראל תקבל מטוסים נוס-פים, כמטוסי תחלופה, במקום מטוסים שי-יוצאו משימוש מסיבה זו או אחרת.

ישראלים

גורשו מצרפת?

כפארים נפוצו ידיעות, לפיהן הוציאה לאחרונה ממשלת פומפידו צווי גירוש ל-17 ישראלים, שרובם עסקו בעסקי-רכש בצרי-פת, ופקדה עליהם לחזור לישראל. לפי אותן ידיעות הוסקעו בדרכוניהם של היש-

„למזלה של המדינה - יש דרך אחרת! לאסונה של המדינה - הממשלה פוסלת אותה!“

או להשיג ערובות של ממש לביטחון ולשיט, תמורת נסיגה זו.

אולם הצדק ההיסטורי מחייב אותנו להכיר בעובדה שבנסיגה זו לגבולות המדינה — גבולות הרחוקים מזהירות גבולות ביטחון „אירי-אליים“ — קנה דויד בן-גוריון עשר שנים של שקט יחסי, עשר שנים בהן יכול היה המשק לצמוח ולהתעצב, עשר שנים בהן נבנה צה"ל והצטברו יתרונות מטבע שהיוו בסים משקנו, ביטחוננו ונצחוננו במלחמת ששת הימים! היום, בגבולות הביטחון האידיאליים, לא זו בלבד שאיננו יוצרים רוברות חדשות, אלא שאנו אוכלים במהירות את יתרונות המטבע ששרדו לנו מאותה תקופה.

מחצית תקציב הביטחון — שמינית מכל התוצר הלאומי שלנו, דם התמצית של כל

לחלן נאומו של ח"כ אורי אבנרי בדיון שנערך על תקציב הממשלה.

אורי אבנרי: לפני שש שנים נחלנו את הגדול בנצחונות ישראל, והגענו למה שנראה — בעיני רבים — בגבולות ביטחון אידיאליים.

והנה, בשנה הרביעית אחרי נצחון כביר, מונומנטלי, זה — אנו נשדם עבור ביטחון המדינה כסום העולה פי ארבעה על הסכום ששייך למנוע ערב המלחמה, כשעור חייו בגבולות הארוכים והמפותלים של ישראל דאז!

בשנת 1966/1977 שילמנו עבור ביטחוננו 1.2 מיליארד ל"י. בכך בנינו את הצבא שהרס, במכה של כמה שעות, את כל העוצמה הצבאית של שכנינו.

בשנת 1970/71 נשלם עבור ביטחוננו כ-4.5 מיליארד ל"י לפחות, וייתכן כי סכום זה אף יגדל במרוצת השנה. אם נקבל את המטוסים שאנו מבקשים מארצות הברית, יגדל סכום זה ב-1.2 מיליארד ל"י נוספות — סכום השווה ל-600 מיליארד ל"י שלפני המלחמה!

נוסף על מחיר הדם, מחיר הרמעות, אנו מוציאים כיום עבור הביטחון 45% מתקציב המדינה, רבע מהתוצר הלאומי כולו, 600 ל"י לחודש לכל משפחה בישראל.

לכל הידועות, זוהי רק ההתחלה. דוברי „הליכוד הלאומי“ מודים, ואף מתגאים בכך, שתקציב הביטחון יגדל משה לשנה — לא במיליונים, אלא במיליארדים. המלחמה תימך שך, שום פתרון אין, שום סוף אינו נראה באופק. זוהי הפרספקטיבה של המדיניות הנוכחית, אשר תקציב שנתה זה הוא אחד משלבי: היום אוכל הביטחון רבע מפרוי עמלנו הלאומי, מחר הוא יאכל שליש, מחרתיים חצי.

ממשלה המציגה לציבור פרספקטיבה כזאת בוודאות גמורה — היא פושטת רגל. לא רק מבחינה כלכלית, אלא מבחינה מדינית, מח"ביתית, ביטחונית. למזלה של מדינת ישראל, יש פרספקטיבה אחרת. אבל לאסונה של המדינה, הממשלה פוסלת אותה.

סרטן המלחמה וגלגולות אספירין

במצב כזה, כבוד היושבראש, אין טעם רב בניהול ירכה כלכלית-תקציבית טכני.

מה הטעם להציע גלגולות אספירין, כאשר סרטן המלחמה אוכל את כלכלתנו כשם שהוא אוכל את כלכלת העולם הערבי?

מה נבוא ומה נלן על כך שממשלה זו, המציעה לכולנו להרוק את החגורה, ממשיכה להתנפח, עד כי החגורה שלה מתפוצצת ממש? היכן חיסול האבטלה הסמויה והעברת אלפי עקידים מיותרים לענפים המשועים לידהם?

היכן מטאטא הברזל שינק את ערימת האשפה של הביזבוז, שהצטבר במנגנון הממ"ש שלה במשך שנים ארוכות של שחיתות מפי לגתית?

מה הטעם להניח לפנינו תקציב שהוכן לפני „עיסקת החבילה“, ושהפך כווב עוד לפני שאושר עלידי הכנסת? למשל, המשכורת הממוצעת לעובדי תקן בשנת 1968/69 היתה 10,408 ל"י. ב-1969/70 היתה 11,316 ל"י — עליה ווחלת של 8.4% בתקופת השכר הקפוא. והנה, בתקציב 1970/71 היא רשומה כ-11,789 — תוספת של 4.2% בלבד פחות בהרבה ממה שהממשלה עצמה כבר התחייבה לשלם ב„עיסקת החבילה“, מבלי לקחת בכלל בחשבון את וחילות השכר הרגילות!

למען הביטחון — נלך יחפים

כבוד היושבראש, לא על האספירין נרחיב את הדיבור, אלא על הסרטן.

כדי למנוע כל אירעה בצד הערבי, כדי למנוע כל אשלייה העלולה להיות מסוכנת ליריבינו ולנו, אני רוצה להכיר ריו באופן הדימשמע, דווקא באיש הי שייך למחנה השלום: שום התשה כלל בלית לא תביא אותנו, הישראליים, לוותור על ביטחוננו.

אם יהיה צורך, נותר לא רק על מכוניות ומכוניות-כביסה. אם יהיה צורך נלך יחפים ונאכל פתילתם חרבה, כדי לצייד את צבאנו באמצעים הדרושים לשמירת קיומו וקיום מדינתנו.

זה מובן-מאליו. אבל חייב להיות מובן-מאליו גם שתפקיד ממשלתנו הוא למנוע את הצורך להגיע למצב הזה. אחרי מיבצע סיני, החליט דויד בן-גוריון להחזיר את כל השטחים הכבושים. כולנו מותחים ביקורת על כך שלא דאג

כמה עולה

גולדה?

כלתנו — נשפכת מגופנו הכלכלי בורם קולח. בכל מיבחן עתיד, תהיה לכך משמעות חמורה.

כוחנו הכלכלי הוא חלק מהותי של ביטחוננו, כשם שהי ביטחון הוא תנאי מוקדם לקידום כלכלי. הכלכלה והביטחון הם שני הצדדים של אותו מטבע. ואילו אצלנו נותק קשר זה במידה רבה.

ההגיון מחייב שבכל הכרעה לאומית חשובה, יישמע קולו של שריהכלכלה לא פחות מקולותיהם של שריהביטחון ושרי החוץ.

האם קיים מצב כזה אצלנו? האם אין מקב"לם כאן הכרעות מדיניות וצבאיות מכריעות, תוך התעלמות מוחלטת מהחזית הכלכלית?

להיפך, האם אין אנשיהכלכלה עושים את חשבונם בלי בעל-הבית, מבלי שתהיה להם השפעה כלשהי על הגורם הי מרכזי הקובע את התקציב — תקציב הביטחון?

גולדה הורסת את בסיס הביטחון

נביא כמה דוגמאות: מאז המלחמה, החליטה ממשלה זו כמה החלטות גורליות, שלכל אחת מהן היתה השפעה ישירה על חורפת המלחמה. הוחלט על התנחלות בשטחים. הוחלט שלא להכיר ביישות הפלשתינאית. הוחלט לחבל בכל משאומתן שאינו ישר וגלוי. הוחלט שלא לשרטט „מפת-שלום“, זאת אומרת, שלא להגיד לצד השני אם כדאי לו בכלל להיכנס למשאומתן עימנו, ישר או עקיף. הוחלט שהגברת מירון-החימוש היא לטובתנו, מכיון שלנו קל הרבה יותר לעכל מטוסים עלי-קוליים מאשר לערבים. הוחלט לנקוט בצעדים מסוימים של הסלמה צבאית.

האם בכל ההחלטות האלה ניתנה הדעת הבסיס הכלכלי של ביטחוננו? האם דאג שר האוצר שהתוצאות המשקיות של החלטות אלה יבואו לתודעת השרים המדיניים? האם הוברר לאלה לפני כל הכרעה מה המחיר מבחינת יכולת העמידה הכלכלית שלנו לטווח ארוך?

האם נשקלת התועלת בהסלמת החימוש ההדדי לעומת אובדן של יתרונות המטבע החיוניות לביטחוננו בטוח ארץ — והאם נשקלה לעומת זאת האפשרות לפעול למען הסכ להגבלת מירון-החימוש ההדדי? והרי זה, אחרי ככלות הבר האנטרס המידי המשותף העיקרי של כולנו — אמריקאי וסובייטים, מצרים וישראלים.

יש צורך בכל הכרעה מדינית וביטחונית תעבור את כוריההיתוך של בדיקה כלכלית יסודית.

לא יתכן כי שריהביטחון, הרחוק מכל מחשבה כלכלית יחה למעשה גם שר-אוצר, מכיון ששר-האוצר הרשמי הודיע במסיבת עיתונאים, שאינו מוכן אפילו לבדוק את מישאלות שריהביטחון!

בממשלה גורמלית תפקידו של ראש-ממשלה הוא לראות את התמונה השלמה, את הצרכים השונים של מערכות ה ביטחון והכלכלה, ולקבל את ההכרעות מתוך ראייה עליונה של אינטרס המדינה.

לנו אין ראשי-ממשלה כזה, כאשר הגברת מאיר זרה לענייני כלכלה לא פחות מאשר השר משה דיין או השר מנחם בגין. בהתייחס רם לפעול למען הביטחון, הם חותרים תחת אחד מעמודי-התווך של ביטחוננו הלאומי — כלכלה המסוגלת לשאת בעומס הביטחוני.

מועצה עליונה לביטחון לאומי

במצב זה אנו רואים צורך חיוני בהקמת גוף שיהיו לו היידע, הכושר וההתקף לשלב את המרכיבים המדיניים, הצבאיים והכלכליים של האינטרס הלאומי, במסגרת אחידה של אסטרטגיה לאומית עליונה, מה שנקרא בלועזית — Grand Strategy.

לצערנו, אין הכנסת מסוגלת לכך. אין לה שום השפעה על ההכרעות הגדולות, ואין לה אפילו היכולת לפקח על כלכלת המאמץ הביטחוני. כאן יש רק אישור פורמלי, ללא אופוזיציה.

לפיכך, אנו מחדשים את ההצעה, ש-הושמעה לא פעם: להקים בצד ועדת-השרים לענייני ביטחון, מועצה לאומית עליונה לענייני ביטחון.

מועצה זו צריכה לכלול — מלבד שרי הביטחון, האוצר והחוץ — רמטכ"לים לשעבר ואנשי כלכלה מובהרים.

היא צריכה למלא תפקיד כפול: לח-וות דיעה על התכנון הביטחונית-מדיני לטווח ארוך, תוך בחינת המחיר הכלכלי; ולפקח על מערכת-הביטחון מבחינת היעילות והמשק, בטווח המיידי.

רוצה משהו בצמרת המדינה לספח שטחים ולטפח הת גחלות, או להסלים את מירון-החימוש באוויר, או לפתח במשאומתן עם הפלסטינים וכו' — כי אז תבצע המועצה חקר-לעומק, תבחן את כל הנתונים, ותניח על שולחן הי ממשלה תחת-דעת כוללת ומאוונת.

משולש מול משולש

כבוד היושבראש, בהעדר כל אלה, אנו הולכים לקראת פשיטת-רגל לאומית, הצופנת בחובה סכנה ביטחונית חמור רה ביותר מכל התקפות הצבא המצרי.

זוהי ההתשה האמיתית. ואין זו נחמה, ואין זו הצלה. שאותה. התשה פועלת גם בצד השני.

אם תימשך המלחמה — והרי מובן מאלינו כי המדיניות הנוכחית מבוססת על המשך זה — כי אז ילך ויגדל תקציב הביטחון, ויבלע בהדרגה את כל המש-אבים המוקדשים למטרות הקיום האד רחי. רמת-המחיה תרד בהכרח. הפער בין קומץ העשירים ובין המוני העם ילך ויגדל, ואנו נעבור למושטר של מצור טוטאלי, שיתקיים כולו על נרבות זרות.

יש במימסד חוגים הרואים בכך אידיאל. מתגבשת תוכנית משותפת של הימין הישראלי, המבוססת על משולש שה-צלעות: מדיניות של התפשטות וסיפוח — כאידיאל לאומי. הורדת רמת-המחיה — כאידיאל סוציאלי, מישטר-חירום נצחי — כאידיאל שלטוני. כל צלע משלימה את השתיים האחרות.

לעומת אידיאל זה אנו מציבים את משולש-המטרות שלנו, שגם הוא שווה-צלעות: מדי-ניות של שלום והשתלבות — כאידיאל לאומי; העלאת רמת-המחיה, באמצעות שוק מרחבי משותף — כאידיאל סוציאלי-כלכלי; מישטר של דמוקרטיה הומאנית, סוציאלית, חילונית ופלורליסטית — כאידיאל שלטוני.

בדלתיים סגורות

לפתע הודיעה הממשלה שאינה מעוניינת בכלל ב" שום דיון. היא רוצה רק שאבא אבן ישמיע נאום — וזהו זה.

עצם דרישה כזאת היא עלבון לכנסת. פירושה שאין לכנסת מה לומר, ושדעתה אינה חשובה כלל.

כנסת אחרת היתה מתקוממת. אך הכנסת השביעית היא צייתנית וממושמת, והיא אומרת אמן אחרי כל מעשי גולדה.

אם רוצים לקיים דיון אחרי הודעת הממשלה, בניי גוד לצוניה, יש צורך בדרישה מטעם 40 ח"כים. אולם כנסת זו מורכבת מ-104 אנוסי הקואליציה. האופוזיציה כולה מגיעה ל-16 איש — שרובם תומכים אף הם בממשלה, למרות שלא זכו לשבת בה.

וכך קרה מה שקרה: אבא אבן נאם עוד נאום אוכספורדי שופע-מליצות וחסר-ערך, שיתפוס עוד כמה עמודים בכרך כל-נאומי-אבן. חברי-הכנסת שימשו תפ-אורה דוממת להופעת השר. ואחת הסכנות הגדולות ביותר, המאיימות עתה על המדינה, לא נדונה בכנסת כלל.

לוי אשכול

נושא זה? בוודאי, כל אחד יכול להשמיע נאום חוצץ-להבות, לצעוק "פוייה", לקלל את סטאלין ולהזכיר את המן הרשע. אבל מי שרוצה לדבר ברצינות על נושא זה, חייב להזכיר מידע סודי על עליית-יהודים, לפרט את ההשלכות הצבאיות של הסיכסוך ולנתח את הסכנות הביטחוניות הגורליות העוללות להתפתח בכל רגע.

בנאיביות האופיינית לנו, חשבנו שזוהי מטרת הדיון, וכי לשם כך קיימת הכנסת.

לכן פנינו ליו"ר הכנסת במכתב וביקשנו לקיים את הדיון בדלתיים סגורות. בדיון כזה אפשר לדבר באופן חופשי, כי הפרוטוקול נשאר סודי, ופירסומו אסור באופן חמור.

יש שתי דרכים ליזום דיון כזה: או שהממשלה דורשת זאת, או שהכנסת עצמה מחליטה על כך ברוב דיעות, לפי בקשת עשרה ח"כים.

לכן פנינו באותו יום גם לכל סיעות הכנסת, פירטנו בפניהן מדוע חשוב לקיים הפעם דיון סודי, וביקשנו שיתמכו בבקשה. אולם מבין 120 חברי-הכנסת, לא נמצאו בעשרה שיתמכו בבקשה זו. כל הסיעות סירבו. כל הנואמים רצו שנאומיהם ההיסטוריים יפורסמו בעיתונות.

בכך איבד הדיון את עיקר ערכו. אך העניין לא נסתיים בזאת.

בשביל מה קיימת הכנסת?

המילה "פרלמנט" גזורה, במקורה הצרפתי, מלשון "דבור". מכל תפקידי הפרלמנט, החשוב ביותר הוא "לדבר" — ללבן בעיות גורליות מכל צד, לשמוע דיעות שונות עליהן, כדי לגבש דיעה קולקטיבית שיש בה כדי להנחות את הממשלה.

אצלנו?

לפני כמה שבועות ענתה ראש-הממשלה, גולדה מאיר, לשאלתה שהגשתי בעיקבות ראיון שהעניקה לטלוויזיה האמריקאית. שם הכריזה כי קיים מצב של מלחמה בינינו ובין ברית-המועצות.

בתשובה לשאלתה חזרה גולדה על הדברים, ואף הוסיפה להם כהנה וכהנה. אותה שעה גברה גם בצד הסובייטי המיתקפה על ישראל. היה נדמה לנו שזוהי בעייה ממדרגה ראשונה, בה צפונות סכנות חמורות ביותר למדינה. בקיצור: בדיוק בעייה מן הסוג שכל פרלמנט בעולם מצווה לתת עליה את דעתו בעוד מועד.

הגשנו הצעה דחופה לסדר-היום, וכך עשו גם חברי כנסת אחרים. אך עוד לפני שהגשנו את הצעה כזו לדון אם זה באמת "דחוף", הודיעה הממשלה שהיא עצמה עומדת להשמיע על כך הודעה בכנסת, שבעיקר-בזאת יתקיים דיון.

לכאורה — בדיוק מה שרצינו.

אלא מה? איך אפשר לדון בגלוי, בפה מלא, על

התקפה נגדית

נגד הכפייה הדתית

ביקורת ההלכה

השבוע הונחה על שולחן הכנסת הצעת חוק חסרת-תקדים. היא נשאה את המיספר הסידורי נ"ה, ואת השם "חוק לבחינת הי" הלכה היהודית — תש"ל 1970", מטעם חברי-הכנסת אורי אבנרי.

בזיכית על "מיהו יהודי" הוזהרנו את העסקנים הדתיים שהם עלולים להמיש אסון על הדת. כבואם לכפות על הכנסת ועל הרוב החילוני במדינה את ההלכה היהודית בדרך החוק הממלכתי, סופם להביא למצב שבו יתערב הרוב החילוני בענייני ההלכה עצמה.

הצעת-החוק שלנו באה להמחיש עובדה זו, לעורר את המחנה הדתי למחשבה חדשה ולעשות מעשה חינוכי ממדרגה ראשונה. אפילו אין סיכוי כי הצעת-החוק כזאת תתקבל בכנסת הנוכחית, הרי זהו אות לבאות.

הצעת-החוק המפורסת, שנוסחה על-ידי אמנון זכרונ, אומרת בין השאר:

מוקמת בזה ועדה לבחינת ההלכה היהודית.

הוועדה תהיה מורכבת מנציגי כל סיעות הכנסת.

כל אחד מחברי הוועדה יהיה רשאי להציע נושא לדיון.

הוועדה תבחן את עיקרי ההלכה היהודית, שאומצו על-ידי המחוקק הי" חלונני, ואשר על פיהם נוהגים בישראל.

הגיעה הוועדה למסקנה כי עיקר י"ו ההלכה אינם תואמים את רוח הזמן, או שהם נוגדים עקרונות חברה חילונית — תדון על כך לכנסת.

הוועדה תהיה זכאית להמליץ בפני הכנסת לשנות בדרך של חקיקה עיקרי ההלכה הנראים בעיניה פסולים, אם בפני העולות המפורסות לעיל, ואם מכל טעם אחר שהוא.

הדיווח וההמלצות יכללו גם את דעת המיעוט.

כמקובל, צורפו להצעת-החוק דברי-הסבר. נאמר בהם, בין השאר:

בעל הצעת-החוק הנוכחית גורס הפרדה מוחלטת בין דת ומדינה, ובעניין אימוץ ההלכה היהודית בחיי יו"ם, ועל-ידי ה" מחוקק החילוני, הוא דבר פסול, אשר אינו תואם את רוח הזמן, ועקרונות מדינת-חוק חילונית.

אף-על-פי-כן החליטה הכנסת בעבר, ו

נאפאלם וטלוויזיה

הגיע תורו של משה דיין לענות לשאלות שלנו. בין השאר:

● **טלוויזיה בשבת.** בתשובה לשאלתה האחרונה שלנו על נושא זה, הוא הודיע רשמית שנחלנו נצחון: לחיילים יהיה מותר עתה לפתוח רדיו וטלוויזיה בשבת, בוזרי התרבות והאוכל. ההגבלה היחידה: אם הטלוויזיה היא בחדר-האוכל, אין לפתוח אותה בשעת הארוחה, כדי להימנע מפגיעה בחיילים דתיים בזמן ארוחתם.

● **אנשי סייגון בצה"ל.** הוא אישר כי משלחת דרום-אסיאטית נפגשה עם ראשי צה"ל וקיבלה מידע על מיבנה מש"ר-הביטחון. (לפני שבועיים סירבה גולדה מאיר לאשר, בתשובה לשאלתה אחרת של ג'ו, שלא חל שינוי בעמדת ישראל לממשלת סייגון. מדברי דיין ברור, כי המשלחת הוד מנה וזכתה ליחס רשמי, כדי לפייס את האמריקאים ולעזור לנשיא ניקסון להתגבר על התנגדות יהודי אמריקה למלחמת ויאט-נאם. ביקורו של דיין בוויאט-נאם, בשעתו, שירת את אותה המטרה.)

● **כרכלנים במשרד-הביטחון.** משרד זה מוציא ארבעה מיליארד ל"י בש"נ. האם כבוד השר יכול להגיד כמה כל כלנים מיקצועיים עובדים במשרד-הביטחון? שאל אורי אבנרי. השיב דיין: "אני יכול לומר שיש כלכלן ראשי, ששמו פרופסור זוסמן. כמה עובדים תחתיו — אינני יודע."

● **נאפאלם במצרים.** דיין אישר כי מטוסי חיל-האוויר משתמשים בפצצות נאפאלם בפעצותיהם בעומק השטח המצרי. הוא קבע, כי בפרשת אבו-יעזל לא היה שימוש כזה בנאפאלם.

● **בינתיים הגשנו שורה של שאלות חדשות. בין השאר:**

● **לשר-החוק:** מה היה חלקה של ממשלת ישראל באירגון ההפגנות נגד פומפידו בארצות-הברית?

● **לשר-החוק:** מי כלול ב"רשימה הי" שחורה של משרד-החוק, שהועברה ל" קונסוליות עם הוראה שלא לסגל בדרכוני האנשים האלה מפני שרובם "שמאלנים"?

● **לשר-האוצר:** בגלל אילו ביזבוזים במשק הממשלתי הודיע הממונה על המשק הממשלתי על כוונתו להתפטר?

● **לשר-הפנים:** באילו מיקרים סירב משרד-הפנים להתיר כניסה לישראל לאנשים בטענה שהם מיסיונרים?

● **לשר-האוצר:** האם נכון שהממשלה שילמה לאיזיזק וולפסון 600 אלף ל"י מעל המחיר הנכון, עבור שתי קומות ב" מיגדל שלום בתל-אביב?

דין בוויאט-נאם

עומדת להחליט בעתיד, על אימוץ עקרונות ההלכה היהודית בנושאים שונים, כגון: נישואין וגירושין, הגדרת הלאום וכיו."

אין חולק על כך, שהכנסת היא ריבון בית לחוק חוקים, ובתור שכזו רשאית גם לבחון את עיקרי ההלכה היהודית המאומצים על-ידיה, ולשנותם בעת הצורך. הכנסת לא בחנה את עקרונות ההלכה היהודית, ולא יתכן מצב אשר לפיו "אומ" צו עקרונות אלה ע"י הכנסת, בחקיקה חילונית, מבלי לבדוק אותם. חקיקה הי" מאמצת באופן כללי וסותמי עקרונות ש" לעיוותים, לפרשנותם ומשאירה פתח שהכנסת לא נתנה את דעתה עליהם מראש.

נוכח אימוץ עיקרי ההלכה היהודית ע"י הכנסת, אין מנוס מבחינת ומבדיקת הי" הלכה היהודית, בנושאים בהם יאומצו עיקרי הלכה אלה.

שיר המעלות

לפעמים יש, בכל זאת, תענוגות בכנסת. למשל, כשעולה בעיית ה"כלנתריזם".

זה קרה כל כמה חודשים. משהו, באיזו שהיא צייר-פיתוח, וגם בעיר ותיקה, נהג כמו רחמים כלנר, מי שהיה חבר עיריית ירושלים. זאת אומרת, הוא עובר ממפלגה אחת לשניה, מפיל את ראש-העיר ומביא לבחירת ראש-עיר אחר. בדרך כלל מאשימים אותו הנפגעים בכך שעשה זאת תמורת כיסא, משכורת או פיצוי אחר.

למה זה מצחיק? מפני שפעם אחת שופכת מפלגה א' את גופרית על מפלגה ב', הנותנת יד לשחיתות כזאת. בפעם השנייה שופכת מפלגה ב' את גופרית על מפלגה א', כ"ל. בפעם השלישית שופכת מפלגה ג' את גופרית על מפלגות א' וב', כ"ל.

תמיד דורשת המפלגה הנפגעת לחוקק חוק שיביא לפיטורי הנבחר העירוני שהחליף את מפלגתו, ולשים במקומו מועמד צייתן יותר.

זה קרה גם השבוע. הפעם האשימו המפ"ד וגח"ל את המערך, שנתן יד למעשה כזה בעיירה מעלות בגליל.

סיעתנו תבעה להסיר את כל העניין מסדר-היום. כי:

● דווקא המפ"ד וחרות חיבלו בקבלת החוק לבחירה אישית של ראשי-ערים (שאנחנו תמכנו בו). חוק זה היה שם קץ לתופעה זו כולה.

● כל המפלגות עוסקות באותה שחיתות, והמפ"ד דווקא מצטיינת בכך.

● השחיתות מתחילה בכך שמפלגות לוקחות ערב הבחירות מועמדים שהם ראשי-חמולות. כדי לקנות את הקולות של הם, אחרי שזכו בלקוחות בדרך מושחתת זו, אי-אפשר להרשות לסלק את הנבחרים שחבאו את הקולות, כשאלה מתנהגים בניגוד להוראות המפלגה.

● כל חוק המשעבד נבחרים למנגנוני-מפלגות, פסול מעיקרו, מפני שהוא הופך נבחרים לרובוטים.

מובן שהצעתנו נדחתה פה אחד. על-ידי כל עסקני-המפלגות הנרגזים. אבל ח"כ מרכזי בן-פורת מאור-יהודה, קרא לעבר אורי אבנרי: "מה קרה לך היום? כל מה שאתה אומר זה בסדר."

הם נפלו יחד - ונקברו יחד - ורק קבר אחד מובדל מכולם - על ידי דקל המהווה מחיצה

עץ חוצץ

בין דם לדם

"היה מיקרה אחד בלבד, במיבצע סיני, שנפל חייל צה"ל, אשר היה בן לאב יהודי, אולם לא היה יהודי על פי ההלכה. הוא נקבר בקבר ישראל..." אמר השבוע שר-הביטחון משה דיין בכנסת. אך החייל יעקב מרכוס, נקבר בחלקה הצבאית בצורה המפרידה בינו לבין שאר חללי צה"ל.

יפן ריהביטחון משה דיין הצהיר השבוע מעל במת הכנסת: "כל חייל צה"ל הנופל במערכה, אף אם אמו נוצריה והוא לא התגייר — יובא לקבר ישראל וייקבר בבית-קברות צבאי, אם זה לרצון הוריו."

כדוגמה הביא משה דיין מיקרה אחד, שלדבריו היה המיקרה היחיד, בו נפל בשר צה"ל חייל שהוא בן לאם נוצריה. "הוא נקבר בקבר ישראל!" אמר משה דיין. מיהו החייל עליו דיבר משה דיין? איך נהרג ואיך נקבר? כי

**הוא נימול
אחרי המוות?**

"שהעצמות לא יתערבבו!" הסביר משולם זילינגר, האחראי על החלקה הצבאית בבית-הקברות (מ' שמאל, מצביע על הקבר), מדוע נקבר יעקב מרכוס בקצה השורה, כשדקל מפריד את קברו.

האחראי על החלקה הצבאית: „מלו אותו לפני המוות“!

הרבנות הצבאית: „הסיפור אינו נכון“

לא מלו את מרקוס ושום חייל אחר, אחרי המוות“!

נשברה לוחית שיש זו, ובמרכזה ניטע דקל, כדי לטשטש את ההפרדה המלאכותית. אולם עובדה זו אינה מצליחה למנוע את ההתרחשויות שקברו של מרקוס הופרד משאר הקברים. בכל החלקה הצבאית זהו הקבר היחיד המופרד משאר הקברים ברוח בו נטוע עץ דקל.

ממורמרים על היחס כלפי בנם שנפל במערכות ישראל, ירדו הוריו מהארץ אחרי שהוקמה מצבתו.

מילה אחרי המוות?

האחראי על החלקה הצבאית בבית הקברות הצבאי של חיפה מזה עשרים שנה, משולם זילינגר (50), גילה לכתב העולם הזה, מדוע הופרד קברו של מרקוס משאר הקברים: „מאחר שהוא אינו יהודי

הצבאי בחיפה. האחראים לקבורה עמדו על כך שיקבר מחוץ לגדר.

בבית הקברות הצבאי בחיפה יש חלקה מיוחדת, המיועדת בדרך נמוכה משאר הי קברים. בה נקברו חיילים שאינם יהודים, שנפלו בשירות צה"ל.

בחלקה זו אפשר למצוא את קברותיהם של טייסים זרים, כמו סגן ליאונרד אלמר פיצט, טייס קנדי, שנפל בשעת התקפת אוויר בנגב במלחמת העצמאות; או פקר טייס סגן פריד שטיבנסון מארצות הברית, ש נהרג אף הוא במלחמת העצמאות. לידם נמצאים קברותיהם של סגן פרדריק מוסרל, פרוטסטנטי בריטי שנהרג ביוני 1955, או רוג'ר טורני, צרפתי נוצרי שנהרג בירושל לים ב-1948.

אלה לחמו יחד עם חיילים יהודים ונפלו לצידם. אולם כשהגיעה שעת קבורתם, נק-

נפילתו הוא הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי הארצי בשלח.

אלה הם כל הפרטים שניתן לאסוף אודות יעקב מרקוס. כולם לקוחים מילקוט הי שירות שלו. כי ליעקב מרקוס לא נותר קרוב ומדוע בארץ, שיעלה ויפקוד את קברו או ימסור פרטים אודותיו.

אפילו האגף לשיקום של משרד הבטחון שהוציא בהוצאה ממלכתית את ספר יזכור, בו מונצחים כל חללי צה"ל שנפלו בכל המלחמות, לא הצליח למצוא את תמונתו של מרקוס. בספר מופיעה, לצד פרטיו הי אישיים, מסגרת שחורה הסוגרת על כתם לבן.

בחייהם לחמו יחד

וריו של מרקוס, שלפי עדות אחת התגוררו בבית שאן, נטשו את הארץ כי

הרב הצבאי - האלוף גורן

(המשך מעמוד 5)

צד וכלה הרבנות הצבאית לקבור בבית הקברות היהודי גופת חייל שי כל חבראי קרישא אזרחית היתה רואה בו לא יהודי ומסרבת ל קברו בקבר ישראל? את התשובות לשאלות אלה יצא „העולם הזה“ לחפש.

שני חללים לאמחות נוכריות

בניגוד למה שתודיע משה דיין מ על במת הכנסת, לפיו ידוע לו רק על מקרה אחד בו התגלה חלל צה"ל כבן לאם נוכרית אחרי מותו, ידוע לאנשי הרבנות הצבאית של צה"ל לפחות על שני מקרים כאלה.

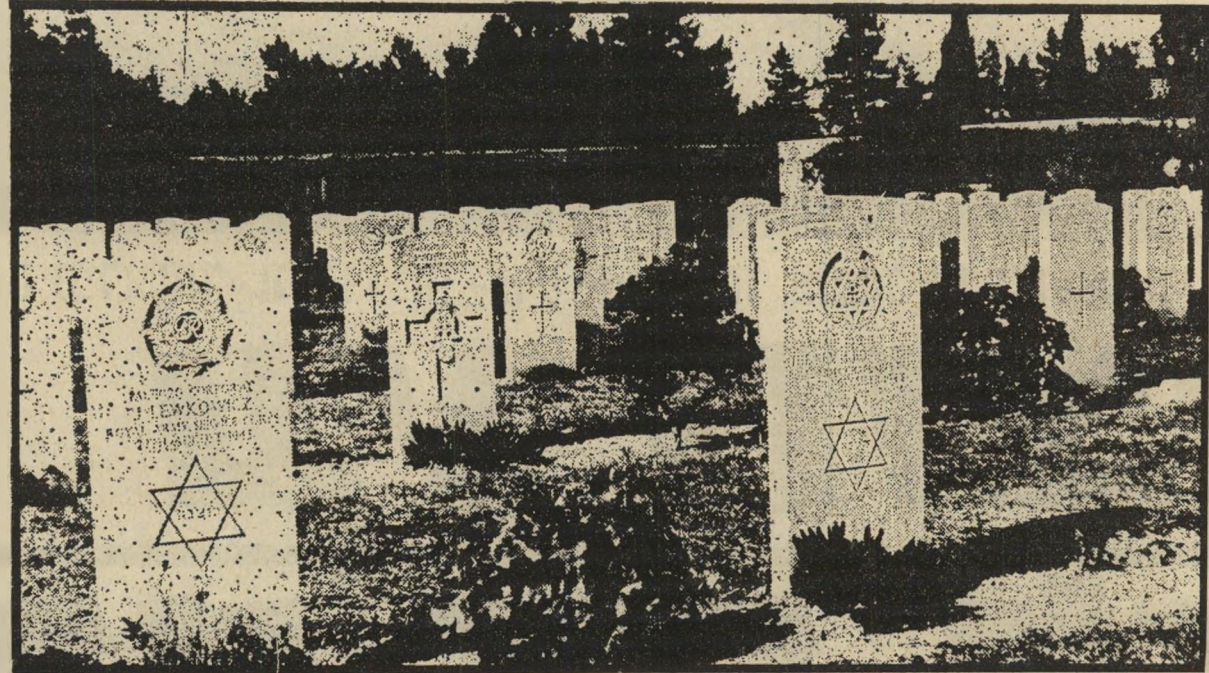
האחד מהם נהרג במלחמת ששת הימים. היה זה קצין בן 20, בדרגת סגן, לילי פרי לין שנהרג בקרבות ברצועת עזה. הוא הו בא למנוחות בבית הקברות הצבאי בהר הר צל בירושלים, נקבר בקבר ישראל כיהודי לכל דבר, למרות שלאנשי הרבנות היה ידוע כי אין הוא יהודי לפי ההלכה.

היתה זו פסיקתו האישית של הרב שלמה גורן, הרב הצבאי הראשי לצה"ל שקבעה כי מי שהקריב את חייו למען עם ישראל, אפילו אינו יהודי לפי כל כללי ההלכה, רוי אים אותו כיהודי בשעת מותו, אם הוריו מביעים את רצונם בכך.

לעומת זאת, לא היו הוברים כה פשוטים ביחס לחייל השני שנהרג, אליו התייחס משה דיין בהודעתו.

ללא קרוב או מדוע

י יעקב מרקוס, בן אומי ומתי- דה, נולד ב-22 בנובמבר 1927 ב ברלין. הוא עלה לארץ עם הוריו אחרי

אצל הגויים: חיילים נוצרים ויהודים נחים זה בצד זה בבית קברות בריס' בבנגאזי

במאה אחוז, קברנו אותו בצורה שתמונע חס וחלילה את ערכו העצמות... איך בכל זאת נקבר חייל שאינו יהודי לפי ההלכה בבית קברות יהודי? על כך היתה למשולם זילינגר טענה מזועזעת: „הוא הפך ליהודי אחרי מותו. עשו לו ברית מילה אחרי המוות.“

מסתבר כי ברית מילה אחרי המוות אינה מקרה יוצא דופן בטכס הקבורה היהודי. חברות קדישא שונות נוהגות למול אחי רי המוות נפטרים, שזהותם הדתית נקבעה כיהודית, אולם גופותיהם מגיעות לבית הקברות מבלי שנימולו.

לעומת זאת מכחישים אנשי הרבנות הי צבאית בכל תוקף כי ליעקב מרקוס נער כה מילה אחרי המוות. הסביר הרב פירון: „הסיפור על המילה אינו נכון. לא מרקוס, ולא שום חייל אחר נימולו אחרי מותו!“ לסגן אלוף פירון יש הוכחה משכנעת לטענתו: גופתו של מרקוס הועברה מבית הקברות הזמני לבית הקברות בחיפה 11 חודש אחרי שנקברה. במצב זה אין אפשרות, אפילו רצו בכך, לערוך ברית מילה.

בבית הקברות הצבאי בחיפה טוענים כי המילה נערכה בגופתו של מרקוס עוד לפני שנקבר בבית הקברות הזמני. אולם אין כל הוכחה לכך. יתכן ומישהו, שרצה לרכך את התגובות של אנשי החברא קדישא בחיפה לקבור את מרקוס בקבר ישראל, שיכנע אותם כי החלל נימול אחי רי מותו, ורק אז הסכימו לקברו ליד חב ריו, החיילים היהודים. נימול או לא נימול — ההפרדה בין יעקב לחבריו, בשל היותו בן לאם נוכרית, הונצחה, אפילו טען שר הבטחון השבוע בכנסת כי הוא הובא לקבר ישראל.

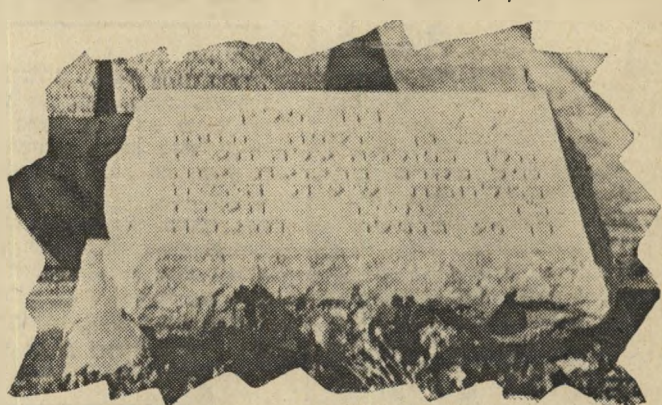
ברו בבתי קברות שונים בארץ. פרד סטי בנסון ורוג'ר טורני, למשל, נקברו תחילה בבית הקברות הפרוטסטנטי בחיפה. רק מאוחר יותר, כאשר הועלתה הורשה ל קברם בקבורה צבאית, הועברו לחלקה הי צבאית של בית הקברות בחיפה. אולם גם שם נקברו בנפרד משאר חללי צה"ל, כשי גדר אבן מפרידה בינם לבין שאר הקברים. זהו נוהג העומד בניגוד לכל מה שמקור בל בעולם בבתי קברות צבאיים. בעולם כולו ניתן לראות בתי קברות צבאיים בהם מתנוססות זו בצד זו מצבות עליהן חרו תים צלבים ומגיני דוד, מתוך ההנחה הי הומאנית שאין להפריד במות בין אלה שלחמו ונפלו יחד.

בניגודיון התערב

חלקה זו רצו להקבר גם את גופתו של יעקב מרקוס ולהקים בה את מצבתו. קשה כיום לברר מי היה אחי ראי לכך. שכן גם הרב הצבאי הראשי, וגם סגנו, סגן אלוף הרב פירון, לא היו אז בארץ. לפי דברי סגן אלוף פירון, היתה המחלוקת נמנעת, או, אילו היו שניהם נוכחים.

עובדה היא שהוריו של מרקוס נאלצו להפעיל לחצים כדי למנוע את קבורת בנם מחוץ לגדר. רק בהתערבותם של ראשי הממשלה דאז, דוד בן גוריון, הסכימו אי שי חברא קדישא הצבאית בחיפה לקבור את יעקב בחלקה הצבאית היהודית. אולם גם אז הם התחכמו, חצבו את קברו של מרקוס בצורה המפרידה בינו לבין שאר הקברים. קברו של מרקוס נכ רה בקצה השורה, ליד השורה. בינו לבין הקבר הבא בשורה הושאר מקום ריק, שכוסה בפלטה של שיש. מאוחר יותר

שנה אחרי מותו, ירדו לאוסטרליה, בגלל סיבות הקשורות בתהליך קבורת בנם. העובדה שיעקב מרקוס הוא בנה של אשה נוכרית — ומשום כך אינו נחשב ליהודי לפי כללי ההלכה היהודית, היתה רשומה בחיקו האישי. דבר זה לא הפריע לחיילו ולגייסו. אולם כאשר נפל, היתה עובדה זו בזמנו מכשול בדרך הבאתו

קברו של יעקב מרקוס - שנקבר בנפרד

לקבורה בחלקה צבאית של חללים יהודים. אחד עשר חודש אחרי שנקבר בבית הקברות רות הזמני בשלח, נפתחו הקברים לשם העברת הגופות לבתי העלמין צבאיים בטכס צבאי מלא. אז התעוררה לראשונה הבעיה איך לקבור את יעקב מרקוס. עובדה היא שנמצא אז מי שהתנגד לה ביא את מרקוס לקבר ישראל כשאר חללי צה"ל. הוריו רצו שיקבר בבית הקברות

הקמת המדינה, כשהיה בן 22. במקצועו היה יעקב מרקוס טכנאי קולנוע. שנה אחרי עלייתו לארץ גויס לשירות סדיר, שרת בצה"ל כמו כל אזרח יהודי אחר. לאחר מכן נקרא מדי שנה בשנה למילואים. גם בפרוץ מלחמת קדש, בשלהי 1956, נקרא יעקב מרקוס לדגל. הוא נפל בקרב האכזרי על משלטי אבו עגילה, ימים מס לפני שמלאו לו 29 שנים. מיד אחרי

הסיגריות החדשות מוסטאנג

AMERICAN BLEND

בערבות אמריקה דוהרים סוסי המוסטאנג הפראיים.
בשדות וירגיניה גדל הטבק המשובח בעולם. ולמעשנים
בישראל — המעדיפים סיגריה אמיתית בתערובת
אמריקנית — עכשיו הסיגריה היא מוסטאנג.

20 סיגריות
125 אגורות

אנחנו מעשנים סיגריה בתערובת אמריקנית - אנחנו מעשנים

MUSTANG

מכתבים

(המשך מעמוד 3)
חפץ אך ורק ביוקרה, ועל סמך טענות
שווא אלה שחטו ושוחטים בני האדם אלה
את אלה.
ינופץ המושג הרצחני "אלוהים!"
הקץ לעבודת האלילים!
הבה נצוה ללא מורא: המלך הוא ערום!
חנן גן, חולון

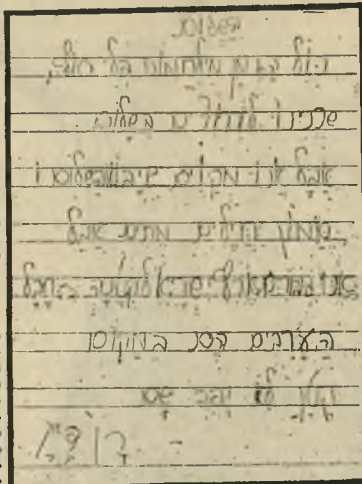
השפתי-ארם

בחפז אלוהים

אין זו הפעם הראשונה שהעולם הזה
מעלה את הסקנדל המביש הזה של קבורת
"ממזרים" מחוץ לגדר, כאילו היו כלבים.
אני חושב שהבושה הגדולה ביותר היא
שאנו, הלא-ממזרים, מתעלמים מהשפלת
אדם זו המתבצעת בשם אלוהים כביכול
ובחיפוי ממשלתי.
הלא-איכפתיות נובעת, כמובן, מסיבות
אנוכיות: אנחנו לא מוכנים לסכן את סיר
הבשר שלנו. אפילו לא למען הגינות אנו
שית מינימלית. זו גם הסיבה מדוע איש
לא קם לצדוד בעקבות שלום כהן כאשר
פרץ דרך ב"חומת-סיין" בקורעו את דף
הביזיון מתעודת-זהותו. אנו מפחדים!
פשוט מאוד.
אני לא "ממזר", אבל הביזיון הלאומי
הזה, שהוא רק חוליה בשרשרת ארוכה,
אינו נותן לי מנוח. הקורא באשונק
מציע במכתבו (העולם הזה 1695) להקים
אגודה שתלחם לשמירת זכויותיהם של
"ממזרים". סבורני שאסור לנו להחמיץ
הזדמנות זו, יש להקים מיד את האגודה,
כל עוד הברזל מלוכלך. לא הכרחי להיות
ממזר חוקי בשביל להתקבל לאגודה, מספיק

מכתב השבוע

שיר על שלום

כל הזמן מילחמות בלי סוף, /
שכנינו לא רוצים בשלום. / אבל אנו
מקווים שיבוא השלום! / אמונ
חיילים מתים אבל / אנו גיבורים.
ארץ-ישראל קטנה. חבל / הערבים
הם במקום / קטן לא יפה שם.

רן דיין, בן שש וחצי, כיתה א,
בית-ספר נחשונים, בת-ים

שהמועמד יצהיר שהוא רוצה להקבר
מחוץ לגדר. אם לא הצלחנו למוטט את
הזית הכפיה הדתית מלפנים (נשואים,
כשרות, ברית-מילה וכו') — נצליח אם
נתקוף עליידי איגוף מאחורי, נתחיל מעבר
לגדר. העולם הזה, שהתחיל במצחה, חייב
להמשיך ולסייע בהקמת האגודה. אני מצט'
רף, אבקש לשלוח לי שאלון בהקדם.

חנן גולדברג, חולון

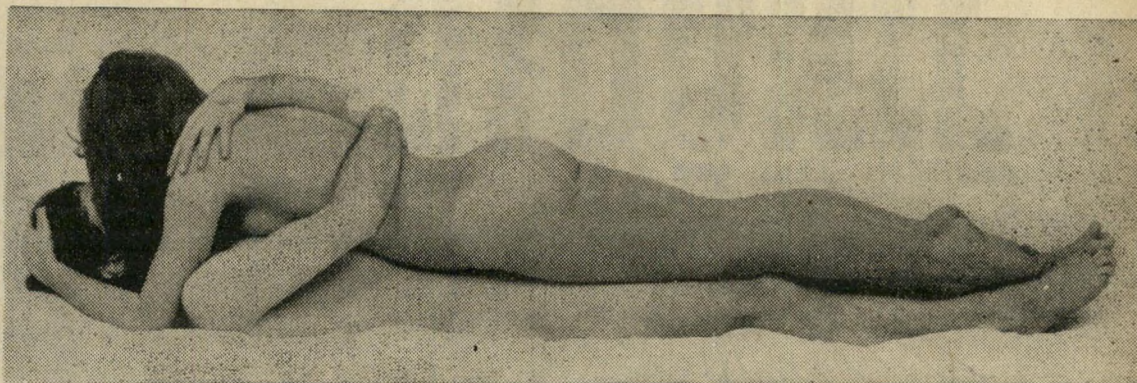
למניעת חבזות

מדינה פלסטינית!

כולנו הזדעזענו מהמעשה של ארגוני
החבלה נגד מטוס סוויסאייר.
לדעתי אין די בהולדת דמויות, יש לחשוב
גם כיצד יכולים דברים אלה לקרות ואיך
אפשר למנועם.
הדבר נובע מהעובדה שלפלסטינים אין
מדינה מוכרת ואין להם ממשלה מסוכמת.
הם אינם כפופים לכל משמעת פנימית

הספר הראשון והיחיד בארץ שכולו עברית

אהבה בשניים

זוג מורים דניים מדגימים בעשרות רבות של צילומי עירום נהדרים את הכל
אודות "איך לעשות אהבה". הספר שזכה להצלחה חסרת תקדים (מאות אלפי
עותקים תוך חודשים ספורים) בכל ארצות-אירופה וארה"ב.

כריכה מהודרת * פורמט אלבומי * נייר משובח
וכל זה במחיר של — 12 ל"י בלבד

הספר שאין צורך להתבייש בו או להסתיר.
ספר נועז ומתקדם ביותר אך יחד עם זאת אלגנטי

כל תנוחה ותנוחה מלווה הסבר מלא ועניני בעברית
בתוספת פרקים מיוחדים על אברי-המין (כולל תרשימים),
הסיפוק המיני ואמצעי-מניעה.

הספר שחייב להימצא
בחדר-המיטות של כל זוג נשוי

"איך לכנס מה?"

חוכמת שימושית ונאה בשם זה,
הורפסה זה עתה ע"י חברת "שמן" —
במטרה להקל על עקרת-הבית להתמצא
ב"סבך" מיני אבקות הכביסה וסוגי ה-
אריגים.

החוכמת שנערכה ע"י מומחים מכהר
רה בצורה פשוטה ושיטתית את כל
הכרון בתהליך הכביסה הביתי, ביד או
במכונת כביסה, כיכ היא משיבה על
הרבה שאלות מטרידות כגון: איך לכ-
בס מה? במה להשתמש בכביסה? איזה
חומר עדיף? באיזו כמות? מה מותר
ומה אסור...

ניתן להשיג החוכמת ח"ג, ע"י
פניה אל חב' "שמן", ת.ד. 136, חיפה,
(עבור חטיבת השיחוק).

מלה חדשה בשפה העברית:

"גמישוניים"

"גמישוניים" — זהו שמם של ה-
גרבוניים החדשים של "מרסי",
שהם כה גמישים עד שהם מתאי-
מים את עצמם לגופך ותהיה מיד-
תך אשר תהיה (מגובה 1.50 מטר
עד לגובה 1.75 מטר).
4.50 ל"י לזוג בלבד.

Merci

סוליפס — משחת שיניים חדשה של "יצהר"

ביה"ח יצהר, הוציא בימים אלה
לשוק את משחת השיניים החדשה וה-
חרישה: סוליפס — בפסים הכפולים
(אדומים או כחולים).

משחת השיניים — סוליפס ממשכה
את המסורת הוותיקה של משחת סולי-
דוקס, המיוצרת בעולם מזה 50 שנה
והמשמשת בישראל מזה 20 שנה, לצד
בור של עשרות אלפי נאמנים.

הפסים האדומים של סוליפס מכילים
Hexaclorobene אשר משמש נשק
אנטי בקטריוולוגי יעיל ונמרץ, בעל
פעילות ממושכת.

הפסים הלבנים שבמשחה מורכבים
מיסודות משחת סולידוקס המפורסמת,
אשר החומר הפעיל בה Cariolan
מסיר את אבן השיניים, מסלק כתמי
טבק, ומקנה לחניכיים ולפה הרגשה

נפלאה של רעננות ריחנית.
ואילו הפסים הכחולים מכילים
Fluoride למניעת עששת החניכיים.

חפזי

קיבלת
חשבונך,
פרע נא
אותו בחקדם.

חשוב לשחקנים ולדוגמניות אין צורך להיות רקדן מקצועי כדי לרקוד ג'ז

הרקדן-הכוריאוגרף שמעון דוי,
בוגר אולפני-מחול בני-יורק וב-
לונדון, יקנה לך תוך חודשים ספור-
רים כושר-תנועה ומיקצב.

קורסי-בוקר וקורסי-ערב
(2 שיעורים בשבוע בכל קורס)
פ ר ס י מ : סל. 24 74 80 — 8.00
10.00 לפנח"צ; 17.00—20.00 בערב).

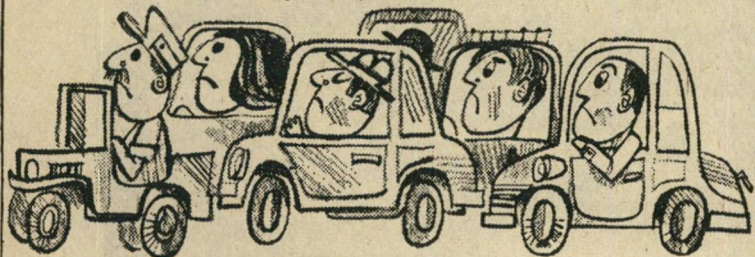
rent a car

פולקסווגן רנט א קר השכרת רכב

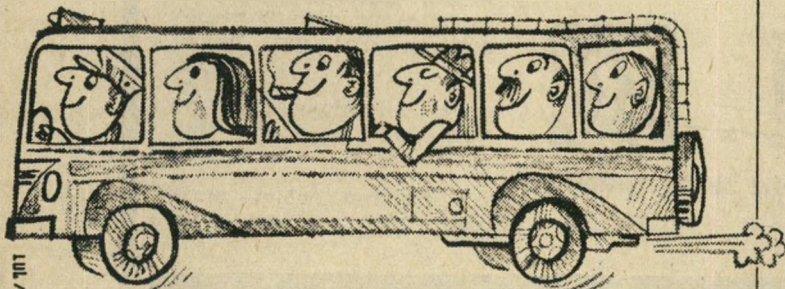
רשת תחנות ההשכרה של פולקס-ווגן רנט א קר משתרעת מקרית-שמונה ועד אילת: בכל אחת מ-25 תחנות ההשכרה עומדות לרשותך מכוניות פולקסווגן פרטיות, מסח-ריות ואוטומטיות. פנה אל סוכנות או מוסך מוסמך פולקסווגן הקרו-בים אליך.

רעיון נהדר, פולקסווגן רנט א קר.

כיום הנהיגה

איננה מענגת- השאר אותה

לאגד

דוד / סטודיו ישראלי

זכו בפרסים

מתוך הכותרות שנשלחו לתמונה מימין, שפורסמה בגיליון העולם הזה 1695, נבחרו הכותרות הבאות:

- "שמע דובי, כדאי לך ללמוד את תורת החסידות!", בנימין בר-חן, ת. ד. 1171, ירושלים.
 - "על זה נאמר: שירות דובי, חנוך בקלש, קיבוץ בית-העמק.
 - "אגלה לך את האמת: כל הסיפור שהחסידות מביאות תינר, קות, הוא בלוף אחר גרוד!", שמואל טרושמן, שיכונני האלף 5/4/12, האוניברסיטה העברית, ירושלים.
 - "מה, אתה חרש? כבר אמרתי לך: חסידות אינן מביאות דובים לעולם!", סוגיה ויטבורד, בר-יהודה 185, תל-אביב.
- פרסי הספרים ישלחו לזוכים בדואר.

תן כותרת!

שלח כותרת מתאימה לתמונה משמאל. לשולחי הכותרות המוצל-חות ביותר יחולקו פרסי ספרים. את הכותרות יש לשלוח עד גבי גלויות בלבד לת. ד. 136, תל-אביב, וציון על הגלויה: "תן כותרת". המועד האחרון למשלוח הכותרות הוא 17.3.70

מה זה

מוזכיר?

פגשתי פה נער קומוניסטי אוסטרלי שרצה להינשא לנערה רוסייה. ממשלת רוסיה דחתה את בני הזוג. שמעתי גם שהערבים הרוצים ללמוד ב-רוסיה, נתקלים בקשיים רבים בהתקרבות אל הנערות הרוסיות. האם זה מוזכר לכם את מדינת-ישראל?

רחל ברון, פאריס

עמוד הקדון

שד עיריית תל-אביב

ישנם אנשים המבקשים מעיריית תל-אביב לעשות למען זכר השואה והבאים אליה בסענות על שהתקנה שעון על עמוד הויכ-רון בכיכר מלכי ישראל — במקום לפיד. עיריית תל-אביב השמידה את האתר ההיסטורי העיקרי של תל-אביב — את בנין גימנסיה הרצליה — בעבור בצע כסף. מעירייה כזאת אין לצפות ליחס תרבותי מינימאלי ביותר. אני מציע להשאיר את ה-שעון על העמוד. יהיה זה עמוד הקלון ל-עיריית תל-אביב ולתושביה הארשיים.

ז. ישר, חולון

מוקק

הרם

לאורי אבנרי, חבריך "המשחררים" רצחו אורחים חפים מפשע ואתה מלקק הדם מיהיה ומצדיק אר-תם. ידידיך השמאלניים מגחכים מרוב תענוג על רצח "ציונים אימפריאליסטיים". אני מצפה לרגע בו אתה תהיה במסוס כזה!

אזרח הבן דך

● אורי אבנרי טס במטוסי אל-על ככל אזרח אחר.

קוראים השוחדים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקי-צרה. עדיפות תינתן למצרי-סים תמונות למכתביהם.

או חיצונית, ולכן הקיצוניים ביותר קוב-עים את המדיניות.

אם תקום מדינה פלסטינית (בצד ישראל) שתהיה חברה במשפחת העמים, יהיו אורחיה כפופים לאחריות מרכזית. יהיה תיכנון מרכזי לטובת העם הפלסטיני, והחורגים ייענשו.

רק אז ידעו הקיצונים כי לא יזכו לכל חיפוי למעשים החבלניים.

במצב כזה יהיה לפלסטיני תוכן לאומי חיובי למענו יוכל לפעול.

או יאללה, בואו נפעל למען דרישה עם הפלסטינים ולמען הקמת מדינה פלס-טינית.

יוכל אבידור, חיפה

עורר

נרדמים!

משהו בקשר ליהודי רוסיה: אל מעבר להרי הקפאון / המכסים בשלג עד לעומסה / אל מעבר מטף אכול דכאון / הסגור ונעול באין שום מוצא.

אל מעבר ימים קפואים ונהרות / מרחק מילוני מילין מהחופש / שם קר פא הדם וסומרות שערות / שם שולם ריקבון ספוג העור בש.

שם טובלים יהודי-דים, מחכים כתמיד / עניהם אל מרום ולבם לציון / הגר-דום מולט מאיים להשמיד / אן תקווה בליבם מלאת חזי

יון... על הרי יהודה עמק ושומרון / על שפלת הניחוח ושדות החיטה / על מור-דות התבור ופיטת החרמון / על חורשות אורנים ועצי השיטה.

על קיברות האבות ועל הר המירון / על הר הזיתים ועל הר הבית / יעלו ויבואו עד האחרון / יחיו בשלווה בין עצי הזית...

שמואל אידון, תל-אביב

אידון

במדינה

העם

המעגל

נסגר

צעד אחר צעד נסגר המעגל. ישראל, תחת שלטונה של הגבורה הקשישה גולדה מאיר, מקבלת צביון של מדינה טוטאליטארית. אחרי שהודיעה על כוונתה להנהיג צני זורה פוליטית, פורסמה גם התכנית הבאה של ממשלת הליכוד הלאומי: לבטל את עצמאותה של רשות השידור, להעמיד את שני מכשירי התיקשורת ההמוניים הבלעדיים של ישראל — הרדיו והטלוויזיה — תחת פיקוחו ומרותו של אחד משני הממשלה, כנראה ישראל גלילי.

אחרי שנאלצה להכניע לאימויו של אבן, ולחזור על תוכניתה להקים משרד הסברה נפרד, בראשו יעמוד גלילי, עומדת גולדה להגיש במתנה לגלילי את רשות השידור. למראית עין יהיה גלילי, לפי ההצעה החדשה, רק שר מפקח על מועצת רשות השידור. למעשה יהיה פירוש הדבר הפיכת הרדיו והטלוויזיה ל"קול ארנוני". כך בשלוח ובחסות, תחת הסיסמאות של "בטחון המדינה" ו"ליכוד העם", נגזר לוח החירויות הדמוקרטיות של האזרח.

הכנסת

מוות בכלא

אין דבר החייב לעורר יותר את תשומת לב הכנסת מאשר מותו של אדם בכלא בי נסיבות בלתי רגילות. האיש בכלא הוא הסריהגנה. אך חברי הכנסת אדישים לחובתם זו — ועל אחת כמה וכמה כשזה נוגע לערבים.

השבוע השיב שרי המשטרה, שלמה הילל, לשלוש שאלות שנגעו לאותו נושא. מר חו המיסתורי של קאסם מוחמד אבו חזרה. השר קבע כי האיש נמצא תלוי בתאו בכלא בצפון הארץ. אחרי שהסתגנו מלבנון. הוא היה חשוד כמפעיל קבוצת מחבלים. המכון הפאנולוגי (הקשור למעשה בי משטרה) קבע כי האיש התאבד בתלייה. **קבורה בחשאי.** הפרטים מוזרים:

הגופה נקברה בשומרון — מבלי שניתנה לביטול מבני המשפחה הודעה על כך. איש מבני המשפחה לא ראה את גופת האיש, ואיש מהם לא נכח בהלווייה. זו בוצעה, למעשה, בחשאי. לאשתו, הכלואה גם היא, נמסרה הודעה על מות בעלה אחרי קבורתו.

מדוע? הודיע השר: "מטעמי בטחון". בהתאם לחוק, יש במקרה זה צורך אוטומטי בחקירה משפית של נסיבות המוות. ואכן נתקיימה חקירה כזאת. אולם בחקירה זו לא ניתן למשפחה להשתתף או להיות מיוצגת על ידי עורך דין. החקירה נערכה, "בדלתיים סגורות". פירוש הדבר: לא היתה כל אפשרות לחקור את עני המשפחה חקירת שתיועבר. פשוט לא היה צד שני מיל המשפחה.

מדוע? קבע השר: "מטעמי בטחון". החוקר קבע כי המשפחה בסדר גמור. השאלה היא: האם יכול ציבור מצפוני לעבור בשתיקה על צורה כזאת של עשיית צדק?

איך הולכים

300 מיליונים

התאריך: יום ד' האחרון, השעה 1 בצהריים.

המראה: אולם כמעט ריק. **הנושא:** המס הקרוי משוממה "היטל הבטחון", שיוסיף 15% למסי הכנסה של כל משלם מס. כלומר: תוספת למסי הכנסה. בשנה השישפת היתה התוספת רק בשיעור 10%.

הסכום: 300 מיליון לירות ישראליות. **המהלך:** יו"ר ועדת הכספים הביא את הצעת החוק הסופית, בנואם של כמה דקות. נדחתה פה אחד הסתייגות סיעת העולם הזה — כוח חדש לקרוא להצעת החוק "ההוק להעלאת מסי הכנסה", ולבטל את השם "היטל בטחון". מכיוון שאין למס שום קשר מיוחד לבטחון, נדחו גם כמה הסתייגויות אחרות.

כשהועמד החוק להצבעה סופית, נדרש למנות את הקולות. וכך נקבע בפרוטוקול הכנסת כי בהצבעה על חוק זה נכחו 117 חברים. מספר זה — ח"כ אחד לכל 20,000.000.

חבצע "וספה"

10 טיולים חינם לאיטליה*

Vespa

* במטוסי אל על נתיבי אויר לישראל

(בלי מסים)

"וספה" בעלת השיא העולמי ביצור קטנועים — מעניקה 10 טיולי-חינם לאיטליה.

כל הרוכש "וספה" ישתתף בהגרלה בה יוגרלו 10 טיולי חינם, במטוסי "אל-על" — חב' התעופה הישראלית — לאיטליה וביקור במפעלי "פיאג'ו", ענק יצרני הקטנועים בעולם.

מדי חודש תוגרלה 2 טיסות. ההגרלה הראשונה תיערך בסוף חודש אפריל.

פרטים וטופסי השתתפות אצל סוכני "וספה" בכל חלקי הארץ.

את העובדות אין לערער-וספה טוב יותר

אלוף נגד אלוף

לפני שחתם שריהתחבר רה עזר וייצמן על הסכם חיסול השביתה האחרונה במל אשדוד, צילצל לראש הממשלה גולדה מאיר, כדי להודיע לה על מעשהו. למרות שהשעה הייתה קרובה לחצות הלילה, "מה יהיה אם חיים לסקוב יסרב?" שאל עזר. "תפסיק את השביתה עם או בלי לסקוב!" השיבה גולדה.

אחד מחברי הכנסת, ה' סבור שיש להרויח את לסקוב, אמר על כך: "טוב שיש עזר. רק אלוף יכול לסלק אלוף!"

אגב, בעת שעזר וייצמן מבקר בארצות-הברית, הוא פו סח על לישיבתו של שגרירי ישראל שם, יצחק רבין. הסיבה: היחסים בין השניים אינם תקינים ביותר.

הרבה אנשים במדינה חושבים שהשר פינחס ספיר הוא איש הגון וישר. אבל למי שיש הוכחה לכך זהו מוכתר עין-הנור, איצ'ה ממבוש. הוריו של ממבוש והוריו של ספיר היו ידידים וטיפחו ביני

זור לנו? ספיר הצעיר השיב לאביו: "אל תכניס את הראש הבריא שלי לרגליים החולות שלך ושל ממבוש". לדברי איצ'ה ממבוש, לא יכלו ההורים להשלים שהורו הצעיר אינו מו' כן לסייע להוריו בפרנסה.

לסידרת האלבומים של גדולי האומה, עומד להצטרף בקרוב אלבום על חיינו ופועלו של שריהפנים משהחיים שפירא. עורך את האלבום כתב ידיעות אחרונות לענייני מפלגות שלמה נקדימון.

אחרי שגמר את תפקידו כשר בממשלת-ישראל, פירסם שריהמשרה לשעבר, אליהו שרון, סידרת כתבות בזכות הישגות הפלסטינית ונגד סיפוח שטחים עליי ישראל. הגיב על כך השבוע, שר החקלאות הירדני לשעבר, ראשיד אל-נמר, שלמד בצעירותו בבית-הספר החקלאי מיקחה ישראל: "הלחאי וכל שרי ישראל יהיו שרים לשעבר..."

דיין מוכר מוח

בהספד שפורסם בשבועון גרמני, סיפר הכתב ש"י

בדיחות, המהלכות כיום בבירת מצרים, והמעידות על מצב-הרוח בציבור שם. בדיחה לדוגמה: ברחוב אחד בקאהיר יש שני איטליות, זה מול זה. הקצב האחד שמו עבד-אל-נאצר. השני שמו דיו. נכנס לקוח לאיטליו של עבד-אל-נאצר ו' מבקש קילו מוח. אומר הקצב: "מוח אפשר להשיג ממול. אני מוכר רק לשון".

בתוכנית הטלוויזיה כני' סה חופשית, הופיע המשורר אברהם שלונסקי. בין ה' שאר, ביקש ממנו המנחה, אהוד מנור, שיגיד את המושג "פלירט". "דרך עגב' ומיסה חסופה", השיב שלונסקי.

מטעם הטלוויזיה הגרמ' נית הזמינו את ג'ורדי אבר' חן, זאת שמדברת מהבטן, ל' הופעה. גורדי, שאינה דוברת גרמנית, ביקשה שישלחו לה את החמליל על סרט של רשמ' קול, כדי שתוכל ללמוד אותו בעלפה. הגרמנים שלחו לגורדי את החומר ואת כרטיס הנסיעה — במטוס חברת סוויסאייר ש' התרסק בשחיץ.

מה עושה זמרת שדלת האולם, בו היא מופיעה, נשברת ואי-אפשר לפתוח אותה? ב' שבוע שעבר הופיעה שולמית ליכנת במועדון ההסתדרות ב' כפר-סבא. האולם היה מלא ר' מחוסר מקום נשאר כמה עש' רות נערים בחוץ. הנערים הש' חוללו וקילקלו את דלת האולם. אין יוצא ואין בא. בינתיים גמ' רה שולמית את חלקה בתוכנית ורצתה לצאת. הסדרנים ניסו לפתוח ולא הצליחו. שולמית גילתה רוח ספורטיבית, חלצה את נעליה וקפצה מן החלון. שהיה גבוה מספר מטרים מעל הקרקע.

הקוסמטיקאית ליוזיקה שני עומדת להוציא בשבוע ה' בא תקליט. לתקליט זה אין סי' כוי להגיע למיצעד הפיומונים, למרות שהוא ייהפך כנראה ל' להיט. שם התקליט: סיפול ב' עור הפנים. המבצעת: ליוזיקה, המסבירה לאורך כל התקליט איך האשה צריכה לשמור על עור פניה.

לאות הזדהות עם תפקיר דו במחזור קרחת. עומד אבי' רהם מור, המשתתף באחד התפקידים הראשיים במחזור — לגלח את שערות ראשו.

בכלל, לקראת הצגת הבכורה של קרחת, שתיערך בעוד כשלושה שבועות, מתרח' שים כל מיני דברים משונים:

גניה אדלר לשעבר רקדנית, "להקת כרמון" ואשתו האופנאי יצחק אדלר, שעסקי האופ' שלו שיגשגו בשנים האחרונות, חגגה השבוע שימחה כפולה: ה' ילדה בפעם השלישית תוך שנתיים וחצי. בלידה הראשונה נולד לה בת; בלידה השנייה נולדו לה זוג תאומות; בהריגונה האחר קבעו הרופאים שגם הפעם היא תלד תאומים. המחשבה שאל יהיו בנות הטרידה את בני הזוג. השימחה היתה כפולה כאשר התברר שהילוד החדש הוא יחיד בלבד — והוא בן זכר. מול טוב

בתור התאונה בהצגת כל אד' להתחתן.

ולמה לקחו את הס' רית ו'אולט' לתכנן את ת' בושות קרחת? ככה.

המטמון בתוכנית הא' רונה של חפשו את המטמ' בעריכת מרדכי נאור וזא' ענה, היה בסביבות סבירי דרכי הגישה אליו עברו דו' המושב פוריה. תושבי פור' החליטו פה אחד לזכות במ' מון ו'חלק אותו בין כל חב' המושב. איך עושים את זו' הם חסמו את כל דרכי הגי' המובילים למישב באבנים ו' ססולת, כך שאף מכונית אח' לא היתה מסוגלת לעבור. הת' צאה: ע'סקת החבילה של חב' המושב העלתה את רמת-החי' בה: הם זכו במטמון.

את שולח חן, למשל, רואים כבר כמה שבועות הולכת כל בוקר להשתוף בים. הסיבה: שולה מופיעה באחד הקטעים עירומה ו'אני רוצה שהקהל יראה אותי שזופה", היא מס' פרת.

או קובי רכט. במשך שבוע שלם הוא הלך יום-יום לראות את הסרט סלח ל' אתה נושך את צווארי (הערפ' דים), של רומן פוזנסקי. למה? כי במאי קרחת ז'ילבר' טו מופאנו שלח אותו. שיל' מד. קובי מופיע בהצגה כערפד.

גם אנשים חשובים מופיע' עים בקרחת. עמי שוין הוא אחד מהם. בזכות אביו, הנושא ב' תואר הרשמי פסל חצר המל' כות הבריטי. אגב, יום לפני הבכורה עומד עמי, שהופיע

אריסטוטל אונסיס איל האוניות היווני, שנשא לאשה את אלמנה הנשיא קנדי, צול' לאחרונה בחשאי בתמונה אינטימית זו, כשהוא רכון על כתפ' של אשה קשישה בהרבה מו'קלין קנדי, אשתו הנוכחית. האשה שליד אונאסיס אינה אלא רוז קנדי אמם של הקנדים, שהגיעה במיוחד לאתונה כדי לפשר במחלוקת שפרצה בין אונאסיס לבין אשת

דוד לנגר איש-עסקים ישראלי צעיר, המתגורר בלוס-אנג'לס, זכה לאחרונה בהימור בקאזינו "הורס-שו" בלאס-אגאס בפרס שאף מתמר אחד לא זכה לפניו: כלה. ה"הורס-שו" הוא אחד מבתי ההימורים הפחות מפורסמים בלאס-אגאס, אבל הוא מציג לראווה שטרות של מיליון דולאר — 100 שטרות של עשרת אלפים דולאר כל אחד. מלבד 100 שט' רות אלה נמצאים בעולם עוד 19 שטרות מעין זה. דויד זכה להצי' טלם ליד השטרות אחרי שהרוויח ליד שולחן הקרפס 940 דולאר. אולם לידו ישבה דיילת יפהפיה של "אמריקן איירליינס", דומה כשתי טיפות מים למיי בריט. היא חיקתה את מישחקו של לנגר, זכתה בסוף הערב ב'115 דולאר. היא לא היתה אמנם רכוש ה' קאזינו, אבל לנגר דרש בקומיסיון את "ליטרת הבשר". הרומן בקאזינו הפך לעסק רומנטי רציני — ובאופן נשקפת חתונה.

עגנון המנות אמר לו פעם ש' הוא כותב רק "כשאלוהים אומר לו זאת". כשאותו כתב סיפר זאת בשעתו לסופר הגרמני ג'ונתן גראס, השיב הלה: "איזה בר-מזל! לי אף אחד אינו עוזר".

עיתונאי שהגיע בימים האחרונים מקאהיר, סיפר כמה

הם יחסי שכנות טובה. כאשר התמנה ספיר למנהל מקורות, בא אביו, שהיה בעל חנות עצים בכפר-סבא, לאביו של ממבוש והציע לו: "עשיו הזמן שנפתח חנות לצינורות". אחרי שהסכי' מו ביניהם על כך, הלך מרדכי קוזלובסקי אל בנו פיניה ו' אמר: "ממבוש הציע לי חנות צינורות. מה דעתך, תוכל לצי'

תמרורים

מצפה לתינוק • בעוד כשישה חודשים, **מיריה דארסון**, רעייתו של **גונטר זאקס**, שהיה בעלה של בריגיט בארדו. לזאקס בן, רולף בן 12, מנשואיו הראשונים.

מצפה לתינוק • שחקנית הד קולנוע **נטאלי וור**, שנישאה לפני חודשים מיספר לסוכן השחקנים הבריטי **ריצ'ארד גרנסון**. זה יהיה ילדה הראשון של נטאלי בת ה-30, שאלה הם נישואיה בשנית. לגרנסון שני ילדים מנשואיו הקודמים.

מנהלים רומן • הגרמניה הידועה כאחת הצעירות היפות של עולם הבד, **ברברה בוש**, והשחקן **הלמוט בר**.

ברגר ובושה

גר. רומנים קודמים אותם ניהלה ברברה: עם הבריטי מייקל קיין והמצרי עומר שריף.

שוחרר • בבלגראד, אחרי שריצה שלוש וחצי שנות מאסר באשמת הפצת ידיעות כוזבות ופירסום מאמרים אסורים בחו"ל — הסופר והמרצה היוגוסלבי **ד"ר מיכאלו מיכאלוב** (36). ב-1965 הודח מיכאלוב ממשרתו כמרצה באוניברסיטת זאדאר, לאחר שפירסם בעיתון ספרותי בבלגראד שני מאמרים שהאשימו את ברית המועצות בהקמת מחנות השמדה עוד לפני הנאצים. על כך נידון לחשעה חודשי מאסר, אך לאחר עירעור זוכה מאשמת הוצאת דבר בה על ברית המועצות. ביולי 1966 כתב מכתב גלוי לנשיא טיטו — שלא פורסם מעולם בתוך יוגוסלביה — ובו הודיע על כוונתו להוציא לאור עיתון ושמו הקולגה החופשי שימשש גרעין למפלגה סוציאל-דמוקרטית חדשה. יומיים לפני הוצאת העיתון נאסר. באפריל 1967 הוא נידון לארבע וחצי שנות מאסר, אך עונשו הופחת בשנה עלידי בית-המשפט העליון של סרביה והשבוע הוא שוחרר.

נולדה • לכתב עיתונים בשכם, **חביב עיסה**, ולרעייתו **לילה**, בת בכורה, **רימה** (שם חיבה לאיילה). חביב, יליד כפר ברעם, הועבר בהיותו ילד לחיפה, שם גדל ושם

רימה ולידה עיסה

הכיר את רעייתו, גם היא ילידת ברעם, ומורה במיקצועה. עיסה היה מועמד רשימת העולם הזה — כוח חדש לכנסת השביעית.

נפטר • בניוירוק, בגיל 54, לאחר התקף לב — השחקן היהודי **ג'ול מונט** שייך, שנחשב לאחד הקומיקאים המשובחים ביותר על הבימה האמריקאית. הוא הופיע גם בסרטים, כשתפקידו החשוב ביותר היה, למולם של ג'ין קלי ופרנק סינטרה, בסרט המוסיקאלי יום אחד בניוירוק.

פרסום דבר עקבסון

רגוע קל עם דובק רויאל

הנדון:

הפנוי פיאדה

בקהילה האירופית. יש לה מהלכים בושניגטון ובמוסקבה. ידה בעיסקי הון, נפט וגשק, וגם בעסקי ביון. נשיא צרפת, יכול להזיק לישראל באלף ואחת דרכים — הרבה מעבר לאמבארגו על חמישים מטוסי מיראז' — קשה להפוך אויב לירידה, או לפחות לניימי ראלי. הרבה יותר קל להפוך אדם עויין לאויב ממש, ואויב מתון לאויב קיצוני.

★ ★ ★

אין הנאות בחינם. גם לפומפיאדה זו יש מחיר. אחרי שנגמר הקארניבאל, הבה נשפשש בין השיירים הפזורים בשטח — השלטים שנוצקו, בקבוקי הקולה ועטרי פות הסאנדביצ'ים — ונסה לחשב כמה זה יעלה לנו.

הפכנו את האיש פומפידו לאויב מושבע של ישראל. זה ברור.

דברי העסקנים היהודיים, שקראו לעם הצרפתי להתקומם נגד "מיסטר פומפידו", היו הכרות-מלחמה על כל גורמי השלטון הצרפתי הנוכחי. ניתנה תהודה עולמית לסענה שישאל היא "מדינה גזענית ודתית" — הסענה העיקרית של התעמולה הערבית. שיכנענו מיליוני צרפתים — בעלי נטיות אנטישמיות מודעות, חצי-מודעות או לא-מודעות — שהעם היהודי כולו מתייצב נגד צרפת ויוק בפני נשיאה הנבחר.

באותה שעה פגענו קשה בממשלת הנשיא ניכסון.

חיבלנו בנסיגתו להשיג את מטרותו המדינית המוצהרת — לשפר את יחסי ארצות-הברית-צרפת. הכרחנו אותו להשפיל את עצמו ולרוץ אחרי פומפידו כדי להתנצל בפניו. נתנו סיוע רב לסענת האנטישמיות בארצות-הברית, כי

אה, זה היה נחרר, השבוע הזה! שמונה ימים פניסטיים!

אין הראינו לו, למנהל הזה, ימח שמו וזכרו! ואין היהודים האמריקאים האלה דפקו אותו על כל צעד ושעל! איזה שמיצו אותו בשלטים ובקריאות! כל השמצה — זהב!

וכמה מהם הצליחו להגיע אליו וכמעט ירקו לו בפניו! איזה קאריקטורות! איזה סיסמאות! איזה נאומים!

זה היה ממש תענוג, לראות את פרצופו הנרגז ואשתו רצתה לברוח לו באמצע, חורה הביתה, כך זה נמאס לה!

כל העולם ראה מה זה יהודים גאים, שמצפצפים על נשיא.

על נשיא אחד? על שני נשיאים! הם גם דפקו את ניכסון, שהיה צריך לרוץ אחרי פומפידו ולבקש ממנו סליחה!

איזה שבוע! כל יום היה יותר טוב מהקודם! כבר מזמן לא נהנינו כליכך!!!

★ ★ ★

כן, זאת היתה באמת הנאה. הנאה ממש. אבל האם היה בזה גם שכל?

★ ★ ★

לפעמים נדמה כי עדיין לא תפסנו לגמרי מה תפקידם של יחסי-חוץ. אולי מפני שאנחנו מדינה צעירה ולא הספקנו עדיין לפתח בקרבנו תחושה מדינית של ממש. אין זה תפקידם של יחסי-חוץ לספק חומר-גלם לנאומים מוהירים של שרי-החוץ.

אין זה תפקידם להוכיח לראש-הממשלה שוב עד כמה היא צודקת.

גם אין זה תפקידם לספק לציבור אורגאנו קולקטיבי.

תפקיד יחסי-החוץ הוא לקדם את האינטרס של המדינה.

לספק למדינה מירוחח של תימרון בורה הבינלאומית. לשפר את מצבה המדיני, הבטחוני והכלכלי. לרכוש לה ידידים, שיוכלו לעזור לה מחר. לנטרל כוחות עוינים, היכולים להזיק.

לשכנע מדינות זרות שכדאי להן, מבחינת האינטרס שלהן עצמן, לנהל מדיניות התואמת את צרכינו שלנו.

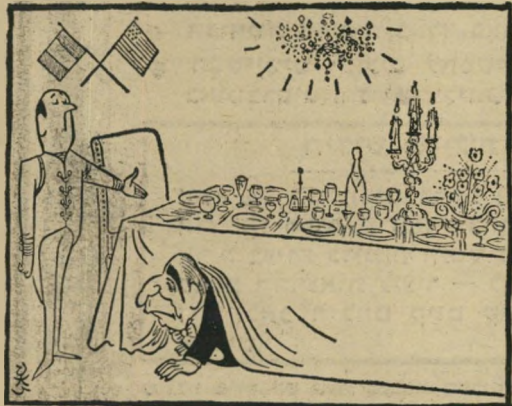
אלה הן הגדרות אפורות, ולכן הדיפלומטים הטובים הם אנשים אפורים, שאינם מתרגשים, המסתפקים בהצלחות קטנטנות לטובת מדינתם.

לאור הגדרות קרות אלה, הרחוקות בליכך

במקום המדיניות באה השתדלנות. השתדלנות היא מאמץ לרכך את לב הפריץ, למצוא חן בעיניו, לשכנע אותו בנאמנות היהודים שלו, לשחד אותו בכסף, לשלוח אליו נכבדים יהודיים שיעוררו את מצפונו. יצירת-הפאר של הגלותיות היהודית — מגילת אסתר — מספרת את הסיפור כולו.

והנה, בדור האחרון, עם קום מדינת-ישראל, השתנה כל זה.

יש לנו הכוח לנהל מדיניות. אולם רק לעיתים רחוקות

זאב ב"הארץ"

אנחנו עושים זאת. למנהיגינו, שנולדו וגדלו בגטו, חסרה התחושה לכך.

תחת זאת באה מעין שתדלנות הפוכה. עדיין נשארות עינינו אל הפריץ. אבל איננו מתרשמים לי פניו, חלילה.

לחיפך. אנחנו יוצאים להרגיו אותו. להעליב אותו. להראות לו שאנחנו מצפצפים עליו, ועל כל הגויים.

כדי להוכיח לעצמנו עד כמה נשתנינו, עד כמה חדלנו להיות יהודונים, והפכנו יהודים גאים וזקופים.

ואיננו תופסים שזהו רק הצד השני של אותו מטבע — גלותיות העומדת על הראש.

★ ★ ★

כל זה נכון לגבי היהודים הטובים באמריקה. אבל האם זה נכון גם לגבי הצמרת המדינית בירושלים? האם אין שם אף אחד שאינו מסוחר-מנאף מיעצמו, אף אישיות אחת שענינה אינן קשרי רות בצעית של צדקנות?

כדאי שיש. לא חסרים בירושלים אנשים סיקחיים.

אם כן, מה קרה? מעשה שהיה, כך היה:

כשנודע כי פומפידו עומד לבקר בארצות-הברית, החליט מי שהחליט לאיים עליו, אם ייזכח פומפידו שיהודי אמריקה יכולים לקלקל את ביקורו הממלכתי החשוב ה"ראשון", אמר מי שאמר, "הוא יתן לנו משהו כדי למנוע הפגנות. אולי אפילו את המיראז'ים."

כדי לתת תוקף לאיום זה, התחילו להתניע את גלגלי המכונה הגדולה המפעילה את יהודי ארצות-הברית. וזהו מכונה אדירה, משומנת-היטב, והיא התחילה לפעול מייד. ואז קרה משהו בלתי-צפוי. פומפידו לא נביהל. אולי לא האמין לאיום, אולי הוא פשוט אדם כזה.

המכונה הופעלה ביתר מרץ, בתקוה שפומפידו יבין את הרמז. הוא התעלם מכך.

יתכן שאז כבר התחיל מישור בירושלים לחוש אי נוחות. אבל אבא אבן היה עסוק בכמה נאומים היסטוריים, וגולדה היתה עסוקה בלהיות צודקת.

ובינתיים נשמט העניין מן הידיים. איי-אפשר היה להחזיר את הג'ין לבקבוק.

האירגונים היהודיים באמריקה התחרו זה בזה. רמקולי התעמולה רעמו, והועם היהודי הפך להיסטוריה. כל פוליטיקאי אמריקאי עלוב, שיש לו כמה כוחרים יהודיים במחוז-בחירתו, מיהר לעלות על המירכבה.

בשלב זה כבר נבהלו בירושלים. אבל הפומפיאדה היתה בעיצומה, ושום רמזים דיסקרטיים מעיריה-קודש לא יכלו להגיע אל ההמונים הנסערם, שיצאו בהמוניהם — כך היה נדמה להם — כדי לעזור לישראל הנצורה.

במדינה אחרת היו מפלגים את האחראים לאסון זה. אבל, כמו שאמר פומפידו: איננו כמו כל המדינות.

מייק ב"ידיעות אחרונות"

יהודי אמריקה נאמנים לישראל יותר מאשר למולדתם, ופועלים על פי השראת ישראל נגד אינטרס ארצם. בכל אלה הענקנו מתנה למדיניות הערבית.

אנחנו נהנינו. אבל הערבים יקטפו את הפירות.

★ ★ ★

זהו החשבון המדיני. אין הוא נעים. אבל הוא נוגע לביטחון המדינה.

יכולים אנחנו לנסות לנחם את עצמנו במחשבה: פומפידו זה כבר היה נגדנו ממילא. מה הוא עוד יכול לעשות לנו? זוהי שמונה.

המכות שהנחילו לנו והגולגול ופומפידו היו מכאיבות. אך אין כמעט שטח שבו אין ממשלת צרפת יכולה להנחית עלינו מהלומות נוספות.

היא יכולה לחסום את דרכנו אל השוק האירופי המשותף. היא יכולה לתמוך בקו הנוקשה של ברית-המועצות נגדנו. היא יכולה להגביר בהרבה את אספקת הנזק שק לאויבינו — לא רק לאויבים רחוקים, אלא גם לאויבים קרובים הרבה יותר.

היא יכולה לחבל בחלק מרם הכספים למדינה. הדרוש לנו עתה יותר מכל. היא יכולה לסלק מעמדו-השפעה את כל החשודים בידידות לישראל.

ואלה הם רק הדברים הגלויים. יש עוד דרכים, שלא כדאי לדבר עליהם, מחשש עין הרע.

כל אחת מן האפשרויות האלה נוגעת לאינטימיות חיונית של המדינה. כל אחת מהן שקולה כנגד שמונה ימי הנאה — כפול מאה.

★ ★ ★

במשך ארבע שנות קיומה כעדה חסרת-מגן הפזורה בעולם, לא יכלו היהודים לנהל "מדיניות". רק מי שיש בידיו כוח מדיני וצבאי יכול לנהל מדיניות.

ליהודים לא היה כוח כזה.

דריאן ב"דבר"

ממקורות ההנאה הרגשנית — מה הועילה לנו הפומפיאדה הזאת?

★ ★ ★

מר ז'ורז' פומפידו נבחר לתקופה של שבע שנים. הבחירות נערכו לפני פחות משנה.

משמע: במשך שש השנים הקרובות ישלום פומפידו במדיניותה של צרפת.

לפי חוקת הרפובליקה החמישית, סמכויותיו של נשיא צרפת הן רחבות יותר אף מאלה של ראש ממשלת-ישראל. אמנם, צרפת אינה מעצמה עולמית ממדרגה ראשונה.

עברו ימי נאפוליון, וגם ימי קלאמאנסו.

אבל עדיין יש לה השפעה עצומה במישורים רבים. היא אחת מארבעת הגדולים בא"ם. יש לה זכות-וטו

במדינה

הממשלה

בן-הברית החדש

מבחינתה של גולדה מאיר לא היה ספק, אף לרגע, מה תהיה התוצאה. לחברי מרכז מלחמה, בפניהם הציגה את המועמדים לממשלה החדשה שהרכיבה אחרי הבחירות האחרונות, הודיעה: „בשלב זה יכנס ישר אל גלילי לממשלה, ללא תיק“.

תוכניתה של גולדה היתה: להקים משרד הסברה נפרד, להמליך עליו את ידיה ויועץ צה, ישראל גלילי, שיקבל לידיו גם את הטיפול בהסברת החוק מידי משרד-החוק. **אכן נלחם.** בצניעות האופיינית לה הוסיפה או גולדה: „אני בעד משרד הסברה אחרי... אבל ישנם תברים החושבים אחרת... נקיים בירורים“.

ביום השישי השבוע התיצבה גולדה בפני חברי לשכת הצמרת של מע"י ו הודתה בכשלונו: משרד ההסברה של גלילי לא יקום.

היתה זו נסיגה מרצון, כדי למנוע תבוסה מוחצת. שכן, בין הכרזתה לפני כ-4 חודשים לבין הודעתה האחרונה, הצליח אבא אבן לעשות את אשר איש לא האמין שיעשה: הוא נלחם!

לא היתה זו מלחמה על עקרונות, או על תוכנית שלום. שר-החוק גלחם על חלק מ-אחוזתו המגנונית. כאשר נערך הדיון על נושא זה בלישכת הצמרת, כתב אבן פתק תוך כדי ישיבה לאחד מעורריו: „עם ביצוע החלטתה בקשר למשרד ההסברה, תצטרך גולדה לחפש גם שר-חוק חדש“.

המזחמה לא הסתיימה. מאז הר-גישה גולדה בהתנגדות גוברת לעמדתה כי קרב מנהיגות מפלגתה. החלה מתגבשת כי נגדה אופוזיציה בלתי מוגדרת, בעיקר בין אלה שהתנגדו להתקרבות לרפ"י ולגח"ל. אולם ההכרעה נפלה רק כאשר הצטרף אל אבן בן-ברית בעל מישקל: שר-האוצר מיני חס ספיר.

גולדה נסוגה, נכנעה השבוע ללא תנאי. אולם למקורבניה בהחירה כי מלחמתה באבא אבן רחוקה עדיין מסיום.

דואר

„אלוהים, רד מהקו!“

רבות מנויי הטלפון בישראל מקבלים את חשבונות הטלפון הדו-חודשיים באפסיה מוחלטת. לגביהם זהו מיסמך שאין עליו עוררין, מה עוד שאיש אינו מסוגל לזדא בדיוק מהי מידת הדיוק ברשום השיחות בחשבון. רק לעיתים כשגול החשבון ללא כל יחס למספר השיחות המבוצעות בו פועל, פונה האזרח למפקחת הדואר על מנת לברר את הסיבה לכך.

הברקים מפעירים מונה. זאת בר-יוק עשה בשבוע שעבר ע.ד. תושב תל-אביב, שנדהם לראות כי חוייב בלמעלה מ-200 לירות.

ע.ד. צילצל למפקחת. „מה אפשר לעשות, אדוני, זה קורה“, שמע את ה-תשובה המעודדת. „יש כל מיני דברים שמפריעים על המונה. יכול להיות שהיו כמה סופות ברקים והמונה קפץ“.

שאלוהים ישלם בשביל עצמו. מסתבר כי המפקחת ידעה את אשר היא אומרת. מרבית הציוד שדואר ישראל משתמש בו אינו מן החדשים שבעולם. מוגי השיחות מופעלים על-ידי פעימות חשמליות. פירושו של דבר שכל פעימה חשמלית חזקה עשויה להקפיץ את ה-מונה ללא כל יחס למספר השיחות ה-אמיתיות. פעימה חשמלית זו יכולה להיות ברק חזק, גרנטור שכן וכדומה. זאת ועוד — בגלל לקויים שונים ב-קווי הדואר, עולות לעיתים שיחות על קו טלפון זר. כל שיחה כזו מחייבת את המנוי האומלל בדמי שיחה.

מה ביכולתך לעשות, כדי שלא תצטרך לשלם עבור שיחות זרות?

עליך לבדוק היטב כל חשבון טלפון ובמיקרה של ספיקות — לחייג 18 ולבקש ביקורת מונה. רשום את כל השיחות ה-מונהיות מהטלפון שלך פרק זמן מסוים, ובקש אחר כך שוב קריאת מונה. אז תוכל להשתח בין רישומך לרישום מונה. יתכן ותהיה בכך טיירה גדולה לדואר — אולם לפחות לא תשלם יותר עבור שיחותיו של ריבון עולם, כל פעם שהוא מרעים בקולו.

WOLSEY HALL OXFORD

בשיתוף עם אוניברסיטת ערב אקסטרניט, מציעים

השכלה אקדמאית בכתב

לקראת תארים אקדמאיים מוכרים B.Sc., B.A. של LONDON UNIVERSITY

מינהל עסקים * מתמטיקה * כלכלה * ב.א. כללי * משפטים * אנגלית * צרפתית * פילוסופיה * גיאוגרפיה * יחסים בינלאומיים * בנקאות * סטטיסטיקה * היסטוריה * מדעי המדינה * שפות * סוציולוגיה. ● הלימודים מיועדים גם לחסרי תעודת-בגרות, בתנאי לימוד מיוחדים.

● הבחינות נערכות בארץ באמצעות ה-British Council. ● המסיימים יכולים להמשיך בלימודים לקראת תואר שני באוניברסיטאות ישראליות.

חידוש בשיטת הלימוד שבכתב

נוסף על השיעורים בכתב תתקיימנה — אחת לחודש — הרצאות רשות מרוכזות בהן יסוכם חומר הלימודים, תפ-תרנה בעיות לדוגמה ותמסרנה תשובות לשאלות שנתעוררו. מגמת ההרצאות ליצור — למעוניינים בכך — מסגרת לימו-דית ולאפשר להם קיום קשר אישי עם הבודק ולומדים אחרים.

לקבלת פרוספקט שלח נא את התלוש:

לכבוד Wolsey Hall — Oxford ע"י אוניברסיטת ערב אקסטרניט

ת.ד. 11030, תל-אביב.

אני מעונין בלימודים לקראת התואר.....

שם:

כתובת:

שעות הקבלה בימים א' — ה', בשעות 1 — 9 בצהריים, 7 — 5 בערב, במשרדי WOLSEY HALL OXFORD בלבד, רחוב ברי-כוכב 28 (ליד כיכר דיזנגוף).

פרסום בינלאומי

111 תנוחות

אהבה

סוער, מגרה, מגוון, מלמד. הוא והיא מדגימים את התנו-חות המודרניות ומקנים מושג חזותי מסעיר לכל אודות אמ-נות האהבה.

הסברים בעברית

240 עמ' בכריכה מהודרת צילומים בגודל (15X20).

מס' קטלוגי 2001.

מחיר — 26 ל"י בלבד. לדורשים רק מעל גיל 18. שלח צ'ק או המחאת דאר או שברצונך לבקר במשרדנו כל יום בשעות 8.30—19, ברחוב המשנה 9 תל-אביב, שכון בבלי (אוטובוס מס' 14).

ש.צ.מ. בע"מ.

הוצאת חמד ארז

המשרד המרכזי של

תנועת העולם הזה — כוח חדש

עבר

לרחוב החשמונאים 88, תל-אביב,

קומה ב'.

על מיספר הטלפון נודיע עם חיבורו.

המשרד יהיה פתוח במועדים הבאים:

יום א': 14.00 עד 22.00

יום ב': 9.00 עד 13.30

יום ג': 9.00 עד 13.30

יום ד': 14.00 עד 19.00

יום ה': 9.00 עד 13.30, 19.00 עד 22.00.

יום ו': 9.00 עד 13.00

מחר תשלם יותר בעד הכבד הקפוא:

אפרים איליו השתלט על כל יבוא הכבד לארץ

הממשלה חיסלה את התחרות ויצרה מונופול

מן הלאה לא הכבד

הדרושה לארץ היתה מקשה עליו מבחינה כספית וגם היתה, בסופו של דבר, מעלה את המחירים: עשרה יבואנים, שכל אחד מהם מנסה לקנות 1500 טון כבד, יוצרים ביקוש של 15,000 טון — ואין זה חשוב שבסופו של דבר יקנו בכל זאת רק את ה-1,500 טון אליהם התכוונו ברצינות. בשוק כל כך מצומצם כמו זה של חלקי הפנים הכשרים — הדבר כלל אינו אפשרי. כל הייצור בחו"ל אינו מספיק גדול כדי לשמש מטרה למשחק הפוקר המוצע עתה על ידי משרד המסחר והתעשייה.

הממשלה

יוצרת מונופול

המצב ברגע הוא, שבינתיים משתמשים סוחרי הלשון והכבד ברשימות היבוא שכבר בידיהם ושלא בוטלו. משרד

קשים לא ירדו שחקים. הגדול מבין היבואנים היתה מחלקת סחר-החוץ של המסביר המרכזי. העניינים התנהלו, עד לפני מספר חודשים, על מרמנות. האזרח הישראלי לא נהנה, כמו כן, מהעובדה שתחרות המסחר גרמה להורדת מחירי הכבד הקנייה. שכן עד אשר הגיע הכבד ארצה, הוטלו עליו מיני מכסים, תשלומי חובה וכו', אשר גרמו לכך שמחירו הסופי, על דלסק האטליו, היה פי שלוש וחצי מן המחיר הסיטוני בחו"ל. ואם כי אין להפריש ענק זה כל הצדקה, התרגל לו אליו כולם, ראו בו דבר נורמאלי. ביחס למוצרים אחרים, היה המחיר עדיין סביר. אולם בימים אלו התעוררו פתאום יבואני הכבד הוותיקים לעובדה המצערת ש-איליו, שגילה בזריזותו המסחרית את שדה הפעולה החדש, הספיק לקנות למעלה מ-1500 טון כבד — יותר מן היבוא השנתי לישראל — ולמעשה השתלט בכך על השוק.

הוא עשה זאת בהבטיחו למוכרים תשלום על פי מחיר הבורסה לבשר ביום המסירה — בלוויית תוספת כשירות של 70 אגורות לקילו. היתה זו מחשבה נכונה: לא חשוב באיזה מחיר הוא יקנה את הכבד — ברגע שכל הסחורה תהיה בידו בלבד, הוא יוכל לדרוש מהצרכן הישראלי כל מחיר שהוא.

הפקיד רוצה להיות

איש עסקים

בשלב זה התערב לאור בניו יורק, זה זמן היתה העובדה, שמתנהל ב-בשר חלקי פנים מסחר נורמאלי שלא באמצעותו — לצנינים בעיניו. מיהו לאור זה? בהיותו מנהל החטיבה לסחר ממלתי במשרד המסחר והתעשייה, הכשיל בזמנו את הרעיון שסיטונאי-החב"ל אור בארץ יקנו את הגרעינים הדרושים למשק המדינה בעצמם, יחסכו בכך החוקת מגוון יקר, בלתי מקצועי ומיותר בארצות הברית. (646,000 ל"י בשנת הכספים הבאה עלינו לרעה). באחד מביקוריו האחרונים בארגנטינה, אמר לאור שרק פקיד המ"ש שלה מסוגלים לשרת את האינטרסים של הקהל הישראלי בנאמנות. זהו לאור — ועתה באה לידי ההזדמנות לה ציפה. הוא הריץ ארצה דו"ח בו הדגיש שפעולתו של איליו תעלה למשק המדינה הוצאה מיותרת לגמרי במסגרת-חוק (דבר נכון כשלעצמו), המליץ להעביר את כל האחריות לקניית חלקי-הפנים למשרדו הוא.

סילוק כל

המתחרים

יצה זו לא נתקבלה בירושלים — ייתכן מכיוון שבראש המשרד עומד עתה איש גח"ל, יוסף ספיר, שבדומי אין לצפות ממנו לפעול לקראת הלאמה של ענף מסחר שלם.

אך מכיוון שפטור בלא-כלום אי-אפשר, המציא אחד מגאוני הדור העובדים במשרד המסחר והתעשייה שיטת מסחר שלמה חדשה. לפיה ייערך מיכרו בין יבואני חל-קריהפנים — ורק אחד מהם, אשר יוכיח שיקבל את הסחורה זול מרעה, יזכה ב"רשיון יבוא. האחרים יצטרכו, אם ירצו בכך, לקנות את סחורתם אצלו.

אילו הפעילו שיטה כזו בשוק שיש בו ערשם עצומים של סחורה למכירה, ניתן היה אולי להשתמש בה לזמנה — אם כי גם זה קשה לתאר. העובדה שכל יבואן יצטרך להתקשר בחו"ל על כל הכמות

בשר בקר קפוא. בשר זה, אשר בא רובו ככולו מאמריקה הלטינית, הוא מאיכות ירודה ביותר. אין זו אשמת הארגנטינאים. אין זו גם אשמתן של חברות הבשר האמריקאיות הענקיות — כגון סופט — הפועלות בי ארצות אלה והמפיקות את הבשר עבור ישראל.

הממשלה אשמה

במחיר היקר

האשם הוא במשלחת הקניות של משרד המסחר והתעשייה בניו-יורק, אשר אחד מתפקידיה לקנות את הבשר הזה.

מר מנחם לאור, העומד בראש המשלחת הזאת, אינו סבור שיש להגיש לאזרחי ישראל בשר טוב — אלא בשר זול. ובשר זה, עד שהוא מגיע לאיטליה, כבר אינו לא טוב ולא זול. הסיבה: הפרות הזקנות שנשחטות, כשר למחזור, כמובן, בפאמפאס הארגנטינאים, הן שמנות ובשרן קשה. יעדו של בשר זה בשוקי העולם הוא בדרך כלל ההמבורגר המפורסם (כעין וימפי בארצנו).

אולם בארץ משווקים בשר זה כמו ש-הוא, ועד שמסירים ממנו את השומן והגידים, הוא מתחייק ומתקרב במחירו יותר ויותר למחיר של בשר טרי — שגם הוא לא תמיד מאיכות מעולה. מה פלא, איפוא, שעקרת-הבית הישראלית מבכרת נתחים שהם בשר ללא תוספות — כגון הכבד או הלשון? בסופו של דבר, המנה אינה יקרה יותר, ובדרך כלל טעמה משובה.

עגלי

ופרות הזהב

עם הופעתם בשתי האמריקות של סוחרים ישראליים אשר ביקשו לקנות כבד ולשון, התגלה שמחיר מוצרים אלה, כאשר הם כשרים, גבוה. אין לכך כל סיבה הגיונית: השחיטה הכשרה אמנם יקרה מאד, אך יוקר זה מחולק על כל הפרה. עורות של בהמות כשרות, למשל, נמכרים בדיוק באותו מחיר כמו עורות של בהמות רגילות. וגם אלו היו מייקר רים את חלקי הפנים באותו יחס שבו יקר יותר הבשר הכשר, היתה "תוספת הכשרות" צריכה להסתכם ב-10 אגורות לקילו בארגנטינה, וב-20 אגורות בארצות הברית. למעשה קפצה "תוספת הכשרות" הזאת הרבה מעל זה והגיעה, לפני כחצי שנה, ל-40 אגורות הק"ג.

הסיבה: מוכרי הבשר היהודיים בחו"ל גילו מהר מאד שיש כאן לפניהם שדה פעולה מסחרי פורה מאד. כמות הבשר הכשר המיוצרת בחו"ל — ולא סתם כשר, אלא כשר גם לפי מושגי הרבנות הישראלית — מצומצמת למדי. כמות ה-כבדים והלשונות מצומצמת עוד יותר, כמו בן. מדינת ישראל נותנת רשיונות יבוא רק למוצרי בשר כשרים. המצב אידיאלי משם עבור מספר המוכרים המצומצם של ה-מצרך הזה.

אילין כובש השוק

במיבצע בזק

עד כה עמדו מוכרים אלה מול מספר מסויים של יבואנים ישראליים, אשר התחרו בינם לבין עצמם. תחרות זו שמרה על כך שמחיר חלקי-הפנים המבו-

לפני מספר חודשים הופיע לפתע גורם חדש בשוק הבשר האמריקאי וה-ארגנטינאי: לא היה זה מומחה לבשר דקא, שהסתובב בין הספקים והציע להם מחירים, שעלו באופן ניכר על מה שקיבלו על אז מלקוחותיהם הוותיקים. היתה זה מומחה לעסקים, אשר הוכיח כבר מספר פעמים בעבר שהוא יודע יפה

יבואן-בשר אילין

ממכונות קלות — לבשר כבד

מאד נצלן את מירקם הסחר והפרוטקציה הישראלי המיוחד במינו. הוא לא פעל בשמו, אלא בשם החברה שנקיים, לאחר שמפעלו הקודם פשט את הרגל. שם החברה היה אשור בע"מ, ואם האיש — אפרים אילין. אילין לא היה השם המפורסם היחיד בעסק: המנהל הכללי של חברתו היה משה סרדינס מיר, דענו, ח"כ לשעבר ובעל עסקים פרטיים וציבוריים רבים מאוד. וגם בעל קשרים טובים עם המערך, כמובן.

מה הביא את אילין לעסק חדש זה, לאחר שסיים את תפקידו כיועץ מכוניות? התשובה פשוטה: הוא גילה שוה עסק זהב.

למה דווקא

כבד?

אחד ממאבקי הבשר שהתחבכו בו שנים האחרונות על אזרחי ישראל הם לשונות-בקר וכבד-בקר. מספר הפרות וה-שוורים הנשחטים בארץ אינו גדול במיוחד — קצת חתות מ-80 אלף ראש ב-1969. הייצור של כבד-בקר ולשונות-בקר הסתכם, איפוא, באלף טונות בערך. את היתר — ל-מעלה מ-2200 טונות — היה צריך לייבא מחו"ל.

אחת הסיבות לכך שאזרחי ישראל צריכו כדמיון כה גדול של חלקי פנים אלה נעוצה במדיניות הממשלתית של יבוא

ח"כ לשעבר סרדינס

מהכנסת — לאילין

המסחר והתעשייה אינו מאריך רשיונות אלה, אינו מסכים לבצע בהם שינויים וגם אינו נותן רשיונות חדשים. השיטה החד-שה כנראה תופעל — והמחיר לצרכן יעלה, ברור שעשוי גם להווצר מחסור בכבד ובי-לשון בארץ.

אפרים אילין, שאיים בבג"ץ כאשר הר-דעו על הפעלת השיטה החדשה, נוכח אחרי שיחה בירושלים שהשד אינו נורא כל כך בשבילו. הוא יצא בימים אלה ל-ארצות-הברית, להמשיך ניהול המסחר.

אילין אינו נבהל מעליית מחיר המוצר — כסף לא חסר לו. יש להניח שמרבית הסכום שיקבל עבור מפעל ההרכבה של מכונות בחיפה (18 מיליון ל"י, מזה חלק גדול במענק ממשלתי) נמצא עדיין ב-שליטתו. במידה רבה מאד של הניגון טעון, שאם מדינת ישראל נתנה לו את הכסף, עליה גם לאפשר לו להשתמש בו. מה שאינו כל כך מובן הוא — למה בשל כך חייבת עקרת-הבית הישראלית לשלם יותר עבור הכבד והלשון שברצונה לקנות.

שעוריות פאנאגוליס

גילגולה של הפרשה

שעוריות פאנאגוליס התפוצצה בנובמבר 1969 בעיר פאלרמו בסיציליה. בכנס שמאלני בינלאומי קם פליט יחסי החי באיטליה, סטאטיס פאנאגוליס, והאשים בפומבי את ממשלת ישראל כי "מסרה את ג'ורג' פאנאגוליס לידי תליין".

סטאטיס וג'ורג' הם שני אחיו של לוחם-שיחור יווני מפורסם, אלכס פאנאגוליס, שנרדף למוות בעוון השתתפות בהתנקשות בחייו של ג'ורג' פאמאדופולוס, ראש ממשלת יוון.

ההאשמה המחרידה עשתה לה חשימה כנפיים באירופה, פורסמה בעיתונים חשובים והפכה סיסמת-היום בסי תועמלני אל-פתח וידידיהם. היא עזרה להרחיק את ישראל עוד יותר מדעת-הקהל השמאלית והליברלית באירופה, השונאת את שליטי יתן. היא הוטחה גם בפניו של אורי אבנרי, כאשר עמד בחיכוך הפומבי הגדול עם אנשי אל-פתח בפאריס, וניסה להוכיח שהשאל החדש טועה בתארו את ישראל כידית משטרי הדיכוי. עם שובו של אבנרי לארץ, הגישה סיעת העולם הזה — כוח חדש שאילתה לשר הפנים כדי לברר אם הוסגר פאנאגוליס ליוון. סגן שר-הפנים השיב תשובה מתחמקת ואמר שהמשטר שלו אינו יודע על פרשה כזאת. בתשובה לשאלה נוספת של שלום כהן יצר את הרושם כי כל הפרשה לא היתה ולא נבראה.

בו במקום פרץ אורי אבנרי בקריאות-מחאה קולניות, בצעקו: "זהו שעוריות! זו לא אמת! אתם מסתרים אותנו לתלינים!"

קול-ישראל הומין באותו יום את אבנרי ואת סגן-השר לחיכוך על פרשה זו, אך ברע האחרון אסר משרד-החוץ על סגן-השר להוסיף.

בעיקבות מהומה זו, הגישה הסיעה מייד שאילתות חדשות לשר-החוץ ולשר-המשטרה. לשאילתה שהופנתה לשר-החוץ קרה דבר

איך לקרוא חומר זה:

בצד ימין מודפסת תשובתו של שר-המשטרה. שלמה הילל, לשאילתה. בצד שמאל מודפסת הערותיו של אורי אבנרי. מן הראוי שהקורא יקרא תחילה את כל תשובת השר, כדי להת-רשם ממנה באופן כללי — ואחר-כך יקרא שוב כל קטע יחד עם דברי-ההערה, לפי סדר הדפסתם. בצורה זו יהיה נוח לקרוא לגבש לעצמו דיעה משלו על עניין זה.

ולפי דבריו, אמר לו האיש כי יותר כדאי לו לעבור קודם לישראל, ומשם יוכל לנסוע לדנמרק.

פאנאגוליס הסכים שאיש זה יסיע אותו לגבול ישראל, ואמנם הגיע במכוניתו לכפר ביאולה, והחל ללכת לעבר גבול ישראל. במקום מסוים, כדי לחמוק משומרי-הגבול הלבנוניים, נכנס לפי דבריו, לים, עבר בשחייה את הגבול כדי להסגיר את עצמו לשלטונות ישראל, ולבקש מהם תעודת-מסע לדנמרק או מיקלט מדיני בארץ.

החוקרים לא השתכנעו מסיפורו של האיש. תאוריו של האיש על הברחת ארבע גבולות במדינות המזרח התיכון, שהמעבר ביניהן אינו כה קל, ללא כל התקלות באנשי-שלטון בזמן המעברים ובזמן שהייה בארצות אלו, שיחותיו עם נציגי המדינות השונות וה"עצות" שאלו נתנו לו — כל אלה נראו לפחות מעוררי-ספק.

אורי אבנרי: סיפור מעורר-אימון

כל בר-דעת, המצוי ביחסים המדיניים במרחב שלנו, יתרשם כי זהו דווקא סיפור מעורר-אימון.

ממשלת יוון עויינת לישראל, והיא בת-בריתן של מדינות-ערב. לכן לא הוחלפו גרירי או צירים בין ירושלים ואתונה. בכל זירה בינ-לאומית ובגישות מתייצבת יוון לעזרת המדינות הערביות. גם בין יוון ותורכיה שופרו היחסים בשנים האחרונות, מאז השתלטו הקצי-נים הפאשיסטיים באתונה.

לפיכך, טבעי בהחלט שהגרירים הזרים באנקרה, דמשק וביירות היססו לעזור לאדם שאחיו התנשק בחיי ראש ממשלת-יוון. מן הסתם פחדו שהשלטונות המקומיים עלולים לאסור את הפליט, ולהסגירו ליוון. לכן יעצו לו לעבור מארץ לארץ.

נוגע ללב דווקא תיאור המאורעות בביירות. פקיד דני קישר את הפליט עם יווני מקומי — בלי ספק אדם המזדהה עם אויבי הדיק-טטורה הפאשיסטית היוונית. הלה נתן לו עצה תמימה: מכיוון שישראל היא מדינה מתקדמת וחופשית, ואין לה יחסים ידידותיים עם יוון, כדאי לו לעבור אליה, כדי לקבל שם מיקלט או אשרה למדינה אחרת. נסתבר שאמונה זו היתה תמימה — לבושתנו הרבה. העובדה שהאיש הברית ארבעה גבולות שמורים היטב, תוך סיכון חייו בכל פעם — מעידה רק על גודל ייאושו.

שלמה הילל: לא היו תימוכין

החוקרים חשדו כי ביניהם מסתגל-מרגל, שנכשל במשימתו. לכן הואשם האיש בהסתננות והובא לפני שופט, אשר ציווה לעצור ל-15 יום לחקירה נוספת. המשטרה ניסתה לתהות על אמינות סיפורו, אולם לא מצאה לו כל תימוכין.

אורי אבנרי: הפרט המכריע

מה זאת אומרת, לא היו "תימוכין"? הפרט המכריע, המשמש רקע לפרשה כולה, הוא שהאיש אמר ששמו פאנאגוליס, ושאחיו נידון למוות ביוון. אפשר היה להיווכח בנקל באמינות פרט זה, על-ידי שאלה פשוטה לנציג ישראל באתונה. האם זה אינו "תימוכין"?

שלמה הילל: פליט פוליטי "לדבריו"

בשעה שלוש לפנות בוקר, אור ליום 13.11.67, נתקל הזקיף של נקודת-המשטרה בראש-הניקרה באדם, שמואו יותר התברר, כי הוא ג'ורג' פאנאגוליס, בן 29, ליד יתן (1938). האיש היה רטוב מכף-רגלו עד קודקודו, כולו תשוש והדבר היחיד שאפשר היה להציל מפיו היה, כי הוא יווני שבא בשחייה מלבנון. הוא נעצר והועבר לאחו מבתי-הכלא בצפון הארץ.

המשטרה הניחה, כי בידיה מסתגל שניצל מסירה שניסתה לחזור ארצה ואשר, כנראה, נטרסה בים הסוער...

האיש סיפר כי היה סגן בצבא היווני, אך החליט לעקור לדנמרק, בשל לחצם של השלטונות היתניים על כניסתו-החל. לדבריו, בשל עניינים פוליטיים, לכן ערק מן הצבא וברח, ללא דרכון, לתורכיה.

אורי אבנרי: מה נקרא "לדבריו"?

כבר כאן מתעוררת שאלה של ניסוח. מה זאת אומרת "לדבריו"? חשם פאנאגוליס כבר היה אז מפורסם, מאחר שאלכס פאנאגוליס נידון למוות בפרשה סנסציונית.

נבחן את הדברים לגופם: בידי המשטרה היה עציר, שהיה חשוד כמרגל. האם לא היה זה מובן מאליו שחוקרי המשטרה פנו מייד למשרד-החוץ, כדי לברר אם אומנם נכון שאדם בשם פאנאגוליס נידון למוות ביוון? האם לא מובן מאליו כי משרד-החוץ מסר לחוקרים מייד את העובדות הידועות?

ומה מירוש המלים, "לחצם של השלטונות היווניים... בשל עניינים פוליטיים"? מובן מאליו שהאיש מסר כי אחיו נידון למוות, וכי היה צפוי לו עצמו גורל אכזרי אילו נתפס על-ידי הבלשית היוונית והושב באחד ממחנות-העניינים הידועים-לשימצה שם! אחרת הרי לא היה מסתכן בעריקה ובחברות גבול שבו יש שמירה קפדנית!

שלמה הילל: "המעבר אינו קל"

באיסטנבול פנה, לדבריו, לשגרירות האיטלקית וביקש מקלט באיטליה. אנשי השגרירות ענו לו, כי יוכל להישאר באיטליה אם יגיע לשם בכוחות עצמו. כעבור יומיים פנה לקונסוליה השבדית באיסטנבול באותה הבקשה, ולפי דבריו קיבל אותה תשובה. אחרי זה החליט לנסות בסוריה.

הוא נסע מאיסטנבול לעיר בשם פינום, הגובלת עם סוריה, ובלילה חצה את הגבול דרך יערות והגיע ללדקיה, ומשם לדמשק. בדמשק שוב פנה לשגרירות של דנמרק, שבדיה ואיטליה, כדי לקבל תעודת-מסע ואשרת-כניסה לארצותיהן, אולם אלו יעצו לו, לפי דבריו, שיעבור ללבנון, כי שם השלטונות ליברליים יותר, וייתכן ויעזרו לו.

הוא קיבל את עצתם, נסע לגבול לבנון, ולפי דבריו עבר בלילה את הגבול לכפר לבנוני בשם סתורה. מבלי ששומרי-הגבול הלבנוני ירגישו בו, ומשם המשיך בבוקר לביירות. בביירות שוב פנה לשגרירות דנמרק באותה בקשה, ונאמר לו לשוב למחרת היום. הוא חזר כמבוקש ואז, כך סיפר האיש, נתן לו פקיד השגרירות הדנית כתובתו של איש מקומי לעזור לו. לעזור לו, הוא פנה לכתובת זו.

בחקירה נוספת החל האיש לספר דברים מבלבלים לגמרי, גירסות האחת סותרת את רעותה, והתחיל להתנהג בצורה מוזרה, עד כדי כך שחשדותיהם הראשוניים של החוקרים החלו נמוגים ותחתם גמלה בהם ההרגשה, כי לפנייהם אדם מופרע. הרגשה זו הלכה ונתחזקה, ככל שהמשיכו לשוחח עימו, עד שנטשו את חשדותיהם כמעט לחלוטין.

אורי אבנרי: מה היתה המסקנה?

זוהי הודאה מאלפת ביותר. משמע שבשלב זה השתכנעו החוקרים כי אין בידיהם אדם המסוכן לביטחון ישראל. אם כן, מה היה המניע להמשך הטיפול בפרשה? מדוע לא ניתן לאיש להישאר בישראל, עד שימצא מיקלט מדיני בארץ אחרת? השר הודה בראשית דבריו כי האיש זיהה את עצמו כפליט מדיני, הבורח מרדיפות. מאחר שנעלמו החשדות כאילו הוא מרגל, קיבלה גייסות המוקד של האיש אמינות גמורה. מאותו רגע היה ברור לשלטונות ישראל, כי בידיה פליט הצפוי במולדתו נלקמה אכזרית, באשר הוא קצין עריק מצבא יוון, ואחיו של מתנקש שנידון למוות. לאור עובדות אלה, יש לבחון את המשך הודעתו של השר. מכל מקום, לא היה מקום להחזיק את האיש במעצר.

שלמה הילל: פגישה עם הקונסול

לנוכח נסיבות אלו, הציע החוקר לאיש להיפגש עם הנציג היווני בארץ. הוא הסכים, ואמנם קויימה פגישה בינו ובין הקונסול היווני בחיפה (מר ינוביוס). השיחה בין השניים התקיימה בנוכחות החוקר, והתנהלה בשפה היוונית, כאשר הקונסול מתרגם את דבריו של האיש. בשיחה זו, כפי שתורגמה על-ידי הקונסול, חזר האיש בקיום כללים על סיסטור, אך בצורה עוד יותר מבלבלת. הקונסול הציע לאיש להעניק לו תעודת מסע ולממן את נסיעתו חזרה ליוון. האיש נראה מסכים להצעה זו, והקונסול אישר כי הוא מקבל אותה.

אורי אבנרי: שערורייה מאין כמוה!

תיאור נקי ונחמד. הבה ונבחון אותו. החוקר הציע לאיש להיפגש עם הקונסול היווני. מעניין, מה פירוש, "הציע"? האיש היה עצור, וגורלו היה כל-כך בידו משטרת ישראל. הוא כבר ידע שהמשטרה יכולה להסגיר אותו ליוון. נים. אם כן, מה פירוש המילה "הציע"? מה כאן ההבדל בין "הצעה" ו"פקודה"? האם אמרו חוקרי המשטרה לאיש כי ממילא יסגירוהו בטרם "הסכים" לחזור ליוון?! מדוע הציע החוקר לאיש להיפגש עם הקונסול היווני? הרי החוקר כבר ידע כי האיש הוא פליט, עריק ונרדף מבוקש. מדוע לא, "הציע" לו להיפגש עם הקונסול של דנמארק, למשל, כדי לבקש ממנו מיקלט מדיני? מדברי השר ברור כי לא ניתן לאיש לבוא במגע עם שום נציגות זרה, מלבד נציג הדיקטטורה הפאשיסטית היוונית. נמשך: השיחה נערכה אומנם בנוכחות איש-משטרה — אבל הלה לא הבין יוונית. השר מודה שלא הבין את המדובר, אלא רק מה שהקונסול היווני עצמו תרגם לו. ממילא, לא יכול היה החוקר לדעת אם הקונסול איים על האיש, או פיתה אותו, או השתמש בכל דרך פסולה אחרת כדי לשבור את רצונו. מניין לחוקר שהקונסול לא אמר לעציר: "שמע נא, ממשלת ישראל הבטיחה לי להסגיר אותך ליוון. אז כדאי לך לבוא מרצונך החופשי. אם נצטרך לדרוש הסגרתך רשמית, נדפוק אותך כשתיגע אליו!" שים לב למישפט האחרון של השר: הקונסול הוא שאמר לחוקר שהעציר מסכים לחזור ליוון. מה שמשקף מתיאור תמים זה הוא שערורייה מאין כמוה, מיש-חק אכזר וציני בחייו של אדם חסן-מגן, שהאמין לסיפורים על מדינת-ישראל הדמוקרטית והמתקדמת.

שלמה הילל: "אפשר היה לגרשו!"

היחידה החוקרת דיווחה על השיחה עם הקונסול ועל תוצאותיה ל-מחלקה המתאימה במטה הארצי, וביקשה הוראות. ואכן, ביום 17.11.67 הורה ראש המדור הכללי, רב-פקד אביגדור זלצמן ז"ל, כי יש לסגל באיש לפי חוק למניעת הסתננות להרחקתו מן הארץ. הפירוש המעשי של הוראה זו מאפשר גירוש מן הארץ. עם קבלת הוראה זו, הודיעה היחידה החוקרת לקונסול, כי אין מניעה מצד המשטרה כי האיש יעזוב את הארץ, וכך היה. האיש עזב את הארץ ביום 23.11.67 עם תעודת מסע שהוצאה על-ידי הקונסול היווני, ועם כרטיס-נסיעה שנרכש על-ידי הקונסוליה. עד כאן קורות המיקרה.

אורי אבנרי: איום בגירוש

בקטע זה מניעה השערורייה לשיאה. מסתבר, איפוא, שהמטה הארצי של המשטרה נתן פקודה להפעיל את "חוק ההסתננות" — כלומר, לגרש את האיש מן הארץ. לאן? ליוון, כמובן. שהרי לא ניתן לעציר להיפגש עם קונסול אחר. וזה אחרי שהסתבר לחוקרי המשטרה, לפי דברי שרי-המשטרה עצמו, כי האיש אינו מסתנן. חוק-ההסגרה הרגיל אינו מאפשר גירוש של פליט פוליטי. הפעלת חוק-ההסתננות — לגבי אדם שהשר עצמו מודה שלא נחשב עוד למסתנן-מחבל-מרגל — באה פשוט לעקוף את חוק-ההסגרה. הוראות של המטה הארצי, אחרי הפגישה עם הקונסול היווני, העמידה את פאנאגוליס בפירוש בפני הברירה: או להיכנע לקונסול ולעבור ליוון "מרצונו", או להיות מגורש ליוון רשמית. ייתכן כי מתוך ייאושו בחר באפשרות הראשונה. בכל הפרשה הזאת לא היה לעציר חזר ייעוץ משפטי, והוא חש בלי ספק שהוא עומד לבדו מול חומה אכזרית של התכונות וקנוניה. פאנאגוליס הוכרח לעזוב את ישראל כעבור עשרה ימים מאז בואו.

שלמה הילל: "בהסכמת המשטרה"

אם כי ניתן אישור לסגל באיש לפי החוק למניעת הסתננות, לא הופעל נגדו, בסופו של דבר, צריגורש, שכן הוא עזב את הארץ על פי סיכום בינו ובין הקונסול היווני בחיפה, ובהסכמת המשטרה.

אורי אבנרי: הסגרה בפועל

ברור לגמרי מה הלך כאן. הודות ללחץ המשותף של המשטרה והקונסול, נמנע הצורך בהוצאת צו-גירוש רשמי. האיש הבין שאם לא, "יסכים", הוא יגורש בכוח ליוון, ואולי גם לא הבין את ההבדל וחשב כי יש נגדו החלטת-הסגרה רשמית. הפרט המזועזע ביותר הוא: כאשר, "הסכימה" המשטרה עם הקוני-סול, לא השיגה ממנו התחייבות בכתב, בשם ממשלת יוון, שלא יאונה לו כל רע ביוון. האיש פשוט הופקר לגורלו — פליט פוליטי, עריק, אחיו של נידון-למוות.

שלמה הילל: "המשטרה לא ראתה..."

המשטרה לא ראתה בו נרדף פוליטי, שמחפש מיקלט מדיני, אלא תחילה חשבה אותו למסתנן שנכשל במזימתו, ואחר לאדם מופרע.

אורי אבנרי: מסקנה מחפירה

מה זאת אומרת, "המשטרה לא ראה"? על סמך מה רואה או לא רואה המשטרה? המשטרה ידעה שהאיש עריק, שאחיו נידון למוות, וכי חיפש מיקלט מדיני בארבע ארצות. זה נובע מדברי השר עצמו. לפי איזו זכות התעלמה המשטרה מכל אלה, ו"לא ראתה"? הרי זוהי קביעה סתמית, המגלה עזות-מצח תהומית! המשטרה היתה זכאית בהחלט לראות באיש, תחילה, מסתנן ציט-חוני. תפקידה היה לבדוק זאת. אך השר עצמו מודה כי חשד זה נמוג במהלך החקירה. הטענה שהאיש היה, "מופרע" מזכירה מיסטרנים מסויימים, הידור-עים-לשימצה, הכולאים אנשים לא-נוחים בבתי-חולים לחולי-נפש. ייתכן מאוד שהעציר לא התנהג באופן, "נורמלי" לגמרי, כאשר נוכח לדעת כי מנוי וגמור עם ממשלת-ישראל להסגירו לתלייתו. מי מאיתנו — כולל השר שלמה הילל — היה מתנהג באופן, "נורמלי", אילו ישבנו בכלא יווני ונאמר לנו שעומדים להסגיר אותנו לבגדאד? האם נבדק האיש על-ידי רופא-פסיכיאטר כלשהו או שהחוקר חמש-טרתי הסתפק לצורך זה ב"בדיקתו" שלו?

שלמה הילל: שום משרד ממשלתי

בדקתי את העניין היטב, עברתי על התקן המשטרה, והגעתי לידי מסקנה כי ראש המדור הכללי, רב-פקד אביגדור זלצמן המנות, נתן את הוראותיו על פי סמכויותיו החוקיות ועל פי שיקוליו, וללא שיתוף עם אף משרד ממשלתי-ממשלה האחרים, או גורם אחר. מאחר ורב-פקד זלצמן נפטר בינתיים, אין לי, לצערי, כל אפשרות לבדוק מה היו השיקולים שהיו לגד עיניו. אולם ברור לי כי הוא פעל בתום לב, וכי הוא ראה את כל העניין כמיקרה רגיל של ספק-עבריון וספק-מופרע, אשר הטיפול השיגרתי בו לא חייב, לפי שיקוליו, התייעצות עם גורם נוסף.

אורי אבנרי: משרד-החוץ אחראי!

נוח מאוד להסתתר מאחורי אדם מת, שאינו יכול להעיד. אבל אם האיש מת — מנין לשר הנכבד הביטחון הגמור כי הוא לא התייעץ פעמיים ביום, בטלפון, עם משרד-החוץ, מבלי לרשום זאת בתק? בתחילת תשובתו מדבר השר על, "חוקרים" בלשון רבים. האם, "חוקרים" אלה נחקרו על-ידי השר בטרם נתן את תשובתו? הטענה כי לא היה שיתוף עם משרד ממשלתי אחר — קרי: משרד-החוץ — יכולה רק לעורר גיחוך. איך יעלה על דעת קצין משטרה לבוא במגע עם קונסול של מדינה זרה, לנהל עימו משא-ומתן ולהגיע עימו להסכם — מבלי שמשרד-החוץ היה מעורב בתה-ליך זה בכל שלביו?

דווקא ההכחשה הטוטאלית — שפשוט אינה יכולה להיות אמת — מוכיחה את מגמת מנסחי ההודעה: לגולל את כל העניין על המשטרה, כדי לשחרר מן האחריות את הגוף שקבע והחליט באמת — משרד-החוץ.

שום קצין-משטרה נורמלי לא היה מעלה על דעתו לקבל על עצמו אחריות לפרשה כליכך עדינה — טיפול באחיו של לוחם-שיחורור מפורסם, שנידון למוות — מבלי לקבל הנחיות מפורשות ומפורטות ביותר משרד-החוץ.

זה לא היה, "מיקרה רגיל" של, "ספק-עבריון, ספק-מופרע", והחוקר המשטרה עמד על כך, בלי ספק, אחרי השעה הראשונה של החקירה. האיש היה מעורב בפרשה סנסציונית בעלת תהודה בינלאומית — וכלל לא ייתכן כי טיפלו בו כאילו היה זה מיקרה שיגרתי של פלאח לבנוני שעבר בטעות את הגבול.

אני חוזר וטוען, על סמך המידע שהגיע לידי, ושי-אינו קשור בהודעת השר:

כל ההחלטות בפרשת פאנאגוליס נתקבלו על-ידי משרד-החוץ, בדרג עליון ביותר. אין ספק ששרי-החוץ היה בסוד העניין, ולא מן הנמנע שנשאלה גם דעתה של ראש-הממשלה.

פאנאגוליס הוסגר-למעשה ליוון, בדרך המתוארת על-ידי השר עצמו בצורה שקופה למדי, מתוך נסי-יון-סרק לרכוש את יידידות הקולונלים הפאשיסטיים השולטים בה. גורלו של האיש שימש כקלף במישחק בלתי-מופרי, הצריך לקומם כל בעלי-מצפון בישראל, אשר זכר סיבולות היהודים עוד חי בליבו.

מובן שמעשה מחפיר כזה לא יכול היה לשאת פרי. כיום מתייחסים שליטי יוון אל ישראל בעויינות גמורה, הצבא היווני מאמן את אנשי חיל-האוויר הלובי, ואין הצבעה באו"ם שבה אין יוון מצביעה נגד ישראל. רק הכתם נשאר, ושום הודעה מתחסרת לא תמחק אותו.

סגז ראש-עיר ופרש לגיון הכבוד, מהנדסת כימאית ועובדת תה"ל — חברו לספק לצמרת בצפון תל-אביב סרטים פורנוגרפיים, אברי-מין מלאכותיים ו...

זונות מול הקסמל

אלו הן שתי החשודות בניהול בית הפגישות מול מלון הקסטל בתל-אביב. מימין נראית שרה לייבא, מהנדסת כימאית במיקצועה, ומשמאל עומדת ליאורה אלסית. ליאורה אינה בהריון — כפי שנדמה לכאורה מן התמונה.

החשודות

לפני מספר שבועות נערכה בתל-אביב מסיבת רווקים לאחד החתנים המבוקשים ביותר בעיר, ערב נשואיו. ידיו של הבחור החליטו להכין לו הפתעה: מסיבת רווקים שעוד לא היתה כמותה. ספק אם החתן העליון סיפר על מה ש-אירע באותה מסיבה לכלתו, למחרת. אבל אם היא לא ידעה, ידעה זאת כל העיר.

מסיבת הרווקים נערכה בבית-פגישות ברחוב אבן גבירול בתל-אביב. באיזה בית פגישות בדיוק, טרם ידוע, כי השבוע חשפה משטרת תל-אביב לא פחות משלושה בתי-פגישות, כולם בעלי אופי דומה, וכולם ברחוב אבן גבירול בתל-אביב. ידוע רק כי באותה מסיבה היו שתי המארחות שתי הדיירות הקבועות של או-תו בתי-פגישות. והן נאלצו להזמין כמה מחברותיהן למקצוע, אם כי כאלה שאינן בוררות בין בתים לרחובות, כדי לשעשע את כל אורחי מסיבת הרווקים.

למחרת היום כבר נפוץ מספר הטלפון של אותו בית-פגישות בכל הדיסקוטקים בעיר. מי שעוד לא ידע עד אז, ידע זאת עתה: בתל-אביב ניתן לבלות בליווי מיני אמיתי בסאלונים של החברה הגבוהה, שחוג הלוקחות שלהן כולל בעלי שמות מצללים ומשרות בכירות. יתכן שאותה מסיבת רווקים היא שהביאה בסופו של דבר לחשיפת רווקים בתי-

הפגישות העליונים — שהעליו מכולם היה זה שברחוב אבן-גבירול 155.

כוסית.

סרט פורנו — ו...

הן הרחובות אבן-גבירול ופנס, בצפון תל-אביב, מהווה מישכן למספר רב של מוסדות נכבדים כגון מרכז המפרזל, משרד-הפנים, בנק-ברקליס, וכדומה. לפני כשבועיים התגלה לציבור הרחב משהו שהיה ידוע עד אז רק לציבור מצומצם יותר: קיומו של מוסד נוסף — פחות עממי: בית-זונות לחברה הגבוהה, שעמד על רמה בינלאומית לתפארת, בדירה פרטית ברחוב אבן גבירול 155.

בעלת הבית, שרה לייבא, היתה ודאי נעלבת לשמוע שמישהו מכנה את מקום מגוריה בית-בושת. לטענתה היה זה מועדון אקסקלוסיבי של חוג מצומצם מתבריה, אשר בילו שם כמה שכונה בפיה ב-אוריה מינית תרבותית.

סיפר לכתבת הטוֹשֶׁם הזה על האווירה המינית התרבותית אחד הלוקחות, איש ציבור המעורה בכלכלת הארץ:

"זה היה באמת מקום מיוחד במינו. קיבלו אותי רק אחרי שהצגתי המלצות

מידיד שהיה מוכר שם — פקיד בכיר במוסד ציבורי ידוע.

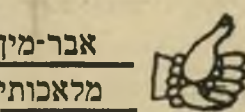
כשניכנסתי, היו במקום שתי בחורות וגבר נוסף. הציעו לי כוסית משקה ושאלו אותי אם אני מעוניין לראות סרט. ידעתי לאיזה סרט הכוונה. אמרתי שאני לא מתנגד. בינתיים הגיעו עוד שני גברים ובחורה נוספת. התישבנו על כורסאות, ואחת הי נשים, צעירה גבוהה ורזה שהציגה את עצמה בשם ליאורה, התישבה לידי. השנייה כיבתה את האור, והתחילו בהקרנת הסרט.

"זה היה סרט פורנוגרפי רגיל. אחריו הסריתו עוד שניים דומים. ואז שאלה אותי ליאורה אם אני רוצה ללכת איתה לחדר הסמוך או שאני מעוניין בכוסית נוספת. ויתרתי על הכוסית, הלכתי איתה, עשיתי מה שעשיתי וחזרנו לסלון.

היתה שם אוירה כזאת, אני לא יכול להסביר בדיוק — שלא הלכתי מיד מן המקום. זה היה חדר מרוהט בטוב טעם,

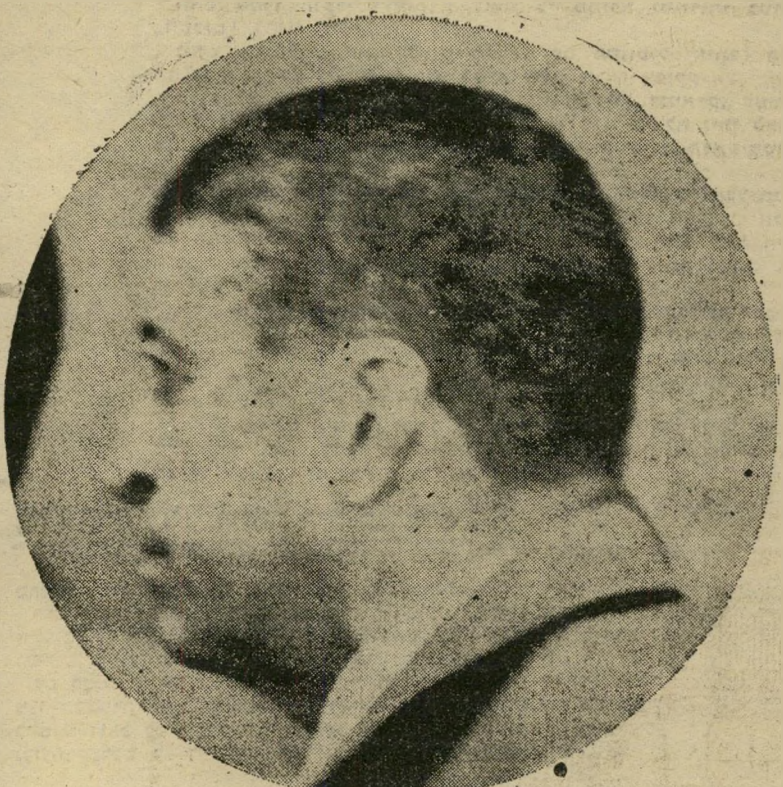
מודרני קלאסי. לפני שרה לייבא התגוררו במקום אנשי סגל דיפלומאטי מרומניה. גם השכר עבור הדירה המהודרת מן הרגיל היה גבוה — 450 ל"י לחודש. עבור שניים וחצי חדרים. היא עמדה ריקה זמן מה — עד שהופיעה הלוקחה הגושה ונעימת ההליכות, שהסכימה לשלם את המחיר ללא ויכוח.

כך, מבלי שאיש מהשכנים חשד בכך, נפתח, לטענת המשטרה, בית-זונות בבית המהודר.

אבר-מין מלאכותיים

קופת פעילותו היתה קצרה יחסית: שלוש חודשים. לפני כשלושה שבועות הגיע מידע מסוים למדור המרכזי —

חשוד גוריס מוביאנה

ובעקבותיו הופיע בפתח הדירה המהודרת לקוח חדש. בעלת הדירה לא ידעה על כך — אולם היה זה פסח התורכי, בלש מ' מפלג המוסר. הוא אמר ששלח אותו ידיד, ויתר על השירותים המוקדמים כגון סרט פורנוגרפי ואמצעי המרצה מיניים נוספים, שאחד מהם היה אבר-מין זכרי מלאכותי בגודל פנומנאלי, בעזרתו היו הבחורות במקום עורכות הצגות אירוסיות למען ה לקוחות. פסח התורכי ויתר על כל זה נכנס מיד לחור-המבצעים עם ליאורה. כשי היתה ליאורה חצי ערומה — נכנסה הי משטרה.

מה יש למשטרה לומר בשטח זה — ידוע בציבור זה מכבר. אולם מהי תגובתו של הצד השני?

בעלת הדירה, שרה לייבא עצמה, נתונה עדיין במעצר. אולם בעלה, מוריס טובי אנה, חופשי. הוא ניסגר אמנם בדירתו,

ובעלת המקום, אשה נמוכה ושמןממנה, בשם שרה שוחחה איתי בנעימים די הרבה זמן אחרי שיצאתי מן החדר. הסכום ששלמתי גם הוא לא היה מופרז, בהשוואה עם ההרגשה הטובה שהיתה לי שם. 100 ל"י.

בית-זונות

מהודר

אכן, המוסד האמור היה שונה מבתי הבושת המקובלים. היו לכך שני גורמים. הראשון והעיקרי — בעלת המקום שרה לייבא, אקדמאית משכילה, אשת-חברה שנתנה לעסק צביון מיוחד. והשני — הדירה עצמה.

בעל הדירה, ממנו שכרה אותה שרה, הוא נגר. הוא ריהט את הדירה בריהוט

בית זונות ניד?

מאחורי המרצס 280 המפוארת של מוריס טוביאנה ניתן לראות בתמונה את חלקו העליון של קרן המגור

ורק אחרי צלצולים ממושכים נאות לפתוח את הדלת לכתבי העולם הזה. בדירתו המפוארת, כשהוא יושב על כורסה בסניגון לואי ה-14, לבוש גופיה ומכנסים קצרים, גולל הגבר הקשיש בעל השיער הצבוע לשחור, את גירסתו: "אני נדהם מכל העניין הזה", אמר. "שרה היא בת 34 ואני בן 63. אין לנו ילדים, והיא קיבלה דפרסיה לפני כמה חודשים. היא נהגה לריב איתי, אז אמרתי לה: 'אולי נפירד לתקופה מסוימת'".

"בהתחלה רק דיברנו על כך, ואחר כך היא אמרה שהיא באמת רוצה ללכת ממני. שכרתי לה דירה ב-450 ל"י באבן גבירול, וחשבתי לי שהיא תהיה תקופה מסוימת לבד, ואחר כך תחזור אלי. 'אני לא מאמין בכל מה שהמשרה מספרת עליה. היא עוד צעירה ואולי היא רק עשתה שמח עם ידידים. יש לנו יד ימים רבים שביקרו אצלה — והיא כנראה

סתם השתעשעה. אני לא מאמין שהיא עשתה מזה עסק. היא פתאום מצאה את עצמה לבד או עשתה שטויות. אני מוכן לסלוח לה את הכל. לקחת אותה בחזרה ולהתחיל הכל מחדש. בהתחלה לא רציתי ילדים, אבל עכשיו החלטתי לעשות לה ילד שיהיה לה מה לעשות ושלא תחשוב על שטויות."

"אני בעל"

בית-בושת?

מ. ה. שאני לא סולח זה מה שעשתה לי המשרה, המשיך מוריס בועם. "באלג'יר, בעירי בקונסטנטין, הייתי בעל מעמד רם. שימשתי בתור סגן ראש העיר עד שנת 1961. לפני זה הייתי פרש בלגיון הכבוד של צרפת. בשנות החמישים כש היו באלג'יר פרעות ביהודים, אירגנתי קבוצה

צת יהודים, רכשתי להם נשק בכנופי, אי-מנתי אותם, והם ניצחו את הפורעים ה-ערביים. ראיתי את זה כתפקידי. הייתי אז ראש הפדרציה הציונית במקום ולמרות ש-עמדתי מאחורי הקלעים אירגנתי את הכל. כשמצב היהודים הלך ורע באלג'יר, שלחתי בכספי המוני יהודים ארצה. הכסף לא היה אצלי בעייה. הייתי בעל מפעלי מתכת רבים באלג'יר ובצרפת."

"והנה עכשיו, אחרי כל מה שעשיתי — התנהגו איתי בצורה שפלה ביותר. למרות שנפרדתי מאשתי, המשכתי לעזור לה בכל. באותו יום שלישי היא צלצלה אלי וביקשה שאבוא לתקן לה את התנור החשמלי. באתי אליה, וכשפתחה את הדלת — הייתה שם המשרה ועצרה אותי. לקחו אותי למשרה ואמרו לי שאני בעל בית-בושת. אמרתי להם: 'אני בעל בית בושת? יפה מאוד' ולא דיברתי יותר. הכניסו אותי לאבו-כביר לתא אחר עם כל הפושעים, וישנתי בחליפה

שלי על מיטה מלוכלכת בלי סדינים עשירי-ימים. אפילו מגבת לא היתה לי ולא מברשו-שיניים. אמרתי להם שאני אדם חולה ב-סכרת ובמחלת לב, אבל אף אחד לא שם-לזה לב. ואני המשכתי לשבת שם. 'אני כאן בתור טוריסט, וחשבתי להי-שאר ולקבל תעודת עולה. אבל אחרי מן-שקרה אני חושב שאני אעזוב את הארץ."

מחלה — עונש

— זונות

א. תמיד היתה שרה מנהלת בית-בושת, כפי שטוענת המשרה. היא מהג-דת כימאית במקצועה, עבדה זמן ממושך-בתה"ל. מוצאה מרומניה, אבל היא שה-תה ועבדה שנים רבות בצרפת. משעלתו-ארצה נירשמה לאולפן לאקדמאים וש-ההכירה את בעלה, ב-1964. הגבר המבוג-אף הוא מהנדס במקצועו, עולה מצרפת-קסם לה בנימוסיו ובהופעתו. הוא גם הו-בעל מפעלים בארץ, אותם הקים עוד ב-1957. היו אלו מפעלים לייצור פרופילי-ממתכת, שהכניסו הון רב. הגבר העשיר-שתיר אחריה בלהט, ניראה לשרה, שהי-או בת 29, כשידוך מוצלח, למרות 0-שנותיו.

שרה ליבה ומוריס טוביאנה פתחו מי-אחרי האולפן בחיים משותפים. מוריס קנ-דירה בת שלושה חדרים באזור מפוא-בתל-אביב, ברחוב בני-משה, ריהט אות-בסיגנון עתיק, כולל וילונות מלמלה ומש-וריהוט בנוסח לואי ה-14. שרה נהנת-מחיי מותרות. הזוג בילה את החורפי-באירופה, בקיץ חזרו ארצה. למוריס היו חמישה ילדים מנישואיו ו-קודמים, שזיכו אותו בתשעה נכדים. ע-שרה הגיע לכלל החלטתה שלא להול-ילדים.

ואז לפתע חל מיפנה בחיי הזוג. מורי-חלה קשה בסכרת ולקה בהתקף לב רא-שון. הוא נאלץ לנוש את עסקיו, אש-ללא השגחת בעליהם ירדו לטמיון. הו-שהיה רגיל בחיי מותרות, לא יכל להשלי-עם התדרדרותו הכלכלית ולהסתפק בח-צנע.

זנות בארץ

זנות לאקספורט

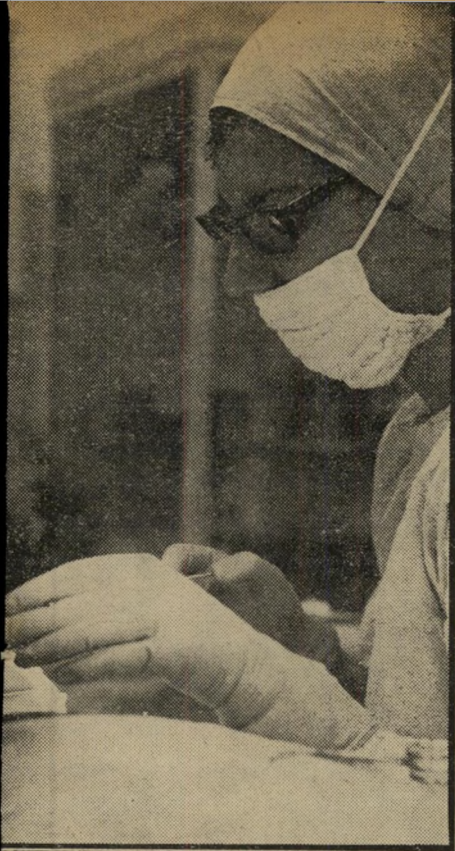
זוג שהתרושש היו ידידים רבי-שמא ומתמיד לטשו עיניים לשר-הצעירה בעלת הקימורים הבשלים. כך נ-ה(משך בעמוד 22)

אול בית המכדל

זהו מקום בית-הבושת האקסקלוסיבי לחברה ה-גבוהה, אותו ניהלו לשעבר המשרה מוריס טוביאנה ואשתו שרה

ליבה. הזוג, שנהג להעתיק את כתובת העסק מדי כמה חודשים, למען לא יחשדו השכנים, השתכן לפני שלושה חודשים בכתובת זו. ברחוב אבן גבירול 155 בתל-אביב — בדיוק מול בית המכדל.

לפני

כמה שנים אפשר להסתובב בעולם עם אף יהודי?
 תגידו בטח שמה שהיה טוב ליהודים 2000 שנה, טוב גם הלאה. אולי אבל תודו שבמשך 2000 שנה לא היתה להם ברירה. עכשיו יש! על הלנה מטוריה אמרו שפניה השיטו אלף אוניות. אני, כשהסתכלתי בראי, כל ערב, הייתי נזכרת באימרה הזאת ומקנאה. הפנים שלי יכולות היו להשיט בקושי חמש, ובפרופיל אפילו לא חסקה. והכל בגלל האף. נכון שהרבה אנשים עם בעייה דומה משלימים עם המציאות המרה וממשיכים לחיות איכשהו, תוך התעלמות גמורה מהמתרחש בשטח הטפנות. אבל כאשר הסביבה מתמלאת לאט-לאט באפונים קטנטנים וסולדים, אשר כולם כימעט אינם מעשי ידי השוכן במרומים, מתחיל האגו להתמרד: אם כולן כן — אז למה לא גם אני?

השלב הבא ניקרא החלטה עקרונית, והוא דומה לשאלה אם עם ישראל צריך חוקה או לא. כל כמה שנים מיששו מתעורר, אומר: "צריך!" וחוזר לישון בשקט. אלא שבמיקרה של האף שלי, המיששו זה תמיד אני, כי החברות שלי טוענות פה-אחד שדחק האף נותן לפנים שלי את האופי, ממש כמו המפד"ל.

פליטת-הפה

הגורלית

כמו שאתם בטח מבינים, השלב הזה יכול להימשך לגנצ, ואני באופן אישי מכירה אישיות אחת או שתיים שנפטרו בשיבה טובה כשגליבן השאלה: לנתח או לא לנתח? נצילתי מגורל דומה ועברתי לשלב הבא. רק מפני שידידה שלי עברה ניתוח, והפכה בן-לילה מברחזון מכוער לטינדרלה.

מערכת העולם הזה הטילה עליה מבצע

"נשית לי

מאת אלה זור

השלב הזה נקרא: התעניינות מעשית. כמה זה עולה? לאיזה מנתח ללכת? האם זה כואב? איך זה נעשה? איפה? למה? ועוד אלף שאלות אחרות.

ואז מגיע היום הגורלי. שנים עברו מאז החלטתי באופן עקרוני לעשות לעצמי אף חדש וכלום לא קרה. ובאותו יום, אולי בגלל מזג האוויר, אולי בגלל ההורוסקופ, אולי בגלל החתיכה המסוגלת שסחבה אתמול את הנחמד ההוא ממש מתוך הידיים, קרה המשהו שמביא את מוחמד אל ההר.

במיקרה שלי זה קרה בישיבת המערכת השבועית. כולם ישבו והתעמקו בשאלה, איזהו הנושא הראוי לתפוס את שני עמודיו האמצעיים של העיתון. כולם — חוץ ממני. אני לא חשבתי על כלום, רק עסקתי בהשחאות בין האף שלי והאף המנותח של החברה שלי.

הגיע הרגע בו כולם אמרו מה שיש להם לומר, ורק אני המשכתי לשבת ולחלום ולא לתרום כלום למאמץ המשותף. העורך תקע בי מבט צונן שכולו שאלה אלימת: נו?

לפני שהצלחתי לחשוב, אמרתי: יש לי נושא. לא תאמינו — אבל העורך קנה את הרעיון. הידד — מצאתי לי מימון לאף.

...ולשלישית

נשר האף...

מייד אחרי הישיבה, הרמתי את השפופרת וביד רועדת חייגתי את מספרו של הרופא. מכאן מתחילה הדרך שאין ממנה חזרה — אלא עם גבס. הרופא, שמטעמי אתיקה ביקש ממני לשמור את שמו בסוד — לפחות עד שרואה מה ייצא מהאף החדש שלי — שאל אותי דבר ראשון אם הרעיון של הניתוח הוא שלי או שמר שהו שיכנע אותי. אחריכך הוא שאל אם אני בטוחה שזה מה שאני רוצה, ואם חשבתי על זה מספיק. אחריכך הסתכל על האף שלי מימין ומשמאל, בריכוז ובתשומת-לב מחמיאה. יי צילם אותו מכל הזוויות. דיון נוסף על צורתו העתידה של האף, ואז, סוף-סוף, ניקבע מועד התאריך, השעה, והוא, אה, כן — וצ'ק על אלף לירות. בבקשה.

כאן תרשו עצה קטנה לאלו מכן הנמצאות עדיין בשלבי התיכנון: אם אתן מחליטות לנתח — אל תקבעו מועד מרוחק. עד אז לא תוכלו ממילא לישון בשקט. בתקופה הסדורה ניתוחית, נושא השיחה היחיד הוא האף. אחת לא יכלה מאז הניתוח להתעטש, השנייה פחדה להתנשק במשך שנהיים. ולשלישית בכלל נשר האף. ברור...

חרטה — מאוחר מדי.

אבוד.

הנעתי לבית-החולים ברבע שעה איחור, למרות ליל חלומות-הזוהע שקדם לביקור הגורלי. הכניסו אותי לחדר בו שכבה בחורה שנותרה ביום הקודם. פניה ניראו כאילו עבר עליהן מכבש. במקום בו צריך היה, אורגינלית, להתנוסס אפה, היה רק גבס, ומתוכו נזל זרויק של דם. מייד התחרטתי על כל העסק. הסתכלתי שוב בראי ובחנתי בחיבה את אפי. מה בעצם רע בזה? כבר רבע מאה שהוא משרת אותי כהלכה, ומלבד כמה נזלות קלות

אחרי

לא היו איתו שום בעיות מיוחדות. ואם הוא לא יפה כל כך, אז מה? הרהורי החרטה שלי נקטעו באיבם עלידי אחות בגיל העמידה אשר נכנסה אותו רגע לחדר ובידה המזרק. "זו זריקה שתשטשש אותך קצת", אמרה בחיוך מעודד, והמזרק ננעץ. כעבור דקה כבר ראיתי את צלם המערכת שלידי מרחף בעליות באחיר. מעניין שעד אז מעולם לא שמתי לב כמה הוא דומה למלאך.

כך מנסרים

את חוטמי

מר יוצה מהחיים ועליוה מאוד הובלתי לחדר הניתוח. איזה כח! ועוד שואלים למה אנשים לוקחים חשיש. הוריקה הזאת היא באמת משהו גדול. הושכתי על שולחן-הניתוח מתחת למנורות הבהקות. איזה יום יפה!

"תעצמי את העיניים", אמר לי הרופא, ונעץ באפי את הוריקה המשתקת. בבת אחת התעוררתי מההיות הנעימות. "איייייי !!!!!". שניות אחדות של כאב, ואחר כך באמת לא היה איכפת לי כלום. לרגע נמצאתי בבית, לרגע במערכת. דיברתי עם חברות. הודעתי שהכתבה תהיה מוכנה בזמן, ודיברתי — אוהו! צלם המערכת טוען שדיברתי במהירות כזו שאי אפשר היה לקלוט מילה.

מפעם למפעם נזכרתי איפה אני, וידעתי בדיוק מה עושים לי. עכ"ש חותכים. עכשיו מנסרים את העצם. אתם חושבים שהיה איכפת ליי בכלל לא. זה גם לגמרי לא כאב, כאילו שניסרו וחתכו אף מעץ. בשלבים מסויימים הרגשתי כאילו אפי חתוך לאטריות דקיקות המחוברות בקצה, אבל זה לא הפריע לי. הדבר היחידי שהרגשתי היה ריחו החרוף של חומר החיטוי. הניתוח ארך כשעה וחצי, וכל הזמן היו ידי קשורות. אתם יודעים מה קירה כשהידיים קשורות? מתחיל לגרד. מגרד בגב, בקצה הרגל, ובמקומות שרק אקרויטים מעולים יכולים להגיע אליהם גם בימים כתיקונם, וב"דאי לא יצור חסר-אונים כמוני. אבל למרות הגירודים נרדמתי לבסוף, בתחושה שאני

אפי חדש!

על שפת היס. כשהתעוררתי, נמצאתי כבר בחדר. עינייה של הבחורה היו נעוצות בי בתדהמה. לדבריה ניהלתי במשך הקרות האחרונות ויכוח נלהב עם החלל הריק, בשאלה: מיהו יהודי? הייתי מטושטשת לגמרי. בשארית כוחותי קמתי אל המקום החשוב ביותר — הראי. ראיתי

בתוכי פרצוף אדום, נפוח, מ" לא גבס ותחבוט שות. חזרתי ב" ייאוש למיטה, וביומיים הקרו" בים לא הסתכל" תי בראי אפילו סעם אחת.

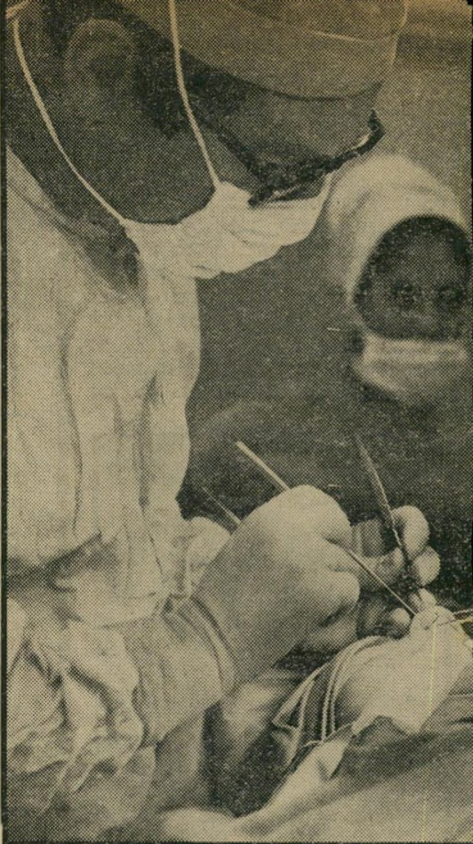
כאן יש לי עוד עצה לתת למנות חות בעתיד: אל תומינו את ידידי" כס הגברים לבית החולים. אל תומינו אותם במשך כל ה" שבוע הראשון. עד שמורי" דים את הגבס מהאף. זה לא מראה המיועד לעיניים גבריות ורגישות. בעצם, זה לא מראה המיועד לעינייג של- אף אחד.

ביומיים הבאים התחלפו הבנות. במקום סטודנטית ל" מורחנות תפסה את המיטה לידי סטודנטית להיסטוריה, שהיתה משוכנעת בליבה, כי

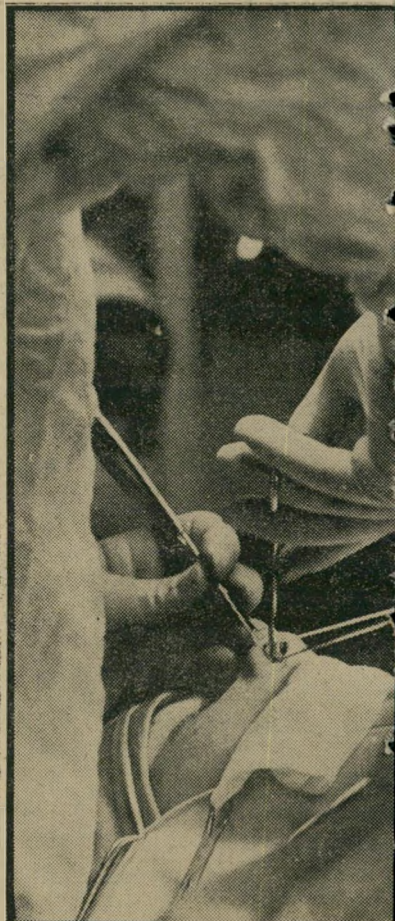
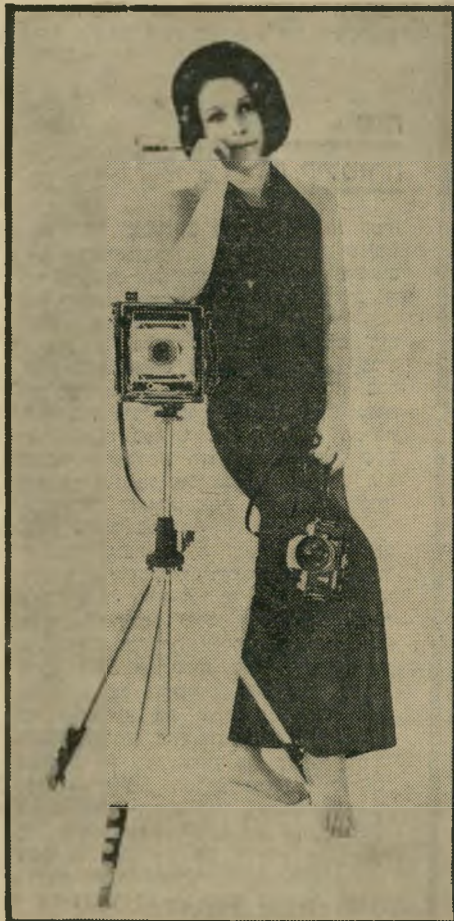
מו קודמתה, שרק האף הסריע לה להיות ב.ב. החלק הכי לא סימפאטי בכל העסק זה שבוע הציפיה, עד שמורידים את הגבס. למנתח פלסטי לוקח בדיוק אותו זמן לעשות אף חדש, כמו שלקח לאלוהים לעשות את כל העולם.

אז בינתיים יושבים בבית, מפחדים לנשום, להתעטש, להזיז את הפנים וכל פעם שמישהו מכפר בדיחה, בורחים מהחדר כדי לא לפרוץ בצחוק. מנסים לשאול לדעתו של העד האחרון, שראה את האף הישן בחיים. אבל צלם המערכת הסאדיסט משנה כל יום את דעתו על מה שראה בזמן הניתוח. פעם זה אצלו "סתם אף קטן", וכשיש לו מצב רוח רע, זה "אף קטן מאוד". "האם הוא מתאים ליי?" "כן" חדש ולא משכנע. "תגיד את האמת, איך האף שלי?" "קטן". "קטן, או קטן מאוד?" "ככה, בינוני".

נו, זה בן-אדם זה? גם כן גזע, הגברים האלה. ולחשוב שרק למענם עשיתי את כל המאמץ הזה !!!

מיוחד

ולפניו כדוגמנית צילום

ת הניתוח -

האכזבה הגדולה שלי, השבוע — לא נעים לספר — היה לא אחר מאשר **אדי פישר** המפורסם — גרושן של אלילות-הבר לין **טיילור**, **דבי ריינולדס** וקוני סמיי **כנס** (ביטוי יפה, אלילות-הבר). מה הן מצאו בו? שאלתי את עצמי ביום שני השבוע, כאשר ישבתי מולו בדירת הנשיאים במלון שרתון התלאביבי; אדי היה גדול היה לבוש חלוקת-חזה שחור (זה עוד כלום — ברחוב הוא הולך במכנסים ורודים וחולצה פתוחה עד החגורה, שכה אחיה), מרכיב משקפיים, לא מגולח, פניו מלאי חטטים, והוא מהמהם ללא הרף קטעים מ' כנר על הגג — ועוד באידיש, לא פחות

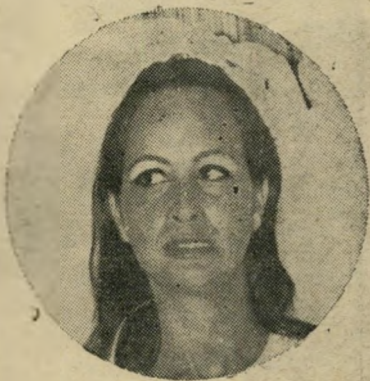
אדי פישר ודין טיילור

ולא יותר. מה הן מצאו בו, לכל הרוחות? יכולתי לשאול אותה שאלה בעצמי, גם לגבי בת-לחיתו הנוכחית — יפהפיה שחורת-שיער וכחולת-עיניים בשם **אידה**

צד שני

הפתעות, הפתעות — האם לא יהיה סוף להפתעות הללו?

רק לפני שבועיים סיפרתי לכם איך דייל אל-על החתיך והדון-זאן **עמי זיסמן** עומד להתגרש מאשתו, בגלל שהגיע לאוזן ניה שמע מעלליו העלזים בבירות העולם, והיא לא היתה מוכנה להשלים עם זה, לחיות את תפקיד האשה המסכנה המחכה

שרה זיסמן

בצל, בשקט ובשיפלות-רוח לאלופה השובב, וכו' וכו' וכו'.

איפה!

השבוע גיליתי — וטוב מאוחר מאשר לעולם לא — שעמי לא היה השובב היחיד

זונות מול הקסטל

(המשך מעמוד 19)
לד כנראה לראשונה הרעיון של פתיחת עסק על חשבון קסמיה של שרה. תחילה התרכו העסק בחוג הידיים, ורק מאוחר יותר שכרו השניים דירה, ושרה גייסה לעזרתה בחורות נוספות.

אולם דרכן של הבריות שהן חטניות, ובדרך כלל מרחימים השכנים בקיום עסק מסוג זה בסביבתם. כדי למנוע זאת, סירבת המשטרה, נהג הזוג לנסוע לאירופה למספר חודשים כל שנה, לנהל שם בית-בושת, ואחר כך לחזור לארץ — לכתובת חדשה. באירופה הם פעלו בשיטה מעניינת: הם צרפו קרן מגורים למכונית ה'מרצוס' שלהם, לקחו איתם, בסוויס האחד-רון לפחות, את ליאורה — וכך עברו ברחבי אירופה — בית-בושת נייד.

השכנים

מתחילים לחשוד

הנה שברה את הדירה האחרונה לפני שלושה חודשים. מספרת קסיה, השכנה מקומת הקרקע:

"ראינו בהתחלה שהמון אנשים באים לבקר אותה, אבל חשבנו שאלה כולם חברים שלהם. היא הגיעה לדירה עם גבר מבוגר שהציגה כבעלה ועם בתה, ילדה שמנמנמת כבת 19. חוץ מזה היתה באה אליה הרבה עוד בחורה גבוהה ויפה עם שיער שחור.

"בבוקר היה בדרך כלל שקט אצלם, רק בערב התחילו לבוא הרבה אנשים. בעיקר היו אלה גברים, אבל היו באות גם הרבה בחורות. הגברים היו לבושים אלגנטי והיו באים במכוניות לוקסוס. הבחורות היו כולן צעירות בגילים 20—25 ולבושות משהו נהדר. לא חשדתי בכלום בעיקר בגלל דבר אחד: רוב הגברים והגשים היו כאים לרוב ביום ששי בערב ובשבת בערב. או חשבי תי לי הם בטח באים למסיבה או לשחק קלפים.

"אבל אחר כך שמתי לב ששרה לבושה תמיד בבגדים לוקסוס, גם בבוקר לקניות. וחץ מזה היא היתה משנה כל יום צבע שיער. פעם שאלתי אותה איך זה יש לה כל יום צבע אחר, או היא אמרה לי שיש לה הרבה פאות מכל הצבעים. אמרתי לה, בטח יש לך הרבה כסף אם יש לך כל כך הרבה פאות ובגדים כל כך יפים. היא לא ענתה לי שום דבר ועלתה לדירה שלה."

קסיה שיחתה בחשדותיה את שאר ה'שכנים. דיירי הבית התחילו לרכל — וקסיה מעלה השערה שאחד מהם הוא זה שהודיע למשטרה על הנעשה במקום. "היא עשתה ברוק כאן", אומרת קסיה, "ועכשיו היא יושבת איפה שהיא צריכה לשבת, ב'בית-הסוהר'."

זונות

עם קולטורה

פחות שמחים על ישיבתה של קסיה בבית-הסוהר הם הלוקחות שלה, שנימנו אך ורק על אנשי החברה הגבוהה; רופאים בעלי שם, מהנדסים, סקידים בכירים ו-אמילי קצין-משטרה מסויים.

אין זה פלא. המוסד של שרה היה בעל ותק, אמנם בקסטל הוא שכן כבוד רק שלושה חודשים, אבל היה זה כבר המקום הרביעי שבו הוא שכן. הקליינטורה שלה גדלה במיוחד כשניסגר בית הבושת המפורסם שלוש הקופים, גם הסגל שלה התעשר אז: ממודון שלוש הקופים היא ירשה את ליאורה, אחת הבחורות המבוקשות ביותר בשלושת הקופים.

כאשר הובא הצחת בפני שופט השלום בתלאביב, נפסקו למוריס עשרה ימי מעצר באכזב. הוא הוחשד בחיים על רחתי פרוצות. אישתו שרה הוחשדה בהחזקת בית-בושת וליאורה אלטית בעיסוק בזונות. אולם כשהובאו שנית בפני השופט דחה באיכוחם של החשודים, עורך-הדין אליהו קידר, בתוקף את טענת המשטרה כאילו התחל במקום בית זונות. לפי גירסת ה'חשודות' — כפי שהועלתה עלידי עורך-הדין — שימש המקום אך ורק כמקום מפגש לחוג ידידים סגור ואקסקלוסיבי שבו שרה איררה תרבותית, אם כי ללא ספק ארוטית, — אך זה לא הופך את המקום לבית זונות."

אם כן או לא — ייקבע במשפט. אך על דבר אחד מסכימים כל הצדדים בפה אחד: קולטורה היה שם בשפע.

נותרו עוד 5 שבועות עד לסיום חידון-הצילומים

טוס לפאריס

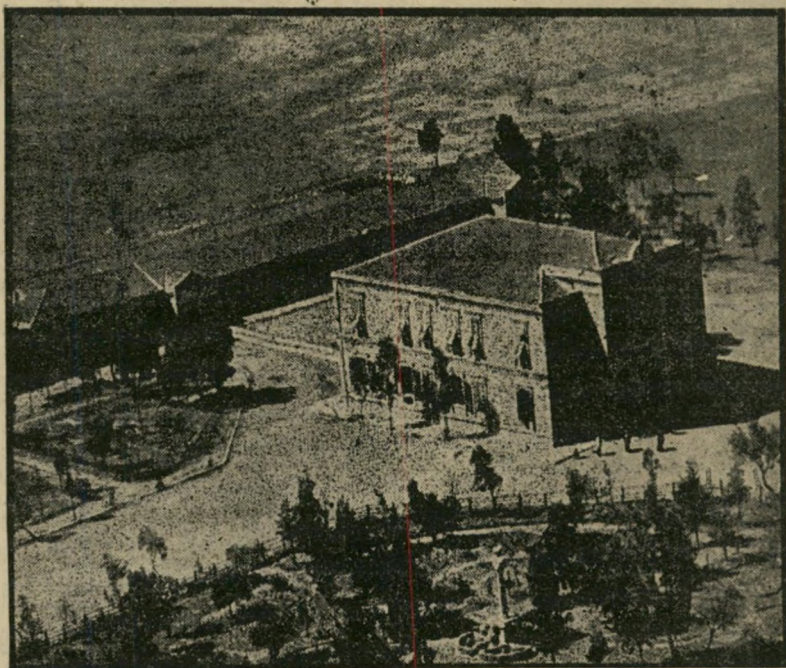
על חשבון העולם הזה

עם חברת

OLYMPIC
A I R W A Y S

מדי שבוע מתפרסם צילום אשר אתה מתבקש לזהותו. כל תשובה נכונה, בכל שבוע, מזכה אותך בהשתתפות בהגרלה. בתום פירסום סידרת התמונות יוגרל הפרס בין שולחי התשובות הנכונות.

בחר אחת מן התשובות הבאות:

1. תחנת הרכבת של ראשון-לציון
2. באר-שבע לפני 1948
3. בית ביאליק בתלאביב
4. היקב בוכרון-יעקב

תלוש מס' 12

חשולח

כתובתו

התשובה

המיסחורית של אדי פישור

בזור, שקיבלה את פני, בצהרי היום, לבו
שה גם היא חלוק שחור.
אדי אמנם רשם את אידה במלון כארוס-
ת, אבל נראה שהוא רוצה לשמור את ה-

מה הפחד, "אני טיפוס של מהמר", הוא מס-
ביר. "כל נישואי היו הימור אחד גדול.
במקום להמר על קלפים, אני מהמר על
נשים". בסדר, בסדר — אבל עכשיו אתה

— אדי פישור וידידה נוכחית

אירוסין בסדר. מייד כשהם הגיעו ללוד,
הוא ביקש ממלחיו שיגניבו אותה בהסתר,
כדי שתמונתה ושמה לא יופיע בעיתונים.
למה, אדי, למה? אתה הרי לא נשוי, או

אם יש משהו שמדכא אותי בחיים, זה
האנשים ששונאים פירסומם. ומה שמדכא
אותי אצלם, זה חוסר ההתחשבות שלהם:
ממה הם חושבים אני אחיה, אם כולם
יגורו לי מאור הזרקורים?

אחד כזה שנס תמיד מהזרקורים זה טדי
שאדלי, האח של רפי שאדלי, הגיס של
מאנרי שאולרירייסדייוזים — אתם
רואים? לזה בדיוק אני מתכוונת: לא מכר

אוהב אוהב אבל איפה התכלית?

רים אותו בוכות עצמו, רק בוכות קרובי
המפורסמים.

וחבל. כי כל הסיפורים שהתפרסמו, מת-
פרסמים ויתפרסמו, על מעללי גבריותו ה-
מהוללת של האח המפורסם — נכונים לא
פחות גם בקשר לאח הצעיר, ואולי, אילו
— לוחשות באוזני יודעות דבר — יותר.
אלא מה? טדי פשוט אוהב לעשות את זה
בשקט. לא באור הזרקורים, אם להתבטא
בצורה מטאפורית.

בימים אלה מסתמן סיכוי — רק סיכוי,
אני אומרת — שיפהיות תל-אביב תאבדנה
את אחד הגברים המוצלחים שלהן. נדמה לי,
שמה שלא הצליחו לעשות לטדי יפהפיות
נודעות כמוקי בקיקיקי, אדונה לשם
ושורה ארוכה נוספת — עשייתו להצליח
דינה ברבה.

למה אני אומרת את זה? כי את טדי עם
חתיכות כבר ראיתי הרבה — אבל אהבה

יד על כל שד

מקומם הנכון של השדיים — זהו כנראה
הדבר שיקבע את גורלו, לחסד או לשבט,
של הסרט חמסיין, ההולך ונוצר בימים אלה.
איזה שדיים? כל השדיים.

למה אני חושבת ככה? פשוט מאוד: מפני
שזהו הפרט שלו מקדיש הבמאי את תש-
מת ליבו האישית עד מאוד — כפי ש-
ראיתי במועני.

הבמאי הוא וויאט רידן, בעלה של
מריה של, והוא מסרים השבוע את ה-
סצינה על הביטניקים מתוך הסרט. מקום
ההסרה הוא הווילה המפוארת של רבקה
זין בתל-מונז, לשם הובאו עשרות סטודנ-
טיות דוברות אנגלית ממכללות ישראל, כדי
שתשקנה את הביטניקות.

ובכן, הבמאי השקדן עובר ביניהן ללא
הרף, ומסדר להן את החזה כדי שייצא ב-
צילומים בדיוק כפי שצריך: הוא פשוט מכ-

דינה ברבה

כזאת, כמו שהולכת בינו לבין דינה, עוד
לא ראיתי: השניים צמודים כמו אחיות
סיאמיות זה לזו 25 שעות ביממה, לא
מסירים את העיניים אשה מרעה, והולכים
על עננים.

אחת, מכל מקום, שהיא פחות אופטימית
ממני, היא בעלת הדבר בעצמה: "בטח ש-
אנחנו אוהבים", אומרת דינה, "השאלה היא
רק אם טדי אוהב אותי מספיק בכדי להת-
חתן".

השאלה הנצחית, בתה השאלה הנצחית.

ניס להן, בחיך מקסים ותמים, יד
חזונית, תופס את השד הערום, ומניח
תו בתנוחה הנכונה. אם לא הייתי יו-
שזה רק למען האמנות, הייתי יכולה ל-

וויאט רידן ומריה של

שבט שהוא ממזמז אותן בצורה החז-
ביתית.

אולם נראה שגם השחקניות חוש-
כמוני — שזה רק למען האמנות: כל
סטודנטיות האלגנטיות והסופיסטיקייט
ללו, שמוכנות אני לא יודעת מה לע-
אם משהו היה מעז לצבוס בישבן — ו-
שו לבמאי הגדול להכניס להן יד לתוך
חזייה — בלי לצפצף הגה.

אבל זה כבר ידוע מזמן שלמען האנ-
צריך להקריב קורבנות.

ומה אומרת על כל זה מריה של ה-
לזה היא לא אומרת — זה מיותר.
רק מתקרבת אל בעלה, כשהיא מזויכת
החיך המפורסם ביותר בעולם — וזה
פיק, הוא מוציא את היד, ומחייך א-
כתינוק שנתפס בקלקלתו.

מה שלא מונע בעדו לחזור לקלקלתו
נעמה טוב פעם ברגע שהיא מתרחקת
עד שהיא מתקרבת שנית.

אבל אני מניחה שמריה כבר קצת ר-
לזה: גם בקריירה הקודמת של בעלה
סירטו הראשון, כשהוא היה צייר,
הירבה להיעזר בחוש המישוש בעבודתו
ביחוד כשהיה מצייר פורטרטים של צע-
יפות. הוא היה מממש וממשש זממשע
אוהו

רגע — אזלי הוא סתם קצרי-איהו

גואלד -

לסכית

בצמרת ויצ

אני מקווה שתסלחו לי, אבל אני
יכולה להתאפק מלצחוק. אני לא י-
למה, אבל זה נראה לי נורא מצחי-
שדווקא בצמרת, "ויצ"ו" גיליתי לי
זה פשוט כלי-כך לא מתקשר ל-
"ויצ"ו" ולסביבת. אבל הנה — ע-
פאקט. שחור-על-גבי-לבן. סליחה,
רמזים.

איך גיליתי אותה? לא חשוב. ו-
שגיליתי, התגלית שלי היא אחת
פעילות, "ויצ"ו" המרכזיות.
עשירה, גדולה, קצוצת שיער, בעלת
אח גברי, סימני-זקן ועיניים על ו-
— בקיצור, דמות הלסבית הקלו-
היא גם מרבה לפעול כמדיום בסיס-
של העלאת רוחות, אבל את פני-
הפחות רוחנית היא מרכזת ב,ו-
שם היא מפתחת פעילות פולנט
נרחבת, דואגת לנשים זנוחות, מנ-
הקל על אומללותן בהא ובדא,
ובדא, ודברים דומים.

נו, עכשיו חסר לי רק לגלות
דומה במועצת הפועלות.

של גירושין

במשפחה. מסתבר שגם שרה, אמנס ב-
תנאים קצת יותר מחתרתיים, גילתה פעילות
ראוייה לשבח בתחומים מסוימים — מאוד
לשבח: היא היתה, לא פחות ולא יותר, אחד
הרומנים הישראליים הקטנים של ריצ'ארד
האריס, בעת שהותו בארץ.

לא, "הקטנים" זה לא מדויק כל כך.
כפי שאני מבינה, הלך שם רומן של ממש.

ריצ'ארד האריס

עד כדי כך, שמדובר אפילו על נסיעתה של
שרה לאנגליה בעקבות ריצ'ארד.

אם כן, נשמע בקרוב מה יש לאיש שלי
באנגליה לספר על כך. רק בשורות ונחמות
וישועות, אני מקווה.

וטובים מעובדי הטלוויזיה

הקלעים של הטלוויזיה הישראלית

לפעם. הזמניות הפכה למעין קביעות. אני שים נטשו עבודות אחרות שלהם, עברו להתגורר בירושלים, עבדו במשכורות זעור מות מתוך הנחה שזהו הקרבן שהם מקי ריבים עד שיזכו לקביעות.

במרץ 1969 עברה הטלוויזיה לידים חד- שות. שמואל אלמוג נתמנה מנכ"ל שירות השידור וחגי פינסקר כמנהל הטלוויזיה. פינסקר, שהצטיין בקול-ישראל שם בנה את מאגזין החדשות היום הזה, עורר תק- חת כי ישנה את פני הדברים בטלוויזיה, שהיתה עד אז אנמית וכושלת. אולם שום דבר לא השתנה. הטלוויזיה נשארה באנ- לית, ללא חוט שידור וללא רמה או מט- רה מוגדרים.

לא היתה זו אשמתי האישית כמו תר- צאת המצב. לאיש לא היתה קונצפציה ברור- רה מה צריכה להיות הטלוויזיה הישראלית. למרות עצמאותה למראית עין נשארה ה- טלוויזיה מכשיר ממשלתי, בה פחד כל אחד מכל אחד וכל אחד פחד להחליט. הכיסרונות האמיתיים לא הגיעו אליה. יש בחו"ל הרבה אנשי טלוויזיה ישראליים מצליחים. אולם רובם נשארו בארצות שם הם עובדים. כי שם מוענקת להם עצמאות. אף יוצר עצמאי המכבד את עצמו אינו מסוגל לעבוד בטלוויזיה, בה הוא רק מכ- שיר סכני, שאינו מורשה להביע את הש-

צוקרמן, סמנכ"ל רשות השידור, ובני גל, המנהל הראשי של הטלוויזיה.

פינסקר הורה לקריינית דליה מזור להי- כנס לאולפן ולהודיע לצופים על תקלות בשידורים. העובדים לא מנעו מדליה להי- כנס לאולפן. הם ידעו כי היא עובדת רק חודשיים בקריינית, והיה ברור להם כי אם תסרב לצייט להוראה, תפוטרו למחרת היום.

אולם כאשר למדו העובדים כי פינסקר מתכוון להפעיל את השידור למרות השבי- תה, החלו לנסות למנוע זאת. הם עשו זאת על-ידי הוצאת פקקי חשמל, ניתוק כבלים וחבלה בציוד. אל הבניין הוזעקו אנשי שירות הביטחון שהופקדו לשמור ב- נקודות-מפתח על המתגים ועל פקקי ה- חשמל.

באחד המיקרים אף נשלף אקדח, כאשר אחד השומרים הבחין כי ברגע שניגש ל- מיונון, ניסו להוציא את הפקק עליו הופ- קד. עובדים אחרים עלו לגג הבניין, ניסו לחבל שם בצלחת המשדרת את המיקרו-גל- לתחנת השידור באיתנים, אולם הסתבר כי ברגיה הודקו בצורה בלתי ניתנת להזזה.

מה שהתחולל במיסדרונות בניין הטל- וויזיה דמה לקטע מתוך בוגאנוה המשודר בטלוויזיה, אבל התגלה לעובדים לבסוף כקטע מתוך משימה בלתי אפשרית. בניגוד

הידיעות, במיכרום. כ-80 עובדים מתוך עובדי הטלוויזיה נטלו חלק במרד. הרוחות סערו, כשהעובדים תובעים לשלוח מיכר- לראש-הממשלה, לתבוע ממנה להקים ועדת- חקירה שתבדוק את פרשת המיכרום, מא- שימים את הנהלת רשות השידור בחישובים בלתי מיקצועיים ובמיכרום פיקטיביים. חגי פינסקר, מנהל הטלוויזיה, ניסה ל- הרגיע את הרוחות. אבל הטיחו נגדו דב- רים חריפים. "אתה מעורר בי בחילה עם השקרים שלך" צעק לעברו מרדכי ("מוטי") קירשנבאום, מהעובדים הבכירים של הטל- וויזיה, שוכה במיכרו בתפקיד בדרגה גבו- כה. "אני רוצה להקיא!"

באותה אסיפה ספונטאנית החליטו העוב- דים לפתוח בשביתה מיידית. אלה שידעו כי לא עברו את המיכרו, החליטו להפסיק מייד את העבודה.

באקדח שלוף

כ שנוכח דרעת כי תוכנית השידורים עשויה לא לצאת אל הפועל, החליט חגי פינסקר להפעיל את הטלוויזיה בעצמי מתוך הבקרה, כשהוא נעזר על-ידי ארנון

ה הצופים המושבעים ביותר של הטלוויזיה הישראלית, האמונים כבר על תקלות ושיבושים בשידורים, הושתעו ביום הרביעי לפני שבוע. מה שראו הפעם על המסך הקטן, עבר את כל שהורגלו אליו. השידורים החלו באיחור, היו רצופים שי- בושים והפרעות. התוכניות המיובאות שוד- רו ללא תרגום לעברית, והקריינית, דליה מזור, לא יכלה להסתיר את המבוכה שעל פניה, כשהתנצלה מדי פעם בהסבירה כי התקלות הן תוצאה של הפסקת-עבודה זמ- נית של חלק מעובדי הטלוויזיה.

אולם דרמת המתח האמיתית לא הוק- רנה על-גבי המסך. היא התחוללה אותה שעה במיסדרונות ובאולפני הטלוויזיה ב- ירושלים, שם פרצה התקוממות של העוב- דים, שבאה לידי ביטוי בהתפרצות אלימה. סיבתה של ההתקוממות היתה סיום עבו- דתה של ועדת המיכרום, שנועדה לקבוע מי מ-320 עובדי הטלוויזיה הומניים, עובדי קול-ישראל וחניכי בית-הספר לרדיו של רשות השידור, יתקבל לעבודה קבועה ב- טלוויזיה. אולם הגורם הישיר להתפרצות היתה העובדה שלמרבית העובדים נודעו תוצאות המיכרום עוד לפני שפורסמו רש- מית. מתוך ידיעות בעיתונות. ש- כצעד ראשון כונסה אסיפת עובדים, ש- הורכבה ממרבית העובדים שנפסלו, לפי

קפותיו ודיעותיו העצמאיות באמצעות ה- מדיום שבדיו.

הטיהור הפך לשחיטה

יה ברור כי כדי להעמיד את ה- טלוויזיה על רגליה יש לערוך בה טי- הור גדול, כדי לברור מתוך העורביר של עובדים שהתקצצו בה, באופן מקרי, את הטובים והמוכשרים ביותר, לאישי את המקומות שהתפנו באנשים חדשים. הצרה היתה רק שאיש לא קבע מראש כיצד ייעשה הטיהור. כך הפך הטיהור לשחיטה.

הדבר נעשה באמצעות מיכרו פנימי בין עובדי הטלוויזיה. שידורי-ישראל וקורס ה- רדיו של רשות השידור. המקומות שלא אוישו במיכרו פנימי יאווישו במיכרו ח- צוני, בו רשאים להשתתף גם אלה שנפסלו במיכרו הפנימי וגם כל אורח אחר החושב את עצמו מתאים לתפקיד המוצע.

הפגם הראשון היה, בעצם, הרכבן של ועדות המיכרום, שריאיינו את המועמדים וקבעו את גורלם לשבט או לחסד. בקודת המיכרום היו נציגים קבועים כמו נתן שחם מרשות השידור, ארנון צוקרמן, סמנכ"ל רשות השידור לענייני מינהל, חגי פינסקר ושמואל אלמוג; וכן נציגים מתחלפים כמו העיתונאים דניאל בלוק (דבר), אריה צימקי (ידיעות אחרונות), יוסף חריף (מעריב), חנה זמר (דבר), לוי יצחק הירשסלמי (מעריב); ואישים כי גבריאל צפרוני (מנהל הבימה) והד"ר יר- מיה יובל (שידורי-ישראל). איש הסרטים ברוך דיגר והבמאי זילברטו טופאנו.

ספק אם הרכב זה של ועדות המיכר- זים יש לו את המומחיות הדרושה כדי לקבוע על סמך ראיון אישי מי מתאים או לא מתאים לעבוד בטלוויזיה. (על עצם עבודתן של הוועדות, ראה מיסגרת נפרדת). ואו, עוד בטרם נמסר למשתתפי המיכרום רשמית מה הן התוצאות, פורסמו מרבית התוצאות בעיתונות. לפיהן הסתבר כי מבין 335 האנשים שהציעו את עצמם במיכרום (כולל למישרות הטכניות) נמצאו רק 105

למה שהציגו בטלוויזיה היתה הפעם המ- שימה בלתי-אפשרית באמת. למרות התק- לות והשיבושים, בוצע השידור.

היה זה שיאו של משבר האמון בין עובדי הטלוויזיה לבין הנהלתה, משבר הע- לול לתת את אותותיו בטלוויזיה הישרא- לית עוד למשך זמן רב. כדי להבין את רקעו, כדאי אולי לסקור בקצרה את הש- תלשלות הדברים בטלוויזיה.

בלי מסרה

כ י זרדתה וקיומה של הטלוויזיה הישראלית עמדו מן הרגע הראשון ה- סימן של כישלון. במשך שנים, כאשר עמד דוד בן-גוריון בראש הממשלה, הוא הת- נגד להכנסת מדיום זה לישראל. כאשר שוכ- נע בצורך להקים טלוויזיה, הטיל את תפ- קיד תכנונה על חנוך גבתון, מי שהיה מנהל קול-ישראל.

היה זה לוי אשכול שהחליט בעד הקמת טלוויזיה והוצאתה מידי אנשי קול-ישראל. הוא הטיל על ישראל גלילי להרכיב את צוות ההקמה של הטלוויזיה. גלילי מינה את האלוף אלעד פלד, מי שהיה אז ראש המכללה לביטחון-לאומי לעמוד בראש צוות ההקמה.

בניתנים פרצה מלחמת ששת-הימים. מייד לאחריה, הוחלט על הקמתה המהירה של הטלוויזיה. היה זה הפרופסור אליהו כ"ץ שהיה מופקד על ההקמה. כך קמה הטל- וויזיה בצורה כימעט פרטיזנית, כשהיא מגייסת עובדים מכל הבא ליד.

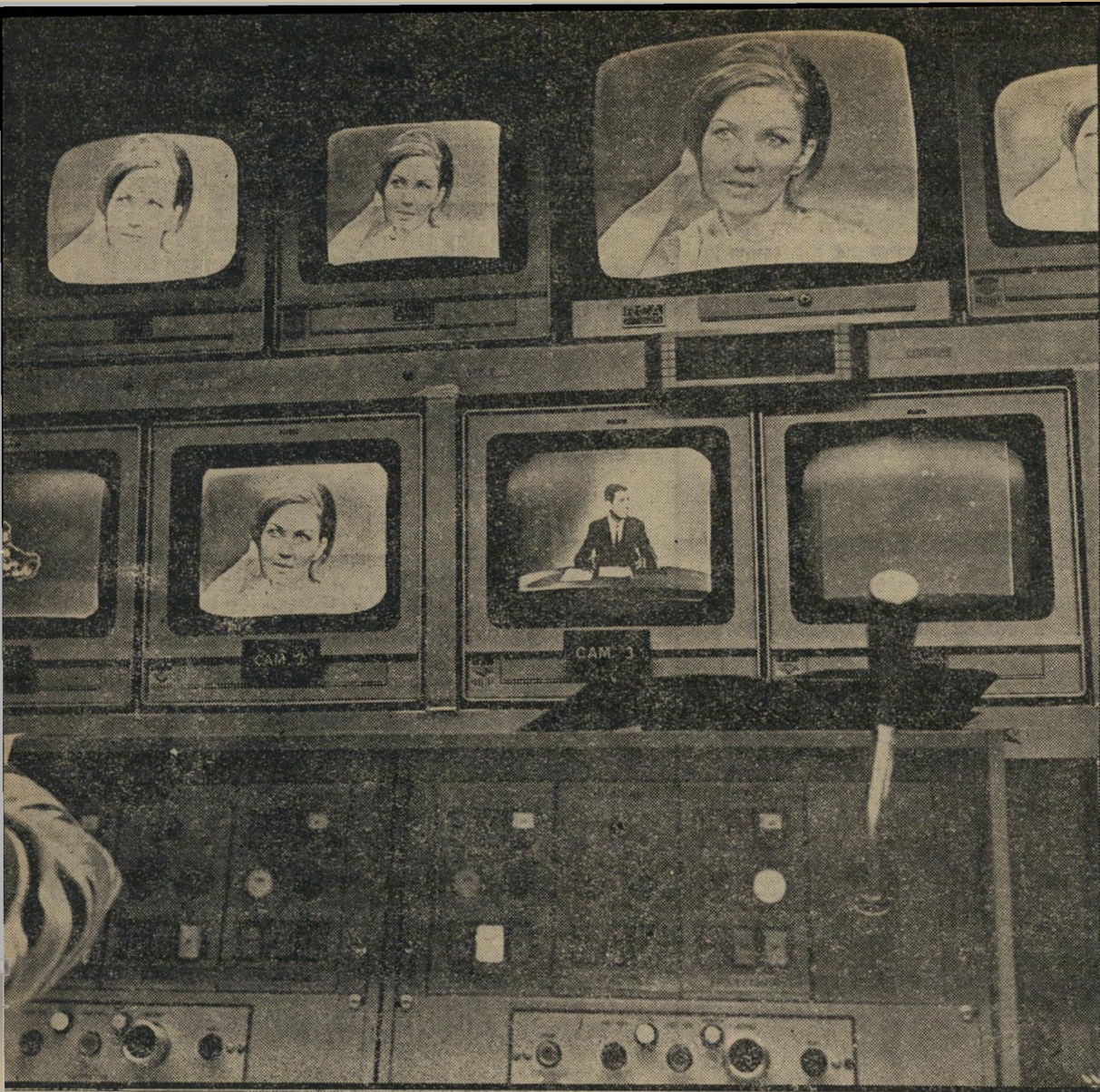
כ-300 איש נמנו על צוות הטלוויזיה. היו בהם אנשי קול-ישראל לשעבר, ישראלים שחזרו מחו"ל, אנשים שהתמחו במיקצועות הטלוויזיה ומומחים שגויסו מארצות-זרות. לכולם נאמר שהעסקתם היא זמנית בלבד, עד לחלוקת המישרות הקבועות באמצעות מיכרום.

אלא שהוצאת המיכרום נידחתה מפעם

מי הושלך? מי ניצול?

עובדי הטלוויזיה הישראלית ממתינים ב- בית הטלוויזיה לתוצאות המיכרום, ש- יקבעו את עתידם. ביניהם נראים יורם רונן, ראש מחלקת החדשות, ומרדכי קירשנבאום,

מתאימים למישרות שהציעו את עצמם להן ואילו 50 נוספים נמצאו מתאימים למשרות נמוכות יותר, משביקשו לעצמם.

אין להם מושג

ההפתעה היתה גדולה כאשר התי ברר כי רבים מבעלי התפקידים הבכיריים נכשלו במיכרזים. ביניהם: **אפרים אבא**, איש רשות השידור ובמאי תוכניות הטבע בטלוויזיה. **יורם רוקן**, מנהל מחלקת החדשות בעברית, נפסל. **יצחק שמעוני**, מנהל התוכניות בעברית. **ליאור רותם**, במאי בעל תואר מ. א. בבימוי טלוויזיה. **אבשלום כ"ץ**, המפיק במאי ה' ותיק, איש קול ישראל מזה עשר שנים. **חגי מאוטנר**, במאי שניים תוכניות מבט לחדשות ובמוקד, בעל תואר ב. א. בבימוי טלוויזיה. **עזריה רפפורט**, במאי תוכניות הבידור. **עמק פרי**, הקריין שזכה לשיא הפופולאריות מקרב קרייני קול ישראל. **שרי רז**, הקריינית הראשונה של הטלוויזיה. **מתי רבן**, מפיק ובמאי שזכה ה' שנה בפרס רשות השידור. **יוסף סוקר ורן רביב**, כתבי מבט לחדשות. ועוד רבים אחרים. כדוגמה לחוסר כל אמת-מידה בבחירת המועמדים, מציגים עובדי הטלוויזיה את מה שאירע במיכרז לעבודות האיפור. מתוך שלוש המאפרות שעבדו בטלוויזיה התקבלה לה מחזור רק המאפרת, עדה ליורוביץ. לעומת זאת, מאפרת ותיקה, שרכשה את נסיונה בטלוויזיה הצרפתית, לא נמצאה מתאימה לתפקיד. "לאף אחד מחברי הועדה אין מושג באיפור טלוויזיה", קבלה הנכ' שלי, "הם אפילו לא באו לראות אותי פעם אחת בשעת עבודה, כדי לראות אם אני יודעת לאפר או לא".

מה היה פסול ומגוחך בועדות האיכרזים בטלוויזיה

קומדיה של מיכרזים

של המועמדים. אין ספק שכושר אישי נמדד, בראש ובראשונה, על-פי איכות המוצר שיצא מתחת ידיהם של העובדים. זהו הדבר היחיד המעניין את קהל הצופים. זוהי אמת-המידה העיקרית שהיתה צריכה לשמש את הרשות. אם כן, עמדו בפני ועדות המיכרזים שתי אפשרויות: **להקדיש לכל אחד מן המפיקים או הבמאים שעה של הסתכלות בתכניותיו, כתבותיו, או סרטיו.** **לערוך מבחנים של ממש לאנשים — מבחנים שיכללו מבחני אינסלינגציה ותרבות כללית, ובעיקר — מבחנים מקצועיים: ניתן היה להעמיד בפני כל הבמאים, למשל, אתגר אחד ולראות כיצד יתגברו עליו. כך ניתן היה לדרוש מכולם להכין סרטון של דקה אחת או שתיים על נושא מסוים, כשלקרשות כולם עומדים אותם תנאים: אותה כמות פילם; אותו מספר שעות צילום; וכיוצא בזה — היה קל ביותר להשוות את ההישגים, ולהגיע לשיפוט צודק. דרך זו לא ננקטה. אף לא ננקטה הדרך הקלה יותר — לצפות בתכניות ובסרטים שהם עשו בטלוויזיה.** כך אירע שבמאי-אולפן בעלי נסיון של שנים רבות — כדוגמת הבמאי העולה מרמניה, **אנדרה קרשור**, אשר הפיק תכניות בידור שזכו לשבחים רבים — נפלו, בעוד שהושארו "במאים" אשר כל תפקידם היה לביים חדשות מן האולפן; כלומר, לפקח על עבודה טכנית פשוטה. כך קרה שנפלו לפחות שני במאי סרטים מעולים — **רמי לוי ורחל חלפי**. לוי (שהפיק וביים סרט נחמד על משקל-מזל וסרט טוב על "חתנים, כלות וכל השאר", ועוד כתבות מספר ליומן "השבוע", ושוטר אחרי שלו נפסל מטעמים פוליטיים) זכה לביקורות טובות ועשה עבודה טובה — ולא נבחר. רחל חלפי (שהפיקה וביימה, בין השאר, את הסרט המשעשע ומלא הפעולות **איך את נראית**, ואת הסרט הדוקומנטרי הארוך **שידוכין**) זכתה לביקורות נלהבות ביותר אף מפי הקפדניים שבמבקרי הטלוויזיה — הביקורות הטובות ביותר אשר זכה בהן איזה משדר-טלוויזיה שהוא — וגם היא לא נבחרה. כלומר, לא איכות המוצר, היא שהכתיבה את הבחירה.

שיפוט

ברכילות

יתן לחשוב שכמות הייצור — היא ששימשה כי קנה-מידה. אך לא היא. למשל, מפיקה חרוצה **כנעמי קמנצקי** שהפיקה סידרה ארוכה של תכניות (אם כי

ה"מבחן" שנערך בסוף השבוע החוקר בקרב עובדי הטלוויזיה פגע, יותר מכל (פרט ל-3 מתוך 4 מנהלי מחלקות, וכמה אנשים במחלקת החדשות), במפיקים ובבמאים. כלומר, זווקא באנשים שעבודתם היתה בבחינת טלוויזיה ממש. במחלקות הטכניות והאדמיניסטרטיביות היה אחוז העריפה קטן בהרבה. לכאורה, צריכה היתה להיות סלקציה של האנשים בעלי התפקידים היוצרים בטלוויזיה שניין פשוט והוגן לחלוטין. שכן, מה הגיוני יותר והוגן יותר לדרוש מן המועמדים הללו להראות בפני ועדה של אנשי-מקצוע סידרה של סרטים, תוכניות ואולפן וכתבות שהכינו במרוצת עבודתם במוסדו ואם כי ניתן להניח כי לא כל הדיעות היו שוות לגבי טיב עבודתם של המועמדים — עדיין ניתן היה לצפות לשיפוט מניח את הדעת: זה וזה עשה עבודה בינונית; זה וזה עשה עבודה גרועה; זה וזה עשה עבודה טובה, ואף, במקרים נדירים, מעולה. הפראדוקס הוא כי זווקא לגבי עובדים אלה, אשר לכל אחד מהם היו באמתחתו הוכחות של ממש מעבודתו — נעשו כמה משקל חמורים, ובסך-הכל נעשה לרבים עול. אחוז העריפה בין הבמאים והמפיקים היה עצום — כ-185%

כלי

קריטריון

היו זכך שתי סיבות עיקריות: פרודציות שיפוט בלתי-יכולנה, והרכב ועדות-מכרזים בלתי-מספיק, בבחירת הבמאים והמפיקים לא עמד לרגלי הועדה שנס קריטריון אחיד. אלה שנשארו לאחר הסינון — אין מציין נת את כולם תכונות-ידידות משותפת אחת. לא איכות עבודה גבוהה. לא חריצות מופלגת בכל המקרים. דאף. למרבית השמחה — לא תמיד כושר ליחסי-ציבור ולהאדרת הפופולאריות שלהם.

אם ניתן לאפיין את ה"ניצולים" באיזה מכנה משותף שהוא, הרי אפשר לומר על כולם כמעט, (עם אחד או שניים יוצאים-לדופן) כי כולם טיפוסים אפורים, הולכי-בתלם ובינוניים-ביותר ממרבית הבחירות. היה זה כאילו נטלה ועדת המיכרזים מקצועה, הקציעה בעזרתה כל יוצא-דופן לטוב או לרע. כל מי שבלט בקרב עובדי הטלוויזיה בגלל כשרון או בגלל סיפשות — נזרק. נשארו רק הבאטלים והבינוניים. בפרסומי-היוענות שונים נמסר מפי מנהלי הרשות וה-טלוויזיה כאילו קנה-המידה היחיד היה "הכושר האישי"

לא תמיד משובחנות, ומפיקה פעלתנית אחרת — **אורנה ספקטור** גם הן לא נבחרו. לא נבחר גם במאי-סטודיו, **סימון פרייטשטאט**, שביים, בין השאר, את הסידרה הארוכה של תכניות **לחישת** בערבית. לא נבחרו עוד כמה במאי-פילם אשר הוציאו מתחת ידם מספר ניכר של רפורטז'ות, אשר אם כי אין להאשימם באיכות-ייתה, הרי אי-אפשר להתעלם מכמותן — אילו אכן קנה-המידה היה הכמות.

חגי פינסקר, מנהל הטלוויזיה, צוטט כאילו אמר שנוסף לאיכות העבודה של האנשים נלקח גם בחשבון גורם כ"עבודה בצוות". לא דוברים ולא יער. המרואיינים לא נשאלו ע"י הועדה לגבי טיב יחסיהם עם אנשי צוותם. כיצד ניתן לקבוע אם אדם הוא עובד-צוות טוב, מלבד ע"י בחינה מדוקדקת שלו ע"י מומחה ו/או פסיכולוג תוך כדי עבודתו?

אם אמנם הובאה נקודה זו גם היא בחשבון — הרי הדרך היחידה שבה ניתן היה למי מאנשי הועדה לנחש אם המועמד הוא איש צוות או שאינו איש צוות — היתה לחיות מפי השמועה והרכילות. מן הידועות הוא כי מפלצת השמועות והרכילות בין כתלי הטלוויזיה היתה אכזרית, סורפנית ולא תמיד שיקפה את המציאות. אף אחד מאנשי הועדה לא עבד בצוותא עם המרואיינים, ולכן גם לא יכול היה לטעות את הרושם שהתקבל על מי מהם מפי השמועה או הרכילות.

בסיכומי של דבר: בפני הועדה לא עמד קריטריון אחיד. היתה תערובת של שיקולים מבולבלים. לא ננקטו הדרכים המינימאליות לאפשר בדיקות איכות עבודתם של האנשים, או כל מבחן שהוא שישקף את אישיותם. לא היה שום קריטריון משותף לבחינות ולא נקבע מראש מה בדיוק בוחנים ומבקשים מהמרואיינים.

סיכום

הרמה

העדר קריטריונים ברורים ואמות-מידה אובייקטיביות, היה גם הרכב הועדה בלתי-מספיק. מלבד המנהל בפועל של הטלוויזיה, חגי פינסקר, ובאיכות רשות השידור, נתן חסם (לו כמעט ולא היה כל מגע אישי עם מרבית העובדים) היה נוכח בועדה גם א. צוקרמן, שהוא הסמינל של הרשות לענייני אמרכלות, ועניינו העיקרי הוא הצד האדמיניסטרטיבי והכספי של הרשות; כך היה נוכח באיכות אגודת העיתונאים, דניאל בלון.

את הצד המקצועי-ממש ייצג רק אדם אחד — זיילברט טופאנו, במאי הסרטים והתיאטרון. טופאנו שאל את מרבית המועמדים רק שאלה אחת. וכמה מן הנשאלים העידו כי יתר חברי הועדה לא נראו קשובים ביותר בעת שנשאלה השאלה המקצועית.

כיוון שכבר בעת פרסום המכרזים הודיעה הנהלת (המשך בעמוד 26)

הטלוויזיה על כנותה לקצץ במספר משרות, וכיוון ששעור התקנים למשרות של במי איסמפיקים היה קטן פי שניים-שלושה ממספר הבמאים והמפיקים בפועל המועד סקים בטלוויזיה — ניתן היה לשער כי הניפוי יהיה דרסטי.

הוסיפו לכך את העובדה שאף במכרזים הפנימיים הגישו את מועמדותם רבים נוסף על אלה שמילאו בפועל תפקידי הפקה ובמיווי (למשל — לעשרה תקנים של במאים נגישו 60 מועמדים במכרז הפנימי בלבד; ל-12 תקנים של מפיקים נגישו 100 מועמדים) — ונקל היה להבין כי ממילא צפויה היתה סלקציה שתקצור ראשים רבים.

השערוריה נובעת מכך כי הועדה אף לא מילאה את מיסת התקנים המועטת ממילא ביחס לגושא-התפקידים בפועל, וביחס למספר הרב של המתמודדים עליהם במכרזים הפנימיים. מתוך 217 המשרות שהוצעו, אוישו במכרז הפנימי רק 155. כך, מתוך 12 תקנים של מפיקים, מולאו ע"י מפיקי-טלוויזיה בפועל רק 4 תקנים. עוד שניים הוקצו לשני עובדי-דריה. 6 תקנים נותרו עדיין ריקים, ומצפים למכרזים ה"חיצוניים".

דומה המצב לגבי הבמאים.

בכך יש לא רק עשיית-עוול למועמדים מקרב עובדי הטלוויזיה, אלא גם סיכון רמתה של הטלוויזיה. היא יוצאת, כאילו, מתוך הנחה שבמאים ומפיקים שעד עתה לא עבדו בטלוויזיה או בדריה, שורצים להמוניהם ברחוב, וכי עליה רק לבחור במעולים שבהם.

האמת היא אחרת. אנשי-טלוויזיה ממש כמעט ואין בנמצא בארץ. מרבית הישראלים שלמדו או התעסקו בטלוויזיה שהם ועובדי דים בחו"ל. ישנם לא מעט אנשים שעסקו בסרטים. אך המעולים שבהם לא יבואו עתה לטלוויזיה לעבוד בשכר המגוחך שהיא מציעה. והאחרים — מי אומר שאם ירשימו את הוועדה לטובה, הם גם יוכלו להוכיח את עצמם בעבודה בתנאי-הטלוויזיה?

תהלוכת-אבל

כיוון שהנהגת הטלוויזיה ידעה מראש, כי ברצונה לאייש אחוז קטן מן המשרות המוצעות, וכי בהכרח יביא הדבר לפסילת אחוז כה גדול מן הבמאים והמפיקים — היה עליה להעמיד את כל עניין המכרזים בצורה אחרת.

היה עליה לומר לעובדים: "רבותי, כיוון שרק מתימעת יעברו את המכרזים, וכיוון שאין לצפות לשיפור שהיה נכון באופן אבסולוטי, ואף לא אבסולוטי-למחצה — הרי שעל כולנו להכיר באחוז ההסתברות הגבוה לטעויות בשיפוט, או לפסילת אנשים לא משום שהם היו ראויים לפסילה. אלא פשוט משום שאין לנו תקן בשביל אותם אנשים.

אם כך, הבה נקרא לילד בשמו: הבה נכריז על כל הפעולה כעל מעין-הגדרה. אלה שיפלו — יפלו. זו תהיה מעין הפלת פור, עם אחוז גבוה של הסתברות לטעות, ועם הרבה מקורות. מי שלא יפול בגורלו להמשיך ולעבוד בתקן — אל יראה עצמו כמנוסה, שכן, למען האמת, בהרבה מקרים לא היתה כאן כל פעולת ניפוי."

כך היתה צריכה להציג את העניין הנהלת הטלוויזיה. או לא היתה מציינת קומדיה מגוחכת במעטה רציני של "מכרזים". כך היתה נמנעת הדבקת תחויות של "נכשל" על מספר אנשים מוכשרים, ועל מספר רב יותר של אנשים שעשו מלאכה בינונית או סבירה, שבדואי לא תיפול מזו שיעשו אלה שיתקבלו במכרז ההיצוני.

הטלוויזיה זקוקה בלאו הכי לכוח-אדם רב יותר מזה שישפיקו לה היושבים-על-התקנים. בלאו הכי היא תצטרך להעסיק עובדים רבים על חווים ומניינים, ועובדים רבים אחרים כפרילאנסרים.

במקום לקיים תהלוכת אבל אל חדרו של חגי פינסקר בסוף השבוע החולף, שם מסר להם המנהל כי הם "נכשלו" — צריך היה להזמין את כל אלה שלא היה מגיע להם להכשל, ולמסור להם כי מפאת הנסיבות, וכו' רק מתימעת בתקנים המיוחסים — וגם זאת, לא תמיד בצדק! — וכי, חרף זאת, תמשיך הטלוויזיה להעסיק את אלה שהוציאו תחת ידם מלאכה טובה באופנים אחרים.

העולם הזה

לא כדאי לראות
לא חשוב לראות
אפשר לראות
רצוי לראות
חובה לראות

קולנוע

ארם בעקבות גורלו (סטודיו, ת"א) שני רוכבי אופנועים צעירים מזכירים את אמריקה לוחדת ומגלים בה צרות אופקים, דיעות קדומות, אלימות ו"בורות לרוב, ולעומת כל אלה, רק מעט מאד הבנה ואהבת אנוש. סרט מדא ו"מעניין. פיטר פונדה.

החיים המתוקים (גורדון, ת"א) סרט של פליני אינו יכול אמנם לעורר שערוריות היום, כבימים עברו, אולם שום חובב קולנוע לא ירצה להחמיץ הזדמנות לראותו שנית, מה עוד שאפשר להביא חין בו בבירור בסימנים המבשרים את כל סרטיו המאוחרים יותר, כולל סאטיריקון.

קאובוי של חצות (גת, ת"א) ניו-יורק של אשפתות, שורצת גנבים קטנים, סוטי מין, גברברים למכירה ונדקומים, ניס, חונקת את יושביה ומשרה אורה של דכאון בצופים בה. במוי מבריק של ג'ון שלזינגר, משחק יוצא מן הכלל של ג'ון וויט ודאסטין הופמן.

הפגיעה בול (ירון, ת"א) סרט מתח יוצא דופן, מצולם ומבויס ב"דרך בלתי צפויה עלידי הבריטי. הן צעיר ג'ון בורמן, על עולם הפשע של סן פרנסיסקו. לי מארין בתפקיד הראשי.

תסכת לי אבל אתה נרשך אותי (פאריס, ת"א) פארודיה על סרטי אימים, מלאת הבדקות במוי (רומן פולני סקי) ומשחק (ג'ק מקגורן ואלפי בס). לי אלה שאינם מפחדים מערפדים.

יום הדיון (צפון, ת"א) והבירה, ירושלים) עיבוד קולנועי נאמן לספר של ברנארד מאלאמוד על פרשת מנדל בייליס. עצמתו של הסרט נובעת מתיאור אי טובי לנות הקיימת היום בעולם בדיוק כמו ב"ימים ההם.

חור בלבנה (תכלת, ת"א) סרטו הראשון והמסורף ביותר של אורי זוהר שנתן פורקן חופשי לדמיון, סיפק המון חמצאות קולנועיות, פחות או יותר מקוריות, בעודתה הפעילה של כל הבהומה התל אביבית.

טופאז (חן, ירושלים, אופרה, ת"א) ספרו של לואין יוריס הובא לבד באמנות גדולה מדי, ומשום כך חסר את הפלפל האופייני להיצקוק. עם זאת, עולה הסרט על מרבית סרטי הרגול האחרים מסוגו.

תיאטרון

הנערים בחבורה (בימות) עולמם של ההומוסקסואלים מספק לי מחזאי מארט קראולי חומר תיאטרוני מר תקן, כשהוא מציג את גבוריו כדמויות אנושיות ולא כנושאים לבריחות ולגוריות, כפי שנהוג בדרך כלל. הביצוע של תיאטרון בימות מוכיח שוב שהצגה יכולה להיות מוצלחת גם ללא סובסידיות.

כלאדם (תיאטרון התאן הירושלמי) מחזה מוסר ימי הביניים ששימש בין היתר השראה לפאוסטס, זוכה לביצוע ה"מדגיש דווקא את הצד הקבארטי-בידורי שלו. רמת משחק חובבנית למדי, אבל ההצגה עשויה לעניין את חסידי התיאטרון לשמו, הזוכים רק לעתים נדירות לראות חומר מעין זה על הבימה.

בידור

חיי כלב (התיאטרון העממי) — גדי יגיל בשיר ובפומון. החומר אינו תמיד כלי שלשלמות, אולם גדי מחפה בכ"י רונן על כל הקווים ומספק ערב של בידור מהנה.

איש חסיר היה (בימות) — אם סרט ראיתם, כדאי לכם לחזות בדרך בה מפרשים הצברים את הלחנים והסיפורים החסידיים המסורתיים.

★ מבחר עשיר ורב גוני של
תנורים וכיורים — שיא
השכלול לבישול, אפיה
וגריל.
★ לעולים חדשים — הנחה
במסים.
★ לאנשי כוחות הבטחון —
הנחה מיוחדת!

איכות מעולה, שרות יעיל ואספקה

דייקנית מוכיחים כי

על **בזגז** יכולים לסמוך

בינג-ליניאל

סטודיו-אקט

צלמי סטודיו אקט חושפים יופי פראי בחיק הטבע בסידרת צילומי עירום מסעירים, וסוחפים אותך אל עולם של ארוטיקה עדינה ויופי מסחרר.

דוגמניות עירום יפהפיות • נופים מרהיבים • זוויות צילום חדשות

כל אלו הופכים את האלבום הצבעוני המהודר של סטודיו-אקט לחוויה בלתי נשכחת לחובבי אמנות העירום.

כריכה מהודרת, נייר משובח, צילומים בגודל 22x30.

מס' קטלוגי 34266 — מחיר — 28 ל"י. בקר במשרדנו או שלח מכתב בצרוף צ"ק או המחאת דאר.

ש.צ.מ. רחוב המשנה 9 ת"א, טלפון 445882.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאודור 136 • מען מברקי: עולמסטר • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלוטות: צינוקגרמיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.

ג'והעדן האבוד

תיאטרון

אדם וחוה חזרו לבקר בג'עדן אחרי היעדר רות ארוכה. היא מתהלכת במערומיה (מת) חת לגרב שקופה וזוג תחתונים אימתניים, הוא מתפעל מהישיג צאצאיו, אבל מוטרד בעצם מן היבלת שברגל יותר מאשר מהת-סוציות אוכלוסיית העולם. לבסוף, נות' רים השניים עירומים כביום יציאתם את הגן, והנחש מתפתל מצחק, על גחונו. אם כל זה אינו עושה רושם מקורי, חכו עד אשר תשמעו את הדיאלוגים. הם מוכרי רים אלף ואחד דברים שכבר שמעתם, וב' הבדל אחד: הם אינם מצחיקים, משעשעים או מבדרים. דוגמאות להומור: "את רוצה לצאת, סימן שאת יצאנית", או "טינוף מכורזו" (מלשון ברוזן מטונף). איפה אתה, נסים אלנו?

אחרי כל זה, מי יעז עוד לומר לשחקנים שאינם טיבעיים, שתנועותיהם מגושמות או דיקלומים עילג? אפשר רק לרחם על אלכס אנסקי שנראה נבזר בדמות אדם, או על נעמי גרינבוים, שאורה אומץ וגילתה את מרבית חמוקיה לראותה. הבימוי של ארנון תמיר היה נאמן לשיג' רתיות המחזה הן בהעמדה והן בהעמקת התפקידים (אם בכלל אפשר היה לעשות דבר כזה).

ואם רעיון הגרב השקופה במערכה האחרונה צריך היה להבטיח את הצלחת הקופה, לא נותר אלא לומר: "הו, הבימה לו הת-קנאת באמת בכלכותה, מוטב היה להתר על הגרב. ולו היה מישוה בהצגה זו ניחן כחוש הומור, אולי היה העירום הופך ב' סופר-שלידבר לקומדיה". אבל מי חשב כאן על קומדיה.

מעניין, מה היה קורה אילו תיאטרון מיסחרי היה מעז להעלות הצגה מעין זו.

● **הלוך חזור** (הבימה) — ימים טובים באו לעם ישראל היושב בציון, ימים שטור פי שמש וחטרי דאגות, ימי אושר, שלחה ושלוש. מחזאי ישראל שוכבים פרקדן לאור השמש בבטן חשופה, ורוקמים משלים פי' לוסופיים על אדם וחוה, ומהרהרים להם בניחותא במהות האנושית ובאפסיותה.

מה רע בכך? מאומה, כתנאי שהכותב הוא שקספיר או יונסקו, מולייר או ברכט. למרבה הצער, ישראל אלירז, אשר כתב את המחזה האחרון המוצג באולם הקטן של הבימה אינו נמנה על חבורה נכבדת זו, ולמראה מחזהו, ראשי הצופה לשאול את עצמו, מדוע בעצם בחר מי שבחר בחומר מעין זה, ומי האיש שנתן את ההוראה להציג אותו.

הלוך חזור צריכה להיות קומדיה פיקחית ומשעשעת, עם מומנטים דרמטיים, בשלוש מערכות שנדחקו לצורך ההצגה המודרנית לשתיים.

● **מערכה א'**: קומדיה נוסח רוסן (הבק' תה הקטנה): אדם וחווה בג'עדן. היא משתע' ממת, חושקת בפירות אסורים ובכל מה שאינה יכולה לראות. הוא שמרני, מעדיף להתמיד בבורותו, אבל מי יכול לעמוד מול הפצרות אשה?

● **מערכה ב'**: הטוב, הרע והמכוער הם קין והבל הנפגשים בסונדק במערב הפרוע. שניהם גם יחד טובים, רעים וגם מכוערים. מי הרוצח ומי הנרצח? אין זה חשוב. זהו רק משל. והנמשל: כל אחד מאיתנו הוא פושע וקורבן בסונדקיה בעתובעונה אחת. לחימום האחרונה, מחלישים השניים מהלך מות נוסח ג'ון פורד (האיש השקט).

● **מערכה ג'**: הו, כלכותה בא להבימה.

זקוק לסכימאטר" מתלונן גיבורו הראשי של הסרט, הדוגל עדיין בדיעה ששוד יכול להיות בהחלט מיקצוע מכובד ונקי, כשי' יודעים כיצד לעסוק בו ונשמרים היטב מסגירה בנפש. אלא שהצעירים חומריהמוח של ימינו, אינם יודעים עוד להעריך מיק' צועיות אמיתית מה היא. האצבע שלהם רוססת על ההדק, הם מפזרים הרוגים על ימין ועל שמאל וסופם כמובן להיהרג כמו כולם.

זהו בערך נושאו של רומא נוסח שיקאגו, סרט מתח ופעילות מבובל למדי, שאינו מנסה לבנות דמויות אלא בובות שעוה, ומנסה להסתיר את כל מה שחסר לו כמו המצאות דרמטיות, או מתח אמיתי, על ידי עריכת מצוידים נרחבים לאורך רחובות רומא והאוסטריות העוקפות אותה. בדרך-כלל, נהוג לומר שיש סרטים המ' זוללים בקהל. הפעם מזלול הסרט דווקא בתיכוריו, ואינו מרשה להם אפילו מידה נחותה של הבקרה. הגננסטר המנוסה ונקי' הכספים (הוא רק שודר אבל אינו רוצה) מתכנן פשעים שרק בנס, ולא מתוך כחנה איש אינו נפגע בהם.

צילומי רומא של אלדו טונטי יפים מאוד. השמלות שתיכנן סיארו גרארדי (איש תל' בושות של פליג') ישימחו לב נשים, ומע' לותיהם של שני אלה בולטות עוד יותר על רקע הבינוניות המשחעת של כל היתר, בינוניות המוכירה את סרטי הטליוויה שי' אפשר לראות בבית.

גרינבוים ואנסקי ב"הלוך וחזור"

מאוד שמה עושה הנוער הערבי עשוי לעניין.

אלימות

ברומא

★ **רומא נוסח שיקאגו** (אלנבי, תל-אביב; איטליה) — היום כל גנגסטר

תחרות הפורנוגרפיה

בשבוע האחרון נפתחה בלונדון תערוכת הרישומים האירופיים של פאבלו פיקאסו. התערוכה כוללת 374 רישומים שונים, פרי עבודתו המאומצת של האמן, המתקרב לגיל 90, בחורף שנת 1968. אם מרבית הרישומים מהווים שיר הלל לאהבה הנופית בכל צורותיה, הרי עשרים מהם נועדים עד כדי כך שאפילו בפאריס, שם נערכה תערוכה דומה לפני כמה חודשים, לא העזו להציג אותם.

לונדון, שהיא כנראה היום הרבה יותר חופשית, כללה גם את עשרים הרישומים הללו והאגודה למען אמנות מודרנית, המארגנת את התערוכה, גורפת כבר ממון רב מכרטיסי הכניסה בעלי המחירים הגבוהים מאוד שנקבעו במיוחד להודמנות זו. אם יש מי שאינו שבע-רצון מן העניין, הרי זה החיפושית ג'ון לנן. גם הוא ערך לפני זמן-מה תערוכה של ציורים אירופיים, ביניהם תיאורים גראפיים מאוד של התעלויות בינו לבין יוקו, אולם המשטרה סגרה את התערוכה עד מהרה. אומנם היו שמועות שגם לפיקאסו צפוי גורל דומה, אבל בינתיים לא קרה דבר. כועס לנן: "מדוע לו מותר, ולי לא?" נו באמת, מה ההבדל בין לנן לפיקאסו?

צריך לדעת מתי להתפשט

שארלוט מורמן היא נגנית צילו אמריקאית שהתפרסמה פחות בשל יכולתה המוסי' קאלית, ויותר בגלל חמוקיה החסובים. וזאת לאחר שזכתה לתהילה כאשר הופיעה בקונצרט פומבי בחוזה חשוף, "מאחר וכך דרשה הפרטיטורה".

לאחרונה הופיעה הגברת מורמן ברביעייה מיוחדת במינה שנתכבה עלי ידי יוקו אונו (גברת ג'ון לנן). היצירה הקאמרית המשונה נכתבה לצילו, פסנתר, קול אדם ושימי' פנזה. כאשר שאלו את הצילנית המיקצועית, מה בדיוק תפקיד הקוף בכל העניין, הסבירה: "הוא מספק אילוזורים".

פעם נוספת חזרה הגברת מורמן לחדשות, כאשר יצא קיצפה על כל מיני מחקות עלובות, המנסות לגזול ממנה את תוארה כצילנית הבליקנית הבינעידית. "שנו בנפשך, ארבע נשים החליטו יום אחד לננן במערומיהן, רביעיית מיתרים של דביוס', מה פתאום? זהו חיקוי וולגארי והמוני, חסר כל טעם. אם אני מתפשטת, הרי זה רק למען האמנות ולא הסנסציה".

מעניין אם גם הקהל שבא לשמע (לראות) אותה חושב על אמנות, ואם כן, על איזו אמנות בדיוק?

מיפלות:בשר קפאיות הפורצות מתוך מיכונים גיאומטריים.

★★ **פסלים קטנים מאמריקה**

(מרכז התרבות של ארצות-הברית, תל-אביב) חתך לא מייא של הפיסול האמריקני של היום. אמנים טובים רבים חסרים ואלו ה' משתתפים שלחו ברובם יצירות סוג ב', בולטות שתי מגמות עיקריות: שימוש ב' חמרים מלאכותיים שונים, ובעיקר בפלאס' טיק, ושילוב בין כשנוכלוגיה המודרנית לפיסול המודרני, כשרוב הפסלים מבוססים על צורות ראשוניות של עיגול, מרובע, קונוס וכו'. "פיניש" טכני מעולה כשה' מגע האיש של האמן הולך ונעלם והיצירות מקבלות את מבטע דיו של המהנדס. בול' טים בתערוכה: פרדריק אברסלי במינס' רה צבועה בצבעים שקופים, אלכס גרום בתיבת-עץ מוארת, המוכירה את כדור ה' איץ מנקודת מבטו של אסטרונאוט. ארי' תור ה'נד בחצי כדור שעליו ניצבים תשעה מלבנים בעלי מישטחים צבעוניים. עיבוד טכני מופלא בדיוק. יוסף לוי ב' תיבת-אור קינטית המבוססת על עיגול בתוך ריבוע, מעניינת בפשטות העשירה שלה. משוטלת בצבעי שחור-אדום של צ'רלס מאטוקס, אחת מהטובות שבתערוכה. קלאוז אדרנבורג, אחד מהפסלים ה' טובים ביותר בעולם, מאכזב מאוד. הפתעת התערוכה: האדישות שמתקבלות כיום המ' צאית טכניות שונות, שהדהימו בקצותן לפ' גי חמש שנים בלבד.

תערוכות

חדש בגלריות

★★★ **אמליה 17** (מוזיאון הנגב, באר-שבע) תצוגה של קבוצה קיסמופול'י טית של תסריטאים הלומדת בפריז, בהדרכת **סטלי הייטר**. בתיסטר לגרפיקה אמנו' תית שנוסד ב'1927 ושם לו למטרה לסתח לדרגה מכסימלית את הטכניקה של התח' ריט. מתוך שלוש קבוצות עיקריות של אנשי המיתר הרחוק, אמריקה הדרומית ארצות-הברית, בולטות שתי הראשונות. היפנים השתלטו על "המופשט", כולל צורות פיסוליות של **טוגשי**, מיסטיקה של מיכונים ערפיליים של **האסאגאווה**, צב' עוניות פופ חריפה של **שיידלונג**, וגמור בפרספקטיבות סוריאליסטיות של מדע'דמיו' נ' של **מאצומאני**.

קבוצת האופ'ארט מאכזבת במיכניות חס' רת הדמיון, כולל מנהל האטליה — סטנלי הייטר. הדרום אמריקנים משלבים את ה' ברוטאליות של הזמן החדש עם הטכניקה של שכנתם — ארצות-הברית. המבריק שי' בחבורה: **אוחאנו טאלאז** (צילי), ב' אירוניות על המחמ שבין האדם למכונה. הישראלי **אברהם אילת** בולט לטובה ב'

תדפיר

קולנוע

בחינות בגרות-מינית

● **מה עושה הנוער הערבי?**

(אוריון, תל-אביב; בריטניה) — קליב דונר

הוא במאי בריטי ממולח מאוד המנסה תמיד לרכב על גלי ההצלחה שבאופנה. אם, למי' של, קומדיות מסורפות הן שנמכרות היטב, הוא עושה את מה חדש שתלתולוה? בזמנו, היה אסילו אחד הראשונים שהביא את סיני' סר אל הבד (סוכן הבית). וכאשר ראה מה יודע דיק לסטר לעשות עם מיקצבי המיץ' עדים ועם כוכביהם בסרטי החפושיות, הח' לים לנסות גם הוא את כוחו ממש באותה רוח.

התוצאה היא מה עושה הנוער הערבי. המוסיקה לסרס נכתבה עלי ידי שתי להקות קצב, הטראפיק וספנסר דייבס, עצמחו אחת מתוך השנייה. אולם דונר החליט, כנראה, מתוך היכרות קרובה, שחברי לה' קות אלה אינם מסוגלים לעשות על הבד את מה שעשו החיפושיות, משום כך הוא הסתפק בנוכחותם רק כרקע מוסיקאלי ל' סרט.

לעומת זאת בחר אוסף של פרצופים צעיר' רים ופוטוגניים, רובם אלמוניים, אותם שיכך בתוך עלילה רוספת על בני-נוער המתמודדים עם בחינות-בגרות ועם בגרות' מינית בעתובעונה אחת, ויכולים לשתיהן בקלות רבה מאוד.

בסופר-שלידבר, מה עושה הנוער הערבי? הוא סרט ורוד, מתקתק ועליל, מין גירסת נעורים של סרטי דוריס דיי, מכאן ועד לדמותו של נוער העולה לבריאות נגד מלחמת ויאט-נאם, מרחיחאנה ונמצא בקרע גלוי עם עולם האתמול, המרחק הוא רב מאוד. בעצם, קשה אסילו למצוא רמו' לכך. ההורים, לדוגמא, הם זקנים, קצת מטומטמים, אבל נבילים בהחלט ואפילו חביבים לפרקים.

אם חן הנעורים של שחקנים כמו בארי אבנס וג'ורדי ג'יסין (הטרמפיסטית) יכולים להשכיח ליקויים יסודיים מסוג זה, ייתכן

ג'ורדי ג'יסין ב"מה עושה הנוער?"

במדינה

המחיר, עד עתה, הגיע ל-1.2 מיליון ל"י. אגד, שניתן לו להבין שהזמנתו לא תבוצע, ושהפיגור באספקה סיכן את כושרו המיבצי. עי, נאלץ להזמין 120 אוטובוסים בלייזאנד בהולנד, במחיר 75 אלף ל"י אחד — לעומת 65 אלף ל"י ליחידה מתוצרת אשדוד.

הולנד, יוון — רק לא ישראל. הצעה נוספת, לחסוך בדמי ההובלה היקרים מהולנד לישראל, וכן מישראל לרוב מנייה, נתקבלה גם היא בהתנגדותם של גורמי ממשלה: "אנחנו רוצים שעל האוטובוסים יהיה כתוב מיוצר בישראל", טענו.

עד עתה קיבל אגד מהולנד שלושים אוטובוסים בלבד, נאלץ להזמין מאה נוספים ביוון. מחירים של אלו נמוך אמנם מאלו המיוצרים באשדוד בכ-7,000-8,000 ל"י ליחידה — אך גם עליהם צריכה ישראל להוציא דולרים, שבה חסרים לה עתה. כך נתבקש האורח — שאליו, בסופו של דבר, מגיעים גרעונות אגד — לממן את פעילותם המדינית והמסחרית של פקידיו ממשלה מבריקים. ייתכן אמנם שבסופו של דבר אין באמת נפקא מינה באיזו דרך משלם האורח — כי הרי הוא תמיד משלם, אבל אולי רצוי היה, סתם למען הסדר

הקיבוץ

איך להצליח בעסקים — עם אידיאולוגיה?

"הקיבוץ הארצי (של קיבוצי השומר הצעיר) מציע למכירה שניים ממפעליו — נעמן, (חרסינה) ואסקר, (צבעים) — מסיבות אידיאולוגיות", הודיע בשבוע שעבר רפאל אלון, מנהל חברת-האם של שני המפעלים. הוא גם פירט את הסיבות: "איננו יכולים להרשות לעצמנו להחזיק שני מפעלים הי-מסטיקים 450 פועלים שכירים, מחוץ לתחומי הקיבוץ, כשרק המנהלים שם הם חברי קיבוץ. הדבר איננו בריא."

הפסדי מיליונים. דבר נוסף שאיננו בריא הוא מאזנם של שני המפעלים. לנעמן ואסקר 14 מיליון ל"י חובות. בשנה שעברה שילמה חברת-האם 2.4 מיליון רק ריבית — וההפסד של נעמן הסתכם בשניים ורבע מיליון ל"י.

בתנאים כאלו, נראה ברור מדוע נכשלו עד כה מאמציו של אלון, הנמשכים כבר ארבע שנים, למכור את הפיל הלכן שבידיו,

הטכניון מכון טכנולוגי לישראל

נמשך רישום מועמדים לשנת הלימודים תשל"א 1970/71

הרישום ימשך עד יום ו' כ"ז אדר ב' 3.4.70.

בחינות המיון יערכו בתאריכים הבאים: —

מתמטיקה: ביום ג' ל' באב תשל"א — 1.9.70

פיסיקה: ביום ד' א' באלול תשל"א — 2.9.70

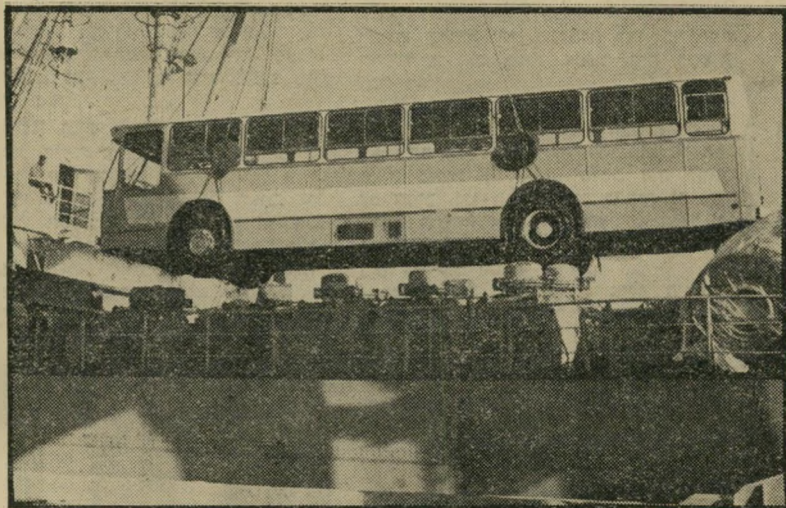
ציור (למועמדים לפקולטה לארכיטקטורה ובינוי ערים): ביום ה' ב' באלול — 3.9.70

פרטים נוספים וטפסי הרשמה אפשר לקבל בין השעות 13.00 — 08.30 במשרדי הרישום:

בחיפה: קרית הטכניון, בנין אולמן חדר מס' 411

בתל-אביב: משרדי הטכניון, רח' לייסין 14

בכארישבע: אוניברסיטת הגלב, בית הייאס

האוטובוסים מהולנד מגיעים לארץ 10.000 ל"י יותר

הטוב, שמשרד החוץ יפעל רק במיסגרת תקציבו, בלי להגיש לאורח חשבונות צדדיים.

דרכיחיים

אמצעי שיכנוע

מה מחפשת בחורה אצל אביר חלומותיה? יפיתואר? פיקחות? נימוסים? אבירות? לא אף אחד מאלה, לדעתו של אריה פורת הדון זיואן התל-אביבי המזוקן, שבאי הדיסקוטקים בעיר מכירים אותו כרפי בעל מכונת הקומת הכחולה וההדורה, והמוקף תמיד בלהקות של בתולות צעירות ויפהפיות. לדעתו של רפי, מה שבחורה מחפשת בגבר מתבטא במילה אחת: כסף.

את דעתו זאת אף אמר רפי לצעירה העונה לשם אורה הורוביץ, כאשר התברר לו כי היא עומדת להינשא לצעיר בן 26, משה כהן, אף הוא דמות מוכרת בהחי הדינוגופי: "עזבי אותו". ניסה רפי לשכנע את אורה העקשנית, "אין לו גרוש על הנשמה! בואי אלי ויהיה לך טוב", הבטיח. אורה שדחתה באדיבות את ההצעה, סיפרה עליה לארוסה, משה כהן. זה מיהר להתקשר עם רפי, והודיע לו שאם יחזור על הצעה זו באונוי ארוסתו הנוכחית, או כל ארוסה אחרת — יאלץ לשבור את ראשו.

למחרת פסע רפי לתומו ברחוב דינוגוף בדרכו לביתו, כמנהגו מדי ערב. כשעבר על פני המליק-באר סופר, הבחין לפתע במשה כהן מסב שם בחברת ידידים שופע חיוכים. "רועה זונות", צעק רפי לעברו.

משה כהן, כך הסתבר, החליט שלא לפתור את הסכסוך באמצעים אלימים. וכך, מצא את עצמו השבוע רפי — אריה פורת, מנהל מחלקת הצביעה של פורד יושב באולמו של שופט בית-משפט השלום יוסף מגוריכהן, כנאשם בהוצאת שם רע.

בבית-המשפט הסכים רפי לסיים את העניין על ידי תשלום 500 לירות לכהן — בתנאי שזה יתרום את הסכום לקרן נכי צה"ל. כהן לא הסכים. השופט דחה את המשך המשפט והצדידים מנסים בינתיים למצוא מתיר הולם לשמו הטוב של כהן הנעלב.

בזמנו כבר היה כור מוכן לקנות את אסקר, תמורת 4.5 מיליון ל"י, אולם הקר בוך הארצי סירב, התעקש על עיסקת חבי-לה — הטוב, הרע והמכוער יחדיו. לכך התנגד כור.

ואו, בעור הקיבוץ הארצי ממשיך בי מאמציו להיפטר מנעמן ואסקר מסיבות אידיאולוגיות — הוא עשה מעשה מפתיע: רכש מפעל נוסף לצבעים, סולגון, במחיר 400 אלף ל"י. הסיבה, כפי שהסביר אלון: "אנו נמכור את סולגון לכור, יחד עם התשלובת אסקר-נעמן. קנינו את סולגון רק כדי שטמבור (מתחרהו של אסקר) לא ירכוש אותו". אין ספק שהעניינים האידיאולוגיים הללו סבוכים במקצת.

תחבורה

עסקים

מפוקפקים מאד

מהי הסיבה האמיתית, שבגללה נכנע שר התחבורה הטרי בקלות רבה כל-כך לתביעות של אגד? זוהי השאלה המרחפת בי חוגים נרחבים בענף התחבורה — במיוחד בהתחשב בעובדה שעזר וייצמן מוכר כי אישיות שאינה חוששת מהתמודדות. ייתכן שהתשובה טמונה בעובדה, ש-הממשלה עצמה אשמה בחלק מגרעונותיו של הקואופרטיב — ובחור כזו ודאי שאינה יכולה להגן על הציבור.

משרד החוץ התערב. במקרה אחד לפחות גרמה ממשלת-ישראל לאגד גרעון של 1.2 מיליון ל"י. בשנתיים האחרונות הזמין אגד 663 אוטובוסים אצל חברת לייזאנד אשדוד, אולם עד תחילת שנה זו קיבלה רק 206 מתוכם. הסיבה לא היתה נעוצה בכושר ייצור לקוי של לייזאנד. אורבא — לייזאנד יצרה במלוא תפוקתה. אלא שבלחץ ממשלתי נאלצה להתכחש להתחייבותיה לאגד — ולמכור במקום זאת את האוטובוסים האלו לרומניה. משרד החוץ היה מעוניין לפתח את קשרי המסחר עם ארץ זו — בכל מחיר.

בית-הספר המרכזי ללימוד נהיגה

"שמחי"

מציע לך תנאים טובים ונוחים בשיטה קלה ומחירה. מהשעור הראשון לומדים במסלול הסטט.

לימוד תאוריה חינוס!

שיטת הלימוד מאפשרת לך לחסוך לפחות 40% מהוצאות הרשיון. תהיה נבון ותקבל תמורה מלאה לכסףך. התשלום: 20% במוזמן וחשאר בתשלומים נוחים ללא ריבית.

הקץ לבעיות רשיון הנהיגה למד בבית-הספר לנהיגה המרכזי

"שמחי"

רח' שנקר 63 חולון, טלפון 846333, אוטובוסים 29, 89, 88.

השד אינו

נורא כל כך

כרגע, אופנת החזה החשוף עדיין מגמגמת: קשה לדעת אם היא תתפ- שט ברחוב (האופנה) או תישאר נח- לת ההיסטוריה של הטירוף הנשיי. אך אם תוכרע הכף — כלומר החז- זיה — תמצאי את עצמך בדיכמה חמורה של גילוי-לב: האם לצאת ל-

● **פקידה עדינה כהן:** בחזה חשוף? אולי כן. אני רק מפחדת שאם יתחילו בזה, החזה יחול לעניין את הגברים (אוי ואבוי).

● **רקדנית לארי פרממוס:** בחזה חשוף לא אלף, אבל בלי חזייה אני הולכת תמיד.

● **פקידה מתי ורדי:** בלי חזייה — בסה. כבר היום אני הולכת. עם חזה חשוף אלף רק אם כולם ילכו.

● **שחקנית מרים גבריאלי:** אלף בחזה חשוף או בחולצה שקופה רק אם כולם ילכו. בינתיים אני לובשת חזייה שקופה עם חולצה הדוקה רגילה. (חוכמה גדולה).

● **מלחינה דרורה חבקין:** אני בכלל הולכת בלי חזייה. אשר לחזה חשוף

זירמן אוניקובסקי

גילה אלמגור

רחל אטאס

● **זמרת שושנה דמארי:** בשבילי לי אישית, זה בלתי אפשרי ללכת בחזה חשוף — או אפילו בלי חזייה (והמבין יבין, ומי שלא מבין, שיראה את שושנה בפרופיל). אבל בפרינציפ אני בהחלט לא שמרנית בנידון. אלא מה? יש להעמיד תנאי אחד, לדעתי: אנה, רק לא חזה תלוי.

● **שחקנית רחל אטאס:** מתנגדת להופעה בחזה חשוף. אפילו לחולצות שקר פות אני מתנגדת. אני אדם שמרני.

● **שחקנית גידה אלמגור:** לא מעוניינת — לא מעוניינת — לא מעוניינת. (בסדר, בסדר — לא צריך לצעוק).

● **אשת ראשיהעיר ברוריה נאווי:** בחזה חשוף? כן. תלוי אבל באיזו שעה של היממה.

● **שחקנית זירמן אוניקובסקי:** בהחלט מוכנה ללכת בחזה חשוף אפילו אם ילכו ערומים, אלף גם אני. להיות טבעי זה יפה. מה יש, באפריקה לא הולכים ערומים? (כך הולכים? בינתיים, אני הולכת כך בלי חזייה).

● **פקידה יהודית בריבסט:** ל- בעלות חזה יפה, זה יפה. לאחרות — לא כל כך אסתטי. אני עצמי מעדיפה כרגע את הצניעות.

● **חיילת חנה קודק:** כן. חזה חשוף זה מקורי ויפה. זה רק לא אסתטי כשהסחורה לא טובה. (נ, הסגנון של צה"ל).

● **אשת-שחקן אהרונה דיין:** מה? בחזה חשוף? מי, אני? אה... אה...

שושנה דמארי

חנה קודק

אהרונה דיין

יהודית בן-בסט

הולכת בלי בעיות. זה גם חוסך לי בחק- ציב. (שיטת חיסכון נהדרת. כדאי להמשיך את המחשבה עד הסוף).

● **עקרת-יבית דרורה פוסטיאד:** כן, אני מוכנה ללכת בחזה חשוף. כבר כיום אני נוהגת ללכת בלי חזייה. זה פשוט נוח.

● **ציירת שרה אסף:** אני אקבל את האופנה החדשה בידים פתוחות, והייתי מציעה את זה לכולן. לבחורה לא שמנה זה יפה וסקסי, פרקטי מאוד לקיץ וגוון מישטח נהדר לתכשיטים. בינתיים כיום אני הולכת בלי חזייה בכלל.

● **דוגמנית ערים רודינסקי:** חזה (המשך בעמוד 31)

— לא גיבשתי לי דיעה עדיין. אולי כדאי לשמור על משהו בלעדי בכל זאת?

● **מורה רותי להב:** אני שמרנית ולא מתביישת בבושה. בחזה חשוף לא אלף. חזייה שקופה עם חולצה רגילה — כן. גופה הערום של אשה יפה — אבל לא ברחוב.

● **"מישטח נהדר לתכשיטים"**

● **משוררת רות דורון:** לא אלף בחזה חשוף. למה לי שיידעו כולם אם יש לי חזה יפה או לא? אבל בלי חזייה אני

אני — בחזה חשוף? אה... אה... (הבנתי, הבנתי — לא צריך להסמיק. מותר לבן-אדם לשאול, לא?)

● **הגדול, היפה והמכוער**

● **מורה גבטניקה יונה עפרון:** אני מוכנה לכל. רק שיתחילו ללכת — אני מיד אצטרף.

● **אשת-שחקן מיקי אמדורסקי:** בהחלט מסכימה ללכת בחזה חשוף ובחול- צות שקופות. כיום אני הולכת בדרך כלל בלי חזייה. אין לי התנגדות לחופש ולטבע.

אם היו לך אי פעם סיבות מדוע לא להשתמש בריסים מלאכותיים- הלנה רובינשטיין מבטלת אותן. זו אחר זו.

בשני גוונים: חום ושחור. לבחירתך
ריסי Illumination חזאים, טבעיים,
מלאים או שעירים.

Helena Rubinstein

ריסי Illumination של הלנה רובינשטיין
קלים להדבקה, מקשטים את עיניך
מבלי שניתן להבחין בהם.

שימוש מסובך? לא בריסי Illumination.
הם חתוכים למידה, מעוצבים לפי קו
העין, מעוגלים תמיד, עמידים בפני
מים.

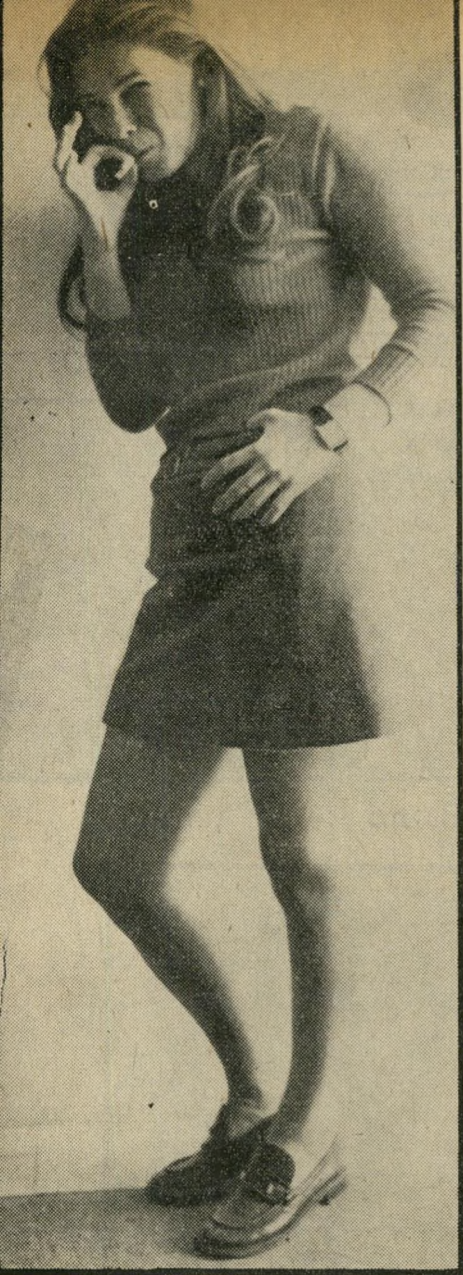
כבדים? לא ריסי Illumination. הבסיס
הדקיק והגמיש התומך בהם עושה
אותם לקלילים להפליא.

אינך מעיזה? נסי ריסי Illumination
החדשים. הם יראו טבעיים כאילו היו
ריסייך האמיתיים.

חדש, מיוחד: מצמד רסים בעזרתו
כה קל להדביק ריסיים.

יעוץ קוסמטי ניתן חינם במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין, שדרות קק"ל 94 תל-אביב, בימי ב' ו-ד', בין השעות 3.30—6.00 אחה"צ.

במדינה

דרכי-חיים

עוד ממזר באשמת הרבנות

כאשר, בעוד ארבעה חודשים יחלו ל-
אדוארד ליבוביץ' בן ה-24 בנו הבכור
כשהוא ממזר — יוכל אדוארד להודות
לרבנות בחיפה.

אדוארד הוא ימאי וצייר. אגנס בת ה-22
היא סטודנטית, בתו של מורה קתולי מ-
אנטרפון. שם גם הכירו השניים, התאהבו
ממבט ראשון. אדוארד החל מבקר בביתה
של חברתו, התחבב גם על הוריה. כאשר
החליטו להתחתן, נתנו להם הוריה של
אגנס את ברכתם, הסכימו אפילו שבתם
תתגייר.

הצרות התחילו ברבנות. אדוארד
המאושר חזר לאונייה, כשהוא מתכוון להת-
חתן בקרוב. כדי לחסוך כסף, התחיל למ-
כור את ציוריו בנמלים בהם ביקר. לבסוף
עזב את עבודתו, שב לבלגיה כדי לשאת
את אגנס. לא היה דבר שימנע זאת ממנו.
או כך, לפחות, חשבו בני-הזוג.

הצרות התחילו ברגע בו טילפן אדוארד
לאביו בישראל, בישר לו את החושה, כי-
קש ממנו להוציא עבורו תעודת-זרקות.

הרבנות סירבה להיענות לבקשה, הודיעה
לאב כי אדוארד לא יקבל את התעודה עד
שלא יופיע במשרדי הלישכה בעצמו. אד-
וארד פנה לקונסוליה הישראלית בבריסל.
הקונסול הבטיח לטפל בעניין. עברו חוד-
שים — והתעודה המיוחלת לא הגיעה.

בשלב זה החליט הזוג לבוא לישראל.

חגית ואדוארד ליבוביץ'
בחודש הרביעי להריון

הם היו בטוחים כי בארץ יפתורו כל הבע-
יות. בדצמבר 1969 הגיעו לחיפה. אגנס
התאקלמה בארץ מייד. משפחתו של אדוארד
קיבלה אותה בנדיבות פתוחות. היא שינתה
את שמה לחגית, ועד מהרה חשה עצמה
כישראלית לכל דבר.

למה האכזריות? בינואר 1970 פנתה
חגית לבית-הדין הרבני בחיפה, הגישה בק-
שה לגירוש. בית-הדין נתן לבקשתה את
המיספר 1639/ש, פסק כי יטפל בפרשה
רק בסוף השנה. דחייה זו לא היתה אולי
טראגית כל-כך, לולא היתה חגית בחודש
הרביעי בהריון. היא רצה לרופא, קיבלה
ממנו אישור בכתב, ושבה לבית-הדין. התי-
שובה לא השתנתה: בית-הדין לא יטפל בי-
בקשתה עד חודש נובמבר, הריון או לא
הריון. התוצאה: ביום בו תידון הבקשה
לרבנות, יהיה כבר הילד בן חמישה חוד-
שים.

לא פחדתי לבוא לישראל למרות שיש
כאן מלחמה, אומרת חגית. לא פחדתי
להתחיל בחיים חדשים לגמרי בארץ זרה.
הרגשתי רצויה לגמרי — עד שפנית לרב-
נות. אני רוצה להתגיר. אני רוצה שלילד
שלי יהיה אב. אני רוצה שהוא יהיה יהודי.
מדוע דוחים אותי? למה האכזריות הזאת?
מוסיף אדוארד במרירות: אם בארצי
שלי אני לא יכול לשאת את אס-בני לאשה
ולתת לתינוק את שמי, אסע לקפריסין לע-
שות זאת. לרבנות אולי לא איכפת מהאשה
והילד שלי. אבל לי איכפת.

הפושטות זהו הסיפוס שפני

יורח לחקות: דמות הפושט הישראלי המ-
צוי — בעל ההופעה הרשלנית והשחצנית.

חבורת החיילים הגדולה רעשה.
בקושי ניתן היה לשמוע את הנערה
הגינגית שליד המיקרופון, שניסתה לח-
קות מונולוג של ילדה קטנה. הגינגית
היתה נבוכה. לפתע היא הפסיקה את ה-
מערכון שלה, הצביעה לעבר אחד החיילים
שהרעיש במיוחד.

„שמע! בקשר אליך יש לי בדיחה...“
אמרה הגינגית. האיש השתתק. כמוהו
עשו גם חבריו בקריצה ממזרחית, כשהחיו
שוכב בקצה פיה סיפרה אז הגינגית:
„בבית-המשוגעים עשו מסיבת-פורים. ער-
כו תחרות תחפושות והמשתתפים עלו על
הבמה. שלושה מהם עלו עירומים לגמרי.
למה התחפשת? נשאל האחד, לפצצת
אטום, השיב.

ולמה התחפשת אתה? נשאל השני.
לפצצת מימן.“

כשנשאל השלישי למה התחפשת, השיב:
לפצצת זמן!

„שמעו זאת שאר המחפשים ומיד הח-
לו לברוח כל עוד נפשם בם. שאלו אחד
מהם: כשאחד הודיע שהתחפש לפצצת-
אטום — לא ברח. גם מפצצת-המימן לא
ברח. למה ברחת מפצצת-הזמן?“

„מה זאת אמרת?“ השיב הנשאל. „ראי-
תם איזה פתיל קצר היה לו.“

החיילים צחקו. יותר לא היו הפרעות.

★ ★ ★

השמנונות מהשומר

הצעיר

פנינה ברגר (24), שאף אחד אינו
מכיר אותה בשם זה, אלא בכינוי
„פנינה הגינגית“, יוצרת על הבמה תדמית
הקשורה למה שאנשים מתארים לעצמם
שיש בגינגים: חריפת-לשון, חסרת מורא-
ציבור, שחצנית וללא מעצורים.
אבל מאחורי הדמות הזאת של הגינגית
הטיפוסית והצברית המצויה מסתתרת דמות
קצת שונה. של נערה רגישה, ביישנית לפי-
עמים, חסרת מרפקים עם הרבה התלבטו-
יות והמון חלומות.

בִּי-פִּרִי — הֵי חֲפֵשִׁית!
בתחנות החמיכה בִּי-פִּרִי של בִּי-פִּלֶקס
העשויים מסיב אורירי חדש.
מתאימים במיוחד לנבישה מעל גרבוניים.
אח תאהבי את עצמך בִּי-פִּרִי של בִּי-פִּלֶקס.
מזכירי משוגעים בישראל נ"י

מסוויצריה
מיחוד עבוקר! הספרי האינוטימי בעל המוניטין הבינלאומי
חביל - HIBITANE
Bidex
הקפירי לדרוש בפרומריה שלך את - Bidex

רבו מקצות משתלם ופרנסה בטוחה בזמן קצר ובהדרכה מקצועית מעולה
ספרות נשים
קורסים יום וערב
מתיחת הקורס
15.3.70
דיאנה
רייט 1, ת"א (כנר דיזינגוף) טל. 226066
הוותק, הנסיון, והמתייץ שלנו ערובה להצלחתך!
המצטיינים בקורס יישלחו להשתלמויות חנים באירופה.

ג'ינג'ית לא נורמלית

בינתיים היא מחלקת את עצמה. מרבית הזמן היא יושבת בית, בדירתה שברמת אביב, שם היא מגדלת ילדה ג'ינג'ית בת 3. אבל בלילות היא נודדת על פני הארץ, נוסעת למקומות הנידחים ביותר כדי להתייצב מול זרקורים מאולתרים ולהצחיק קהל בתוכנית של מערכונים וחקיקויים. "אני מחקה מאז שאני זוכרת את עצמי", מספרת פנינה. "ביום הראשון בכיתה הספר

פנינה ברגר

כבר עיקמתי את הפה וחקיקתי את ה' מורה. אמא אמרה לי אז: את תלמידה טובה כבר לא תהיי." אמא צדקה. מה שהיה חשוב מכל היתה תנועת הנוער. מי זאת פנינה הג'ינג'ית? כולם ידעו — נערה שמנמנת עם חולצה כחולה ושרוך לבן, הג'ינג'ית של השומרה הצעירה, שנזרקה ומבית הספר התיכון מפני שהמורה לפיסיקה היה החבר שלה. גם הוא נזרק. אבא עבד בתיאטרון הבימה. פנינה יכלה לראות הצגות תיאטרון בלי סוף. את אירמה להידוס ראתה 14 פעם. בעזרת קשרי האבא ניסתה להתקבל לבית הספר ה' דרמאטי בבית צבי. פאני לוביץ' החליטה

התנדבות במוצבים

"אין דבר שאני יותר אוהבת מאשר להופיע בהתנדבות בפני חיילי צה"ל", אומרת פנינה. כאן היא נראית בשעת הופעה בפני חיילי צה"ל בביקעת הירדן, כשלידה ניצב הזמר רמי ניר.

שהיא לא תהיה אף פעם שחקנית וסילקה אותה משם. שחקנים וחקיקים ניחמו את פנינה: "אם זה מה שאמרה לך פאני לוביץ' אז את שחקנית כן תהיי". אבל זה היה קשה להיות. היא הגיעה לזה דרך מבחן ללהקת פיקוד מרכז כשי היתה עוד בת 17.

שם גם הכירה את בעלה, גדעון, שהיה האקורדיוניסט של הלהקה. "הוא לא שם עלי ולא רצה להיות חבר שלי", נזכרת פנינה. "אז החלטתי להתלבש עליו. סיפרתי לו שיש לי אבא עשיר". אחרי שהשתחררו הם נישאו. גדעון הפך לכלכלן. פנינה לי עקרת בית. אבל הגיוק של ההופעה על הבמה לא הירפה ממנה.

★ ★ ★

לא מכירה אנשים

היא הרכיבה דעצמה תוכנית קטנה משלה: מערכונים, אחד מהם שי כתבה בעצמה, חיקויים ומונולוגים של טיפוסים שונים. עם זה היא מסתובבת ב' ארץ ומופיעה בחלטורות. היא שונה מה קולגים שלה בבראנזיה ואוהבים אותה מה רגע שהיא עולה לבמה. אלה שמכירים אותה צועקים: "את מוכשרת! מוכשרת! למה את לו דוחפת את עצמך?"

אבל אז מתגלה פנינה הביישנית. "אני לא מכירה אנשים", היא אומרת, "אני לא יושבת במקומות הנכונים ולא מסתובבת בין הבהמה. אז מה פתאום שאני אלך ואציע את עצמי. אם היו ממליצים עלי או באים אלי, זה משהו אחר."

עד שיבואו היא ממשיכה לחלום על הופעות בתיאטרון, על משחק בסרטים, אפי' לו יהיו אלה רק סרטוני פירסומה. היא מכינה לעצמה תוכנית חדשה, מומינה חומר אצל מחברים. תוססת, מליאת עליצות ו' שמחת חיים, יודעת פנינה: יום יבוא ועוד

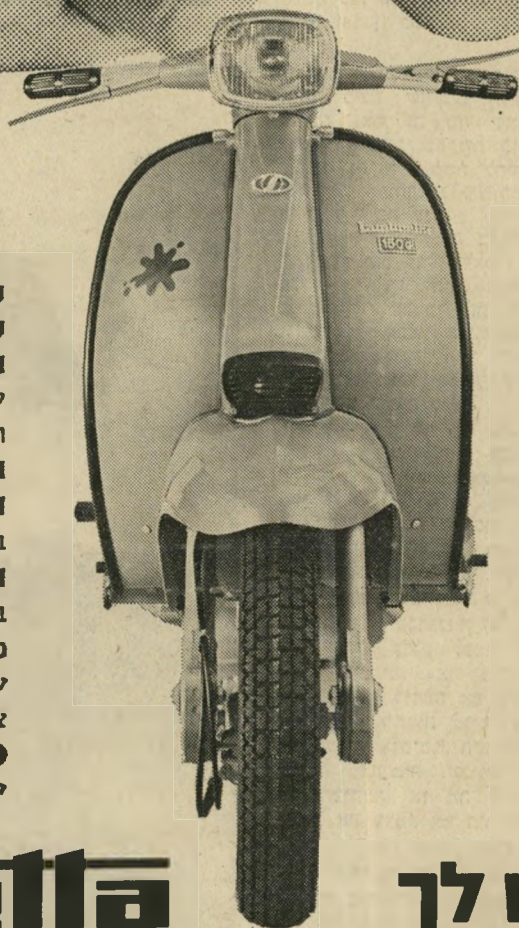
ג'ינג'ית זה אופי סבורה פנינה. שמאז ילדותה טבלה בגלל העובדה ששע

עכשיו יש למברטה

פרסום גלילוס - מורה - הרמתי - 73

שימו לב!
לתקופה מוגבלת ניתן
להשיג את הדגמים
החדשים במחיר הישן
וככל הקודם זוכה!

סוכנים בלעדיים לישראל:
קפריש הפצת מכונות בע"מ
תל-אביב: בית הדר, דרך פ"ת 19,
טל. 2-623441 ● **חיפה:** רחוב
העצמאות 98, טל. 537059.
מפיצים ראשיים:
תל-אביב: "ס.ג." חברה להשקעות
בע"מ, רח' השרון 10, טל. 31755 ●
חיפה: ש. בן-דב, הדר-הכרמל, רח'
ביאליק 6, טל. 63981 ● **ירושלים:**
מוסך "סילון". מרכז מסחר, רח' אליהו
שמע 15, טל. 26940 ● **רמת-גן:**
צבי רון, רח' זיבוטנסקי 48, טל. 727341
● **עפולה:** הדאל סלע בע"מ, רח'
יהושע 52, טל. 22195.

עכשיו יש למברטה חדשה, **LS**
דגם 1970, עם יתרונות לא נורמליים:
הקטנוע היחיד בעולם עם **מעצורי**
דיסק. קל בכ- **30 ק"ג**. המנוע
במרכז הקטנוע (ישיבה הרבה יותר
נוחה לבת-הלוויה!). הגלגל הקדמי
בתוך **מזלג כפול**. השילדה מצנורות
פלדה איתנים. בולמי זעזועים **כפולים**
היציבות על הכביש **פנטסטית**, בלי
שום "משיכות" הצידה אפילו במהירות
120 קמ"ש. העיצוב חדיש ומקסים.
וכל זה לא עולה **אף פרוטה אחת**
יותר מקטנועים רגילים ופשוטים!

Lambretta

יש לך הכל אם יש לך

לראשונה בארץ: חברה מיסחרית

מפרסמת מודעת עירום!

נכשיו יש פירסום עירום

לידת מודעת העירום הראשונה בישראל, לא באה בקלות. מספר מולה הרמתי, שנוי על ידי "פירסום גלבלום": הצענו לכמה דוגמניות ישראליות להצטלם בעירום. הן סירבו. נעשה עוד ניסיון אחד: לחפש חשפנית מיקצועית. מולה הצלם החל בסיבוב בבארים של תל-אביב. ב"כלוף" נעצר. עינו צדה את וירגיני אליסה. מולה סיפר לה על המודעה. היא הסכימה שבעירום שלה ימכור "למברטות", אך דרשה 1000 ל"י. "היא היתה שווה כל לירה שקיבלה", אמר הרמתי. "צילמתי אותה במשך חמש שעות והיא לא נחה אפילו רגע. להיפך, היא זירזה אותי בעבודה." הבעייה הראשונה נפתרה: יש תמונות עירום ויש מודעה. עכשיו צריך למכור אותם. הבעייה היתה: האם יסכימו עיתוני ישראל לפרסם את המודעה? ל"הצופה" לא מסרו מודעה, כנראה מבני שקוראי עיתון זה אינם משתמשים בקטנועים. "מערב", לעומת זה, הסכים, בתנאי שישימו פס על החזה. האחרים עדיין שוקלים.

נערת הפירסום

שעשתה השבוע היסטוריה בישראל היא וירגיני אליסה, שתמונות העירום שלה

קישטו לראשונה מודעות מסחריות בעיתונות הארץ. וירגיני מופיעה כחשפנית במועדון-הלילה כלוף. דוגמניות ישראליות סירבו להתפשט לצורך מודעה זו.

אם מישו לא שם לב לכך, כדאי שיתחיל לעשות זאת מעכשיו. השבוע התחוללה מהפיכה בעולם הפירסום והעיתונות הישראלי. בפעם הראשונה פירסמו עיתונים יומיים מודעות שבהן מופיעה נערה בעירום מלא. האשה שחמודותיה משכו את עיני הקוראים היא וירגיני אליסה.

כי וירגיני אליסה היא סטריפטזאית. אבל לא תמיד היא היתה כזאת. קודם בפאריס, היא למדה דוגמנות אצל ז'אק אסטרייה המפורסם ואחר-כך, היא נזרקה אל תור המאריירה.

היא קיבלה תפקיד ראשי בסרט הסטריפטזאית ומנהל העסקים של מועדון סקסי הפאריסאי ראה אותה והציע לה חוזה שמן עם משכורת שמנה אחרי סקסי. עשתה סיבוב הופעות באירופה והגיעה למונטו קרלו. שם היא פגשה בוז'אן אליסה, קרופיה של הקאזינו. השניים התחתנו.

לארץ הגיעו השניים לפני כחודשיים. להופעה במועדון הלילה כלוף. שם גם גילה אותה הצלם מולה הרמתי, שהציע לה להצטלם עבור מודעת פירסום לקטנועי למרומה. היא הסכימה.

התמונה שלא פורסמה

אחת התמונות ש"צולמו לצורך המודעה הראשונה לא פורסמה. היא מראה את וירגיני אליסה בעירום מלא, כפי שהיא נראתה במועדון-הלילה כלוף.

גל של להקות קצב חדשות פוקד את מצעד הפיזמונים הבריטי. אלו הן:

להקות של להיט אחד

חנויות התקליטים נגד "פופ-שופ"

פיזמון חדש בפיו של ג'ון (עשיתי את) דולאן והוא נקרא אשה יפת מראה. גם לטרמולוס פזמון חדש הנקרא דרך אגב. פיטר פארסטר הפתיע את שוק התקליטים האנגלי בפזמון חדש שיצא זמן קצר בלבד לאחר שפזמונו האחרון הסירי את בגדייך החרס לשידור. שם ה' פזמון ללא חשכה, ובחוגי הפזמונים מתלוצצים שהפעם יזמין סארסט את ה' מאינות להתפשט באור, כדי שיוכל לראות יותר טוב. *** שוק התקליטים ה' ישראלי נמצא בשבועות האחרונים ב' תסיסה. בעלי חנויות התקליטים בתל-אביב החליטו להתארגן נגד חנות התקליטים "פופ-שופ", המנהלת בידי שני משקיעים דוים המוכרים תקליטים במחיר מוזל ב' יותר ועל ידי כך שוברים את השוק. ה' שניים מצליחים לבצע זאת מאחר והם קונים מיצרני התקליטים, וביחוד מחברת סי.בי.אס. כמויות ענק של תקליטים בבת אחת, ובתמורה הם משלמים ליצרנים מחיר זול יותר מאשר החנויות. השבוע נבהלו בעלי חנויות התקליטים באמת כאשר ה' פופ-שופ החלה למכור את תקליטיו של יהורם גאון בשליש מהמחיר הרגיל. בעלי החנויות דנים באפשרות להטיל חרם על תקליטי סי.בי.אס. כדי ללחוץ על ה' חברה לחזור מהרפתקת הפופ-שופ, וכמו כן להגיש תביעה משפטית נגד בעלי ה' חנות על מסחר בלתי הוגן. *** ה' שמועות האחרונות בעולם הפופ הבריטי יודעות לספר על משבר הפוקד את להי קת מתבודדי הרמן, הלהקה ה' מחזיקה בשיא הזמן של הופעה ביחד ללא התפרקויות או שינוי הרכב. מתברר שהרמן (פיטר נון) החליט לעזוב ב' קיץ הקרוב את הלהקה ולפתוח בקריירה של זמר סולן. *** להקה מתפרקת ובהקה חדשה קמה: קייט רלה, מנהיג להקת ציפורי החצר, התקנא בהצלחת חבריו בהקה, ג'ימי פייג' (לד ופליין) אריק קלפטון (גורל עירור) וג'ף בק (להקת גיף בק). והחליט גם הוא להקים להקת מחתרת חדשה בשם רנאסאנס.

נגד הפזמונים הבריטי ידע כבר שגעונות רבים. לא מכבר הצליח להשי' תחרר מטרוף מקצב הריגאי שהשתלט עליו כליל והנה הוא מוצף כבר על ידי להקות קצב שכל מטרתן היא ליצור להיט מסחרי יחיד שיכבוש את הצמרת, ולהעלים לאחר מכן מהנוף. השבוע התברר שהדבר הפך לאופנה באנגליה.

העקרון המנחה ב' משחק זה הוא שאף להקה לא תקליט יותר מלהיט אחד. סקורה של ה' פעה זה בצמד מ' לים המהלכות א' מים על כל להקת קצב קיימת וק' משבר להיטים: ה' מאוד ללהקה ה' שה, שאף זה הוק מה לחזור למצעד הפזמונים ולכבוש את הצמרת בפזמון זה הראשון אך קשה ומשפיל יותר הוא כאשר להקה שעברה נסיון זה בהצלחה, איננה מצליחה בשום פנים ואופן לחזור על הצלחתה שנית. זה מה שנקרא "משבר להיטים". רוצים דוגמ' אות? בבקשה: לפני כשנה הצליחה להקה אלמונית בשם "חבורת בונזו דוג" לכבוש את צמרת מצעד הפזמונים הבריטי בפזמונה אני איש חלל עירוני. סכומי הכסף העצומים שזרמו לכיסיה חברי הלהקה בעק' בות הצלחת הפזמון בובוהו במהרה, אולם מזמניה הבאים של הלהקה נכשלו לחלוטין.

*** להקה הראשונה שהוקמה במ' 11 טרה מוצהרת להקליט פזמון אחד ויחיד היתה להקתו של ילד בן-15 ושמו ג'ימי מקדוק, שמאחוריו ארבע שנות לימוד על גיטרה מובילה. ביחד עם אחיו, המתופף ז'ק מקדוק, ועם שכנו טכנאי

האלקטרוניקה אנרי ("הרועם") ניומן בן ה-29, הקים לפני כחצי שנה את להקת ניומן הרועם. השלושה נכנסו לאלפון הקל' טות ובעזרת שני כלי נגינה ואמצעים אלקט' רוגיים משוכללים יצרו את הפזמון משחו באויר, שהיה דוגמה קלאסית של "להיט זבנג" (פזמון חדש שמצליח תוך שבוע להגיע לצמרת מצעד הפזמונים. מה שנקרא באנגלית "סמאש היט") השלושה לא הסתוורו מהצלחתו המדהימה של תקלי' טונם, חילקו ביניהם את ההכנסות ופירקו את להקתם הפיקטיבית בית. את הפטנט תפסו אנשים המעורים יר' תר בעולם הפזמ' נים, כמו גרהם נאש שפרש מלה' קת ההוליס או אריק קלפטון שפרש מלהקת הקצ' פת. נגנים מעולים אלה הקימו להקות שכונו בפ' פרשני פזמונים בשם לה' קות עילית, באשר הורכבו מנגנים מער'

ליים מלהקות שונות. להקות העילית מקלי' טות תקליט מאריך נגן אחד שזוכה בדרך כלל להצלחה מסחרית עצומה, ואחר כך משנות את הרכבן ושמן או מתפרקות. *** א'ם אריק קלפטון, הנחשב לגיטריסט הטוב ביותר בעולם, מסוגל לעשות "עסקי אויר" מעין אלה, למה לא יוכל לעשות כך גם זמר מתחיל כמוני בורוס? * טוני בורוס הוא כרגע הרמות המדור' ברת ביותר בעולם הפזמונים הבריטי, אך גם המושמעת ביותר. כנגד משמצייו, המדביקים לו את התואר "רמא" מתגונן טוני ואומר "נכון שהקלטנו שלושה פז' מונים בהרכבים פחות או יותר דומים וכולנו ביתד מהמים להקה אחת גדולה, אבל האם היה סיכוי שתחת שם אחד נזכה לשלושה להיטים במכה? חוץ מזה, אף

אחד לא אוסר על להקה להחליף שם או לשנות הרכב לכל פזמון שהיא מקליטה". האם תהפוך אופנה זו לסגנון חדש בעולם הפופ, ולסימן היכר של שנת הפזמונים 1970? ימים נגידו. מה שבטוח הוא שבינתיים הספיקו הלהקות של להיט להיכנס להיסטוריה של מצעדי הפזמונים.

מבוסס על מכירות תקליטים בשבוע ש' 1.3.70 - 6.3.70.

1. (1) וונגס - כחול מוצע (א.א.א.א.א.)
2. (2) אני גבר - שיקאגו (ס.י.א.א.א.)
3. (-) נה נה, הי הי, נשקוהו לי שדום - קיטור (פונודור)
4. (5) אחרי חצות - אילנית (הד' ארצי)
5. (9) הסירי את כנדיך - פטר סארסט (ס.י.א.א.א.)
6. (3) קראי לי מספר אחד - הט' רמלוס (ס.י.א.א.א.)
7. (-) הרוקאנדריו הישן והטוב - חמישיית דייב קלארק (א.א.א.א.א.)
8. (4) נולד להיות פרא - זאב הער' בות (א.א.א.א.א.)
9. (6) בן בר מזל - תחית קרינס קלירחסר (ס.י.א.א.א.)
10. (-) אני רוצה אותך חזרה - חמישיית ג'קסון (ס.י.א.א.א.)
1. (1) ווילי והילדים העניים - תח' יית קרינס קלירחסר (ס.י.א.א.א.)
2. (-) דד צפלין 2 - דד צפלין (א.א.א.א.א.)
3. (-) סנטנה - סנטנה (ס.י.א.א.א.)
4. (5) פזזי - אריק איינשטיין (פונודור)
5. (3) היפים בחופשה חיה - היפים (א.א.א.א.א.)
6. (-) 10/23 - חוזה פליסאנו (ס.י.א.א.א.)
7. (2) קרוסל - מצעד הפזמונים היש' ראלי (ס.י.א.א.א.)
7. דרך אבי - החיפושיות (א.א.א.א.א.)
8. (-) 8) להקה וישמה סמית - סמית (א.א.א.א.א.)
9. (-) מפגש צמרת - בלומפילד ק' פרוסטלס (ס.י.א.א.א.)
10. (-) רפסודיה בכחול - להקת חיל הים (הד' ארצי)

* המיספרים בסוגריים מציינים את מקומו של התקליט במצעד בשבוע שעבר.

להקת "מישטחים לבנים" (טוני בורוס, ראשון מימין)

גרהם נאש

ג'ימי מקדוק

מצעד הפזמונים של

העולם הזה

מבוסס על מכירות תקליטים בשבוע ש' 1.3.70 - 6.3.70.

1. (1) וונגס - כחול מוצע (א.א.א.א.א.)
2. (2) אני גבר - שיקאגו (ס.י.א.א.א.)
3. (-) נה נה, הי הי, נשקוהו לי שדום - קיטור (פונודור)
4. (5) אחרי חצות - אילנית (הד' ארצי)
5. (9) הסירי את כנדיך - פטר סארסט (ס.י.א.א.א.)
6. (3) קראי לי מספר אחד - הט' רמלוס (ס.י.א.א.א.)
7. (-) הרוקאנדריו הישן והטוב - חמישיית דייב קלארק (א.א.א.א.א.)
8. (4) נולד להיות פרא - זאב הער' בות (א.א.א.א.א.)
9. (6) בן בר מזל - תחית קרינס קלירחסר (ס.י.א.א.א.)
10. (-) אני רוצה אותך חזרה - חמישיית ג'קסון (ס.י.א.א.א.)
1. (1) ווילי והילדים העניים - תח' יית קרינס קלירחסר (ס.י.א.א.א.)
2. (-) דד צפלין 2 - דד צפלין (א.א.א.א.א.)
3. (-) סנטנה - סנטנה (ס.י.א.א.א.)
4. (5) פזזי - אריק איינשטיין (פונודור)
5. (3) היפים בחופשה חיה - היפים (א.א.א.א.א.)
6. (-) 10/23 - חוזה פליסאנו (ס.י.א.א.א.)
7. (2) קרוסל - מצעד הפזמונים היש' ראלי (ס.י.א.א.א.)
7. דרך אבי - החיפושיות (א.א.א.א.א.)
8. (-) 8) להקה וישמה סמית - סמית (א.א.א.א.א.)
9. (-) מפגש צמרת - בלומפילד ק' פרוסטלס (ס.י.א.א.א.)
10. (-) רפסודיה בכחול - להקת חיל הים (הד' ארצי)

* המיספרים בסוגריים מציינים את מקומו של התקליט במצעד בשבוע שעבר.

גבי ברלין, הזמר העוסק בהוראה, קובע בפסקנות:

"מיצעד הכזמונים - איננו מסחרי!"

ברלין מאמץ רב בהופעותיו, שכן הוא מגיע להופעות לאחר יום הוראה מפרך הכולל בעיות משמעת, בדיקת בחינות ו' פגישות עם הורי התלמידים אותם הוא

גבי ברלין

הזמר גבי ברלין, שבחיות האזרחיים הוא מורה לביולוגיה בבית-ספר תיכון, איננו מקיים את עצמו מהוראה בלבד. ל' מרבה הפלא, גם ממכירת תקליטיו הוא אינו מתפרנס וזאת למרות שכמה מ' פזמוניו היו להיטים במצעדי הפזמונים שלנו. אין זה סוד, שאפילו זמר ישראלי מצליח איננו מוכר כמות כזו של תקלי' טים היכולה להביא לו רווחים. עיקר רו' חיו של זמר ישראלי הם מהופעות, ועל כן מקדיש גבי זמן מרובה להופעות אותן הוא מקיים בכל רחבי הארץ בלחיי תו' מורת קטנה אותה הקים לאחרונה. גבי ברלין, מוכן גם להסביר את ה' בעיה: "מי שמוציא בארץ תקליטים לא עושה זאת כדי להפיק רווחים אלא כדי להכניס את הפזמונים שעל גביהם למצעד הפזמונים. מצעד הפזמונים שלנו, בניגוד למצעדי פזמונים ברחבי העולם, נועד ל' שקף פופולריות של זמרים ולא כמויות מכירה של תקליטים. כאשר זמר הופך להיות פופולרי בעזרת התקליטים שהוא מוציא לשוק ומצליחים להכנס למצעד הפזמונים, הוא מתחיל להיות מוזמן ל' הופעות וכאן למעשה מתחילה המס' חיות".

זמר "הסגנון השקט". בניגוד ל' זמרים ישראליים אחרים. משקע גבי

הנסיך והנסיכה של ישראל

לשנת 1970

מטעם מערכת **העולם הזה** ויצרני **מאלט אביר**

ובחסותו האדיבה של ד"ר ישראל פלד

ראש עיריית רמת-גן

דלית שמיר
בת 3½, הרצליה 32, חיפה

סיגל עזר
בת 5, קיבוץ האון, עמק הירדן

חנה דדון
בת 4, קרית-ים ב', רחוב גיורא יוספטל 16/28

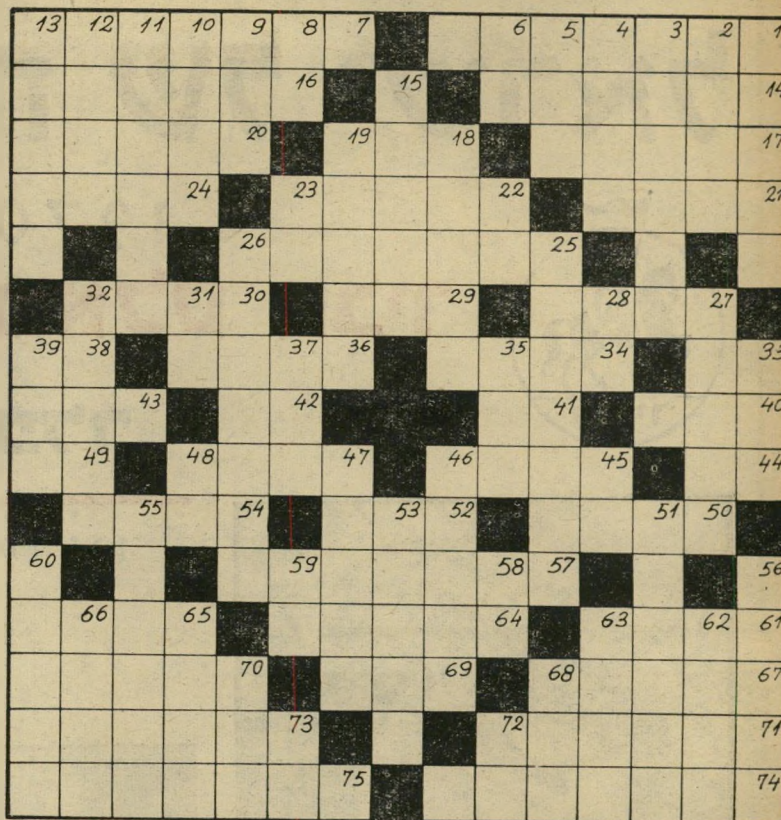
עלית

העילית בשוקולד

חברת "עלית", יצרני הממת-קים המובחרים, תעניק שי מתוק לכל ילד שיבוא לנשף-הבחירה הגדול, וחבילות-שי מיוחדות למועמדים הסופיים.

גם לך יש בבית צבר או צברית — לא פחות מקסימים. שילחי את תמונותיהם בציון השם, הכתובת והגיל אל מערכת "העולם הזה", ת.ד. 136, תל-אביב (עבור תחרות הנסיך והנסיכה). עדיפות תמונות בשחור-לבן. התחרות פתוחה לכל ילד וילדה מגיל שלוש עד שש בלבד.

מאלט אביר - משקה אדיר !

את פתרון התשבץ יש לשלוח לתד. 136, תל-אביב, ולציין על המעטפה "תשבץ 1697". בין הפותרים יוגרלו 3 פרסי ספרים.

מאונך:

1. קרצהריים. 7. שילטון עליון. 14. קטן בכמות ורב באיכות (ביטוי תנ"כי, שתי מילים). 16. שם משפחתו של שחקן וזמר ישראלי. 17. סגני-הורים. 18. נאלם. 20. גבירה כבודה. 21. יזום ממקומם (כתיב חסר). 22. יחידה צבאית גדולה. 24. ישחק. 25. מאי הודו המערבית. 27. כנף העוף. 29. משחק קלפים. 30. בירת הוואלסים. 33. אחד ההורים. 34. קללה. 36. לו הקריבו ילדים רבים. 38. הוחל של עש הבגדים. 40. רוח-מרד. 41. מרח בסיד. 42. חומר-ציפוי שקוף. 43. שינה. 44. נרו יאיר (ר"ת). 45. השקעת כוח רב. 47. אום... היא אילת. 49. היסטוריון ישראלי שנמצא אשם בריגול. 50. מכושף. 52. גמל לו כגמולו. 54. הסתירה היטב. 57. צעק (שתי מילים). 61. ענן סיפורתי. 64. מין דג, דומה לסרדין. 65. מכשיר-לחץ ליישור בגדים. 67. קילקול מרוב שימוש. 69. חדר-כנסיה. 70. אקספרטי. 71. ארץ תלאר-בה. 73. חטטנית. 74. חחת הגנו"ע שבי ערבה. 75. מכינויו של עמי-ישראל.

מאונך:

1. נהדר ונפלא. 2. חידה. 3. חג מועד

העולם הזה

תעריפון המנויים של

17.12.69

לשנה חצי שנה
בלירות

30	58
35	66

דמי המנוי בארץ

לכל ארצות תבל, בדאר רגיל

דמי המנוי לארצות חוץ בדאר אויר

44	86
82	160
90	176
77	150
57	110
62	120
72	140

לכל ארצות אירופה ואיראן

ליפאן, ונצואלה, ארגנטינה וברזיל

לאוסטרליה וניו-זילנד

למקסיקו, פנמה

לארצות-הברית ולקנדה

לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, ניגריה, קניה, ציילון, חוף השנהב, תאילנד

לדרום-אפריקה, זמביה, רודזיה, גואטמלה

מתנה בלתי-צפויה מ' קרוב משפחה או מ' ידיד קרוב. קבלי או' תה והחזירי לו כג' מולו. לך, טלה, מצ' פה שבוע מלא חור' יות. פעולה אותה' אתה מתכנן כבר כמה חודשים, תתבצע ה' שבוע לשביעות רצונך.

סוף השבוע מתאים לנסיעות ארוכות. זה גם יפג את המתה שהצטבר בך.

נטיעה אותה תיכנת לקראת סוף השבוע, תיחזה בגלל טיבות ש' אינן תלויות בך. לא נר' רא. עוד צפויים לך נסיעות רבות. עיסקה גדולה, בה הייתם שות' פים, לא תצא לפועל. באשמכם, לכן, אם מעוניינים אתם להמשיך במיקצוע בו בחרתם, עליכם יהיה להת' אמן. אחת מצבכם הכלכלי ילך וייעשה רע.

בריאותך הלקויה ל' אחרונה תלך ותשתפר. אבל אל תעז לאמץ את עצמך יותר מדי. אחת תקלקל את הכל. לך, תאומה, צפויה פגישה עם בן מול אריה. פגישה זו תשפיע על מהלך חיך בעתיד. במקום העבו' דה צפונה התקדמות, אם תצליחו להת' גבר על מיכשול שינסו לשים בדרככם.

השינוי שחל במראה פניך, סרסנית, יוסיף לך מבחינה חברתית. אם ברצונך לשמור על ה' הצלחה החברתית - המשיכי לטפח את מר' אף. אתה, סרטן, מצפה להכרת-תודה מצד מע' בידיך. הם לא יתנו לך אותה. אבל למרות זה הם מערכים את עבודתך. התאזר בסבלנות. עבוד במסירות ועוד תקצור את הפירות.

הצלחה בקאריירה ה' אישית. כישלון בחי' המשפחה. רומן צדדי אותו ניהלת, התגלה לבעלך. הוא ינסה לע' בור על כך לסדר ה' יום. אבל הוא לא יצליח. הדבר מטריד את מוחו. הוא כועס עליך. בסוף השבוע יצופו מחשבות נקמה בליבו, ואז יבוא המשבר הסופי ביחסים שבינך לבינו.

עצבים חזקים! זה מה שאתה צריך השבוע. שב על אחורייך וזכה. השתדל לא לקפוץ מעל לקורבן. השתמש במה שיש לך, אחת תגיע למצב ממנו לא תצא בקלות. חסוך לשעת צרה. כי היא עומדת ב' פתח. ומי הוא חכם, ה' לך, בתולה מראים ה' כוכבים שבוע של אהבה ובילויים רבים.

המטע לא יתבטל, ואם יתבטל - תבוא במקומו הבטחה קוסמת. עיסקה גדולה אר' תה החלטת לבצע, תצא סוף-סוף לפועל. היא גם תישא רווחים גדולים. נטה להשתמש בכסף שתרוויח פעם נר' ספת, אבל בזהירות. אל תתן להצלחה לסנוור אותך ושקול כל צעד בטרם ביצעת אותו. את, בת מאזניים, עירכי ב' שבוע זה את כל הק' ניות שתיכנת. במישור הרוחני אומנם צפויה לך הצלחה, אך היא חולפת. האהבה האמ'ית תית' רק זו שמגלה לך ידוך הוותיק.

שבוע שיגרתי למדי. עבודה רבה כרגיל. חיי אהבה די פושרים. יחסי-אנוש, שטח בו אתה מצטיין, ישאו תוצאות מרחיקות-לכת. אבל לא השבוע. ידיות פושרת תהפוך לאהבה לוחטת. לך, עקרבית, מנבאים ה' כוכבים שבוע של אה' דה מצד הסובבים או' תך. השתדלי לנצל אחדה זו לטובתך. אך רצוי שתעשי זאת ב' טוב טעם ובטאקט. שאם לא כן את עלולה להזיק לעצמך יותר משתועילי.

התקדמות בעבודה. אבל רק בתנאי שתדע מה רוצים הבוסים שלך במקום העבודה. אם תיכנע לדרישותיהם, תצא נישכר. מצב ברי' אותך הלקוי, משתפר. אבל המשך לחיזור עוד כמה ימים. את, בת קשת, השתדלי ליהנות מהיכרות חדשה. היא זמנית. לכן השתדלי ל' נצל כל רגע במחיצתו. אתה מנסה לשכוח או' תה אך אין הדבר עולה בידך. ובצדך. היכן תמצא אחת שתסבול את כל מצב-רוחך? חזור אליה וזהו.

היא אוהבת אותך. למרות שהיא משי' חקת את התפקיד של הקשוחה, ליבה שייך לך ורק לך. מח' לה קלה עתידה לפ' קוד אותך לקראת סוף השבוע. הימנע מציאות רבות מהבית בעיקר בערבים. אתה יכול לחלות שוב ואז לא תצא מזה בקלות. בת גדי, לך מצפה ה' שבוע הפתעה לא-נור' מלית. דווקא מאדם אשר ממנו לא ציפית לכלום. מדוע אינך מאמין לקטנה שלך? היא אוהבת אותך.

הידידות החדשה שגילית תלך ותיפרח ל' משתו נ'פלא. אף אם תרצי, לא תוכלי לקל' קל אותה. אתה, בן דלי, התכוון לנטיעה ארוכה. היא תוסיף לאישיותך. ואם תרצה, גם לכיטך. קינאה של חבר לעבודה לא תצליח לשבש את דרכך. סיכוכיו ייכשלו והבוסים שלך יתנו דור' קא לך את הגיבוי עליו חלמת. חתול שחור עבר בין שניכם והיחסים ב' ניכם התקלקלו. שניכם מצטערים על כך אך מתנבשים להודות בכך. היה גבר והודה.

מחלה קלה, בה לקית בתחילת השבוע, תע' בור בלי להשאיר אח' ריה עקבות. בחיי ה' אהבה שלך חל משבר קטן. גם עליו תתגבר. אבל רק אם תדעי איך להתנהג. פנקי אותו ותני לו להבין כי הוא האחד ויחיד בחיך. אחרת הוא עוד עלול לעזוב אותך. לך, דג, צפוי שבוע יבש. לא תצ' ליה בשום דבר: לא בעבודה ולא בחיי המשפחה. אין לך ברירה אלא להשקיע את כל כולך בלימודי השפות שלך.

העולם הבא

רשות השידור

מיכרז מיוחד

(מיועד לבעלי עציצים חזקים בלבד)

התפקיד: מנהל הטלוויזיה הישראלית.
הכישורים הנדרשים:

1. כושר גופני (נפח שרירי היד, מינימום 24 ס"מ) כדי שיוכל "ללכת מכות" עם עובדים ממורמרים.
2. נסיון בחשמלאות, מכונאות, פחחות, הסרטה, איפור, פריצת דלתות, למיקרים מיוחדים בהם יצטרך להפעיל את הטלוויזיה בכוחות עצמו.
3. יכולת עריכה של חוברות משוכפלות על-מנת שיוכל לכתוב, להדפיס ולפרסם עיתון פנימי פרוידותי, למיקרה שהעובדים יוציאו עיתון אופוזיציוני חריף.
4. חברותו במפלגת העבודה תיחשב כיתרון. קשרים עם חוגי אחדות-העבודה יגבירו את הסיכויים.

הערות:

התפקיד כרוך בנוכחות באולפן השידורים מדי ערב, כדי לבצע איתור מתאים בעת התקלה היומית הקבועה.

ועדת המיכרזים מתחייבת לקבל את ההצעה הזולה ביותר.

רשות השידור

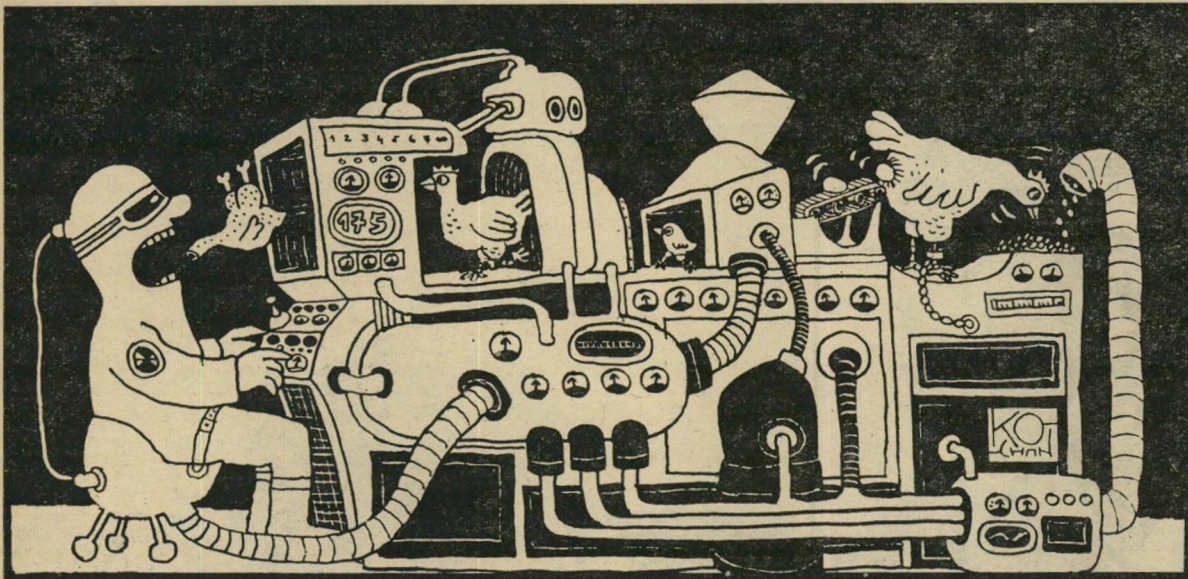
מיפעל ריצ'ארד כהן

מודיע:

רק אצלנו

מזון טהור

ללא מגע יד-אדם

לאור ההשמצות הפרועות שפורסמו לאחרונה בכמה עיתונים על סידורי הני קיון וההיגיינה במפעל השימורים שלי, הנו להודיע לקהל הצרכנים הנכבד, כי רק במפעלנו הוכנסה לשימוש מכור נת השימורים החדשה ביותר, המבטיח חה היגיינה מקסימלית של הבשר המוגש ללקוחותינו. מכונת השימורים החדשה שלנו מבטיחה כי לעולם, באף שלב משלבי הייצור וההכנה לא תבוא התוצרת של מפעלנו במגע עם יד-אדם.

מכונת השימורים

זוהי מכונת השימורים החדשה של מיפעל ריצ'ארד כהן המבטיחה הזנה טהורה לגמרי, ללא בקטריות, ללא וירוסים, ללא חיידקים וללא בני-אדם בכל שלב משלבי הייצור. משמאל נראה

הצרכן המוגן, שהפרשתו הטהורה מועברת, ללא מגע יד-אדם, להזנת העופות. העופות גדלים במכונה, מסילים בה ביצים. הביצים מתפתחות בחממה בתוך המכונה, וכשהן מתבקעות, נכנסים האפרור חים לפיסטום ומשם ישר לגריל — בכלל, בכלל, בלי מגע יד-אדם.

ה'שראלי המצוי קונה מכונת

ההרפתקה הגדולה החלה כשבעלי פירסם מודעה בעיתון בדבר מכירת המכונות שלנו. הוא אומנם פירסם את המודעה, אבל את הטלפונים קיבלתי אני. הטלפון הראשון כבר בישר על מה שמצפה לי:

"אתם פירסמתם את המודעה על המכונות?"

"אנחנו."

"זה את אשתו?"

"כן, זה אני אשתו."

"אז תגיד לי, לפני שאני מתעניין בכלל בפרטים — אפשר לעמוד איתו על המקח?"

"אני באמת לא יודעת, ניסיתי עדיין להיות אדיבה."

"איך זה את לא יודעת? הרי זה בעלך, את לא מכירה אותו?"

"כן, אני מכירה אותו, אבל אף פעם עוד לא קניתי ממנו מכונות."

★

וככה זה נמשך. מתעניין אחר ביקש פרטים על השנה, החודש ויום הלידה של המכונות, צבע, ריפוד, ותצרוכת-דלק. רק תאונות לא: "תאונות אני אברר בעצמי בחברת-הביטוח." בישר לי בקול מלא אוזרה נסתרת. האינקוויזיציה נמשכה חמש דקות תמימות, כאשר בסוף שאל:

"מה עם מיסים? משולמים?"

"משולמים. לגמרי. עד הגרוש האחרון."

"אה, אז לא, תודה. אני מחפש מכונות בלי מיסים, עם מיספר לבן."

★

וככה זה המשיך להימשך — שלושה ימים אינסופיים. הסוף בא ביום השלישי בערב, כאשר מצלצל אלמוני קיבל את מלוא הפרטים, כולל תאריך הטסט, צבע הריפוד, חימום, בלי מיווג אחיר, ("אבל עם הרבה אחיר בלי מיווג, כך אני), ובסוף שאל:

"האוטו של בעלך, גברת?"

"של בעלי, אבל הוא באמת נתן לי רשות למסור לך את כל הפרטים."

האירוניה הושחתה לריק. ההוא היה עסוק מדי בקניית מכונות: "אז אני רוצה לדבר איתו."

"אבל הוא לא בבית."

"מה זאת אומרת? תשמעי גברת, זה באמת לא בסדר שבעלך לא בבית."

זה כמובן היה השיא. הנחת את השפופרת בעדינות, באמצע הנאום, וניתקתי את הטלפון מעתה ועד עולם.

ליתר דיוק, חשבתי רק שזה היה השיא. השיא האמיתי היה חצי שעה מאוחר יותר, כשבעלי החביב נכנס הביתה במאור עיניים: "מכרתי את המכונות." הכריז מדושן עונג, "עוד בצהריים. רציתי להודיע לך, אבל לא הצלחתי. כל הזמן היה הטלפון תפוס. עם מדיברת כליכר הרבה?"

נערת השבוע

העולם הזה

בוני הפגישות

של החברה הגבוהה בתל-אביב

שרה לייבה וליאורה אלטית החשודות
בניהול בית-בושת מהודר, בו הוצגו
סרטים פורנוגרפיים ונערכו אורגיות

נערת פירסומת העירום
הראשונה
בעתונות הישראלית